

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów)

z dnia 18 marca 2026 r.*

Środowisko – Konwencja z Aarhus – Oddalenie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej – Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 –
Rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 – Gospodarka leśna – Działalność związana z produkcją paliw i bioenergii wytwarzanych z biomasy leśnej – Taksonomia –
Wymogi dotyczące technicznych kryteriów kwalifikacji – Artykuł 19 rozporządzenia (UE) 2020/852 – Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu i w adaptację do tych zmian –
Poważne szkody dla celów środowiskowych

W sprawie T-575/22

Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy), oraz pozostałe skarżące, których nazwy wymieniono w załączniku¹, które reprezentowali C. Baldon, N. Braoudakis, adwokaci, i B. Mitchell, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali G. von Rintelen, G. Gattinara, C. Auvret i B. De Meester, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (szósta izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów),

w składzie podczas narady: M.J. Costeira, prezeska, M. Kancheva, U. Öberg, P. Zilgalvis i E. Tichy-Fisslberger (sprawozdawczyni), sędziowie,

sekretarz: A. Marghelis, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 listopada 2024 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

¹ Wykaz pozostałych skarżących został załączony jedynie do wersji doręczonej stronom.

Wyrok

- 1 W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżące, Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV i pozostałe osoby, których nazwy wymieniono w załączniku, wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Ares(2022) 4939323 z dnia 6 lipca 2022 r., w której instytucja ta oddaliła jako bezzasadny wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/2139 z dnia 4 czerwca 2021 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu lub w adaptację do zmian klimatu, a także określeniu, czy ta działalność gospodarcza nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych (Dz.U. 2021, L 442, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym”), w odniesieniu do niektórych aspektów związanych z działalnością gospodarczą w sektorach gospodarki leśnej i zarządzania bioenergią (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

Okoliczności powstania sporu

- 2 W dniu 4 czerwca 2021 r. Komisja Europejska przyjęła rozporządzenie delegowane na podstawie w szczególności art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020, L 198, s. 13, zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie taksonomii”).
- 3 W dniu 3 lutego 2022 r. skarżące złożyły do Komisji wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej rozporządzenia delegowanego, na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13), zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1767 z dnia 6 października 2021 r. (Dz.U. 2021, L 356, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem Aarhus”).
- 4 We wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej skarżące twierdziły zasadniczo, że część technicznych kryteriów kwalifikacji ustanowionych w rozporządzeniu delegowanym w odniesieniu do działalności gospodarczej związanej z gospodarką leśną [sekcja 1 (zatytułowana „Leśnictwo”), pkt 1.3 (zatytułowany „Gospodarka leśna”), załączniki I i II do rozporządzenia delegowanego] i niektóre rodzaje działalności związanej z bioenergią (sekcja 4, pkt 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 i 4.24 załącznika II do rozporządzenia delegowanego) nie są zgodne z szeregiem przepisów rozporządzenia w sprawie taksonomii ani z niektórymi wymogami określonymi w traktatach.
- 5 W dniu 6 lipca 2022 r. Komisja wydała zaskarżoną decyzję, którą oddaliła ona wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. W decyzji tej, do której załączono – jako załączniki I i III – szczegółową ocenę powodów wszczęcia wewnętrznej procedury odwoławczej, na które powołały się skarżące, Komisja uznała, że rozporządzenie delegowane jest zgodne z prawem Unii.

Żądania stron

- 6 Skarżące wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 7 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

- 8 Na poparcie skargi skarżące podnoszą dwanaście zarzutów.
- 9 W sześciu pierwszych zarzutach skarżące kwestionują zasadność odpowiedzi udzielonych przez Komisję w zaskarżonej decyzji na zastrzeżenia sformułowane przez nie we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej co do zgodności z różnymi przepisami rozporządzenia w sprawie taksonomii technicznych kryteriów kwalifikacji związanych z działalnością w zakresie gospodarki leśnej, o której mowa w pkt 1.3 (zatytułowanym „Gospodarka leśna”) sekcji 1 (zatytułowanej „Leśnictwo”) załącznika I do rozporządzenia delegowanego (zob. pkt 35–244 poniżej).
- 10 W pozostałych sześciu zarzutach skarżące kwestionują zasadność odpowiedzi udzielonych przez Komisję w zaskarżonej decyzji na zastrzeżenia sformułowane we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej co do zgodności z różnymi przepisami rozporządzenia w sprawie taksonomii technicznych kryteriów kwalifikacji związanych z działalnością leśną związaną z bioenergią (w szczególności z biomasą), zaś poszczególne rodzaje takiej działalności zostały wskazane między innymi w pkt 4.7, 4.8, 4.19, 4.20, 4.23 i 4.24 sekcji 4 (zatytułowanej „Energetyka”) załącznika I do rozporządzenia delegowanego (zob. pkt 245–461 poniżej).

Rozważania wstępne w przedmiocie rozporządzenia w sprawie taksonomii i rozporządzenia delegowanego

- 11 Rozporządzenie w sprawie taksonomii, zgodnie z jego art. 1 ust. 1, ustanawia kryteria służące ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na potrzeby określenia stopnia, w jakim dana inwestycja jest zrównoważona środowiskowo. Zgodnie z jego motywem 3 rozporządzenie to stanowi ważny krok w celu ukierunkowania przepływów finansowych na działalność zrównoważoną, aby Unia Europejska mogła osiągnąć neutralność klimatyczną do 2050 r.
- 12 W tym celu rozporządzenie w sprawie taksonomii ustanawia – jak wynika z jego motywów 6 i 12 – system jednolitej klasyfikacji zrównoważonej działalności (zwany dalej „taksonomią”) w celu zharmonizowania na szczeblu Unii kryteriów służących ustaleniu, czy dana działalność

gospodarcza jest zrównoważona środowiskowo, co prowadzi do wspólnego rozumienia przez inwestorów i inne podmioty gospodarcze działalności gospodarczej, która jest zrównoważona środowiskowo.

- 13 Artykuł 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii stanowi, co następuje:

„Do celów określenia stopnia, w jakim dana inwestycja jest zrównoważona środowiskowo, dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo, jeżeli działalność ta:

- a) wnosi istotny wkład w realizację co najmniej jednego z celów środowiskowych określonych w art. 9 zgodnie z art. 10–16;
- b) nie wyrządza poważnych szkód dla żadnego z celów środowiskowych określonych w art. 9 zgodnie z art. 17;

[...]

- d) spełnia techniczne kryteria kwalifikacji, które zostały ustanowione przez Komisję zgodnie z art. 10 ust. 3 [i] art. 11 ust. 3 [...]”.

- 14 Sześcioma celami środowiskowymi wymienionymi w art. 9 rozporządzenia w sprawie taksonomii są:

- „a) łagodzenie zmian klimatu;
- b) adaptacja do zmian klimatu;
- c) zrównoważone wykorzystywanie i ochrona zasobów wodnych i morskich;
- d) przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym;
- e) zapobieganie zanieczyszczeniu i jego kontrola;
- f) ochrona i odbudowa bioróżnorodności i ekosystemów”.

- 15 Artykuł 4 rozporządzenia w sprawie taksonomii przewiduje, że państwa członkowskie i Unia stosują kryteria określone w jego art. 3 celem ustalenia, czy dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na potrzeby wszelkich środków określających wymogi dla uczestników rynku finansowego lub emitentów w odniesieniu do produktów finansowych lub obligacji korporacyjnych, które są udostępniane jako zrównoważone środowiskowo.

- 16 Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii przewiduje warunki, na jakich działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu.

- 17 „Łagodzenie zmian klimatu” jest zdefiniowane w art. 2 pkt 5 rozporządzenia w sprawie taksonomii jako „proces polegający na utrzymaniu wzrostu średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C i na dążeniu do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, jak określono w porozumieniu paryskim [w sprawie zmian klimatu, zatwierdzonym w dniu 12 grudnia 2015 r.]”.

- 18 Artykuł 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie taksonomii przewiduje warunki mające zastosowanie do działalności gospodarczej, dla której nie istnieją alternatywne niskoemisyjne rozwiązania wykonalne pod względem technologicznym i ekonomicznym, czyli tzw. przejściowej działalności, zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. h) ppkt (ii) tego rozporządzenia.
- 19 Artykuł 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii przewiduje, że Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23 tego rozporządzenia w celu:
- „a) uzupełnienia ust. 1 i 2 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu; oraz
 - b) uzupełnienia art. 17 poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarczą, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów”.
- 20 Artykuł 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii przewiduje, że dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w adaptację do zmian klimatu, jeżeli działalność ta:
- „a) obejmuje rozwiązania w zakresie adaptacji, które istotnie ograniczają ryzyko niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych dla tej działalności gospodarczej albo istotnie ograniczają te niekorzystne skutki bez zwiększania ryzyka niekorzystnych skutków wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa; lub
 - b) zapewnia rozwiązania w zakresie adaptacji, które – oprócz tego, że spełniają warunki określone w art. 16 – wnoszą istotny wkład w zapobieganie ryzyku niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa, lub w ograniczanie tego ryzyka, bez zwiększania ryzyka niekorzystnych skutków wywieranych na ludzi, przyrodę lub aktywa”.
- 21 Artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii stanowi, że Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23 tego rozporządzenia w celu:
- „a) uzupełnienia ust. 1 i 2 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu; oraz
 - b) uzupełnienia art. 17 poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów”.

22 Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii ma następujące brzmienie:

„Do celów art. 3 lit. b) daną działalność gospodarczą uznaje się – z uwzględnieniem cyklu życia produktów dostarczanych i usług świadczonych w ramach tej działalności gospodarczej, w tym danych pochodzących z istniejących ocen cyklu życia – za wyrządzającą poważne szkody:

- a) łagodzeniu zmian klimatu, jeżeli działalność ta prowadzi do znaczących emisji gazów cieplarnianych;
- b) adaptacji do zmian klimatu, jeżeli działalność ta prowadzi do nasilenia niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych, przyszłych warunków klimatycznych, wywieranych na tę działalność lub na ludzi, przyrodę lub aktywa;
- c) zrównoważonemu wykorzystywaniu i ochronie zasobów wodnych i morskich, jeżeli działalność ta szkodzi:
 - (i) dobremu stanowi lub dobremu potencjałowi ekologicznemu jednolitych części wód, w tym wód powierzchniowych i wód podziemnych; lub
 - (ii) dobremu stanowi środowiska wód morskich;
- d) gospodarce o obiegu zamkniętym, w tym zapobieganiu powstawaniu odpadów i recyklingowi, jeżeli:
 - (i) działalność ta prowadzi do znaczącego braku efektywności w wykorzystywaniu materiałów lub w bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniu zasobów naturalnych, takich jak nieodnawialne źródła energii, surowce, woda i grunty, na co najmniej jednym z etapów cyklu życia produktów, w tym pod względem trwałości produktów, a także możliwości ich naprawy, ulepszenia, ponownego użycia lub recyklingu;
 - (ii) działalność ta prowadzi do znacznego zwiększenia wytwarzania, spalania lub unieszkodliwiania odpadów, z wyjątkiem spalania odpadów niebezpiecznych nienadających się do recyklingu; lub
 - (iii) długotrwałe składowanie odpadów może wyrządzać poważne i długoterminowe szkody dla środowiska;
- e) zapobieganiu zanieczyszczeniu i jego kontroli, jeżeli działalność ta prowadzi do znaczącego wzrostu emisji zanieczyszczeń do powietrza, wody lub ziemi w porównaniu z sytuacją sprzed rozpoczęcia tej działalności; lub
- f) ochronie i odbudowie bioróżnorodności i ekosystemów, jeżeli działalność ta:
 - (i) w znacznym stopniu szkodzi dobremu stanowi i odporności ekosystemów; lub
 - (ii) jest szkodliwa dla stanu zachowania siedlisk i gatunków, w tym siedlisk i gatunków objętych zakresem zainteresowania Unii”.

23 Artykuł 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii przewiduje, że techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione między innymi na podstawie art. 10 ust. 3 tego rozporządzenia muszą:

„a) określać najistotniejsze potencjalne wkłady w realizację danego celu środowiskowego, z poszanowaniem zasady neutralności technologicznej i z uwzględnieniem krótko- i długoterminowych skutków danej działalności gospodarczej;

- b) określać minimalne wymagania, które należy spełnić, aby uniknąć poważnej szkody dla któregośkolwiek z odnośnych celów środowiskowych, z uwzględnieniem krótko- i długoterminowych skutków danej działalności gospodarczej;
 - c) być ilościowe i w miarę możliwości określać progi, a w przeciwnym razie mieć charakter jakościowy;
 - d) w stosownych przypadkach opierać się na unijnych systemach oznakowania i certyfikacji, unijnych metodach oceny śladu środowiskowego oraz unijnych systemach klasyfikacji statystycznej, oraz uwzględniać wszelkie odpowiednie obowiązujące ustawodawstwo Unii;
 - e) w miarę możliwości wykorzystywać wskaźniki zrównoważonego rozwoju, o czym mowa w art. 4 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/2088;
 - f) opierać się na jednoznacznych dowodach naukowych oraz na zasadzie ostrożności określonej w art. 191 [TFUE];
 - g) uwzględniać cykl życia, w tym dane pochodzące z istniejących ocen cyklu życia, z naciskiem zarówno na skutki środowiskowe samej działalności gospodarczej, jak również wpływ, jaki na środowisko mają produkty dostarczane i usługi świadczone w ramach tej działalności gospodarczej, szczególnie z uwzględnieniem wytwarzania, użytkowania i zakończenia cyklu życia tych produktów i usług;
 - h) uwzględniać charakter i skalę działalności gospodarczej, w tym:
 - (i) to, czy stanowi ona działalność wspomagającą, jak określono w art. 16; lub
 - (ii) to, czy stanowi ona przejściową działalność, jak określono w art. 10 ust. 2;
 - i) uwzględniać wpływ, jaki może wywrzeć na rynek przejście na bardziej zrównoważoną gospodarkę, w tym ryzyko, że wskutek tego przejścia niektóre aktywa mogą zostać osierocone, a także ryzyko stworzenia niespójnych zachęt do zrównoważonego inwestowania;
 - j) obejmować wszystkie istotne rodzaje działalności gospodarczej w danym sektorze i zapewniać, aby były one traktowane jednakowo, jeśli wnoszą taki sam wkład netto w realizację celów środowiskowych określonych w art. 9 niniejszego rozporządzenia, z myślą o uniknięciu zakłóceń konkurencji na rynku; oraz
 - k) być łatwe w użyciu i sformułowane w sposób ułatwiający weryfikację ich przestrzegania.
- [...]”.
- 24 Rozporządzenie delegowane zostało wydane na podstawie w szczególności art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 25 Artykuł 1 rozporządzenia delegowanego przewiduje, że techniczne kryteria kwalifikacji służące określeniu warunków, na jakich dana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu i niewyrządzająca poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych, zostały określone w załączniku I do rozporządzenia delegowanego. Zgodnie z art. 2 rozporządzenia delegowanego techniczne kryteria kwalifikacji służące określeniu warunków, na jakich można uznać, że dana działalność gospodarcza wnosi

istotny wkład w adaptację do zmian klimatu oraz nie wyrządza poważnych szkód względem żadnego z pozostałych celów środowiskowych, zostały określone w załączniku II do tego samego rozporządzenia delegowanego.

- 26 W załącznikach I i II do rozporządzenia delegowanego określono techniczne kryteria kwalifikacji dla każdej działalności gospodarczej objętej tym rozporządzeniem delegowanym, w szczególności w pkt 1.3 w odniesieniu do gospodarki leśnej oraz w pkt 4.7, 4.8, 4.19, 4.20, 4.23 i 4.24 w odniesieniu do różnych rodzajów działalności leśnej związanej z bioenergią (w szczególności z biomasą).

Rozważania wstępne w przedmiocie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej i zakresu kontroli sprawowanej przez Sąd

- 27 Zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia Aarhus każda organizacja pozarządowa spełniająca kryteria określone w art. 11 tego rozporządzenia jest uprawniona do wszczęcia wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do aktu administracyjnego w drodze uzasadnionego wniosku do instytucji lub organu Unii, który przyjął ten akt, wskazując jako podstawę, że taki akt narusza prawo ochrony środowiska w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia.
- 28 Nieodłączną cechą systemu wewnętrznej procedury odwoławczej jest to, że osoba występująca z wnioskiem o wszczęcie procedury odwoławczej przedstawia konkretne i szczegółowe powody mogące podważyć oceny, na jakich opiera się akt administracyjny (zob. podobnie wyrok z dnia 12 września 2019 r., *TestBioTech i in./Komisja*, C-82/17 P, EU:C:2019:719, pkt 68). W związku z tym taka osoba występująca z wnioskiem o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej ma obowiązek wskazać istotne okoliczności faktyczne lub argumenty prawne, które mogą uzasadniać poważne wątpliwości, jeśli chodzi o ocenę dokonaną przez instytucję lub organ Unii w danym akcie (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 września 2019 r., *TestBioTech i in./Komisja*, C-82/17 P, EU:C:2019:719, pkt 69; z dnia 6 października 2021 r., *ClientEarth/Komisja*, C-458/19 P, EU:C:2021:802, pkt 60).
- 29 Wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do aktu administracyjnego zmierza więc do stwierdzenia podnoszonej niezgodności z prawem lub braku zasadności danego aktu. Wnioskodawca może następnie, zgodnie z art. 12 rozporządzenia Aarhus w związku z art. 10 tego rozporządzenia, wystąpić do sądu Unii, wnosząc skargę o stwierdzenie braku właściwości, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia traktatów lub jakiegokolwiek normy prawnej związanej z ich stosowaniem lub nadużycia władzy w odniesieniu do decyzji oddalającej jako bezzasadny wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej (wyrok z dnia 12 września 2019 r., *TestBioTech i in./Komisja*, C-82/17 P, EU:C:2019:719, pkt 38).
- 30 Co do zasady zakres kontroli sądowej decyzji oddalającej wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej nie różni się od zakresu kontroli sądowej aktu administracyjnego, który był przedmiotem owego wniosku, gdyby akt ten miał być przedmiotem skargi do sądu (zob. podobnie wyrok z dnia 15 grudnia 2016 r., *TestBioTech i in./Komisja*, T-177/13, niepublikowany, EU:T:2016:736, pkt 76, 81).
- 31 Zgodnie z orzecznictwem, w sytuacji gdy od instytucji Unii wymaga się dokonywania kompleksowych ocen – takich jak oceny leżące u podstaw opracowania technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza jest zrównoważona środowiskowo – przysługuje jej szeroki zakres uznania (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 11 maja 2017 r., *Dyson/Komisja*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, pkt 53 i przytoczone tam

orzecznictwo). W takim przypadku kontrola sądowa, jaką sąd Unii powinien sprawować nad zasadnością uzasadnienia decyzji takiej jak zaskarżona decyzja, nie może prowadzić do zastąpienia oceny Komisji własną oceną, lecz ma na celu sprawdzenie, czy decyzja ta nie została oparta na niedokładnych ustaleniach faktycznych i czy nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 32 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że sąd Unii powinien w szczególności nie tylko zbadać materialną prawdziwość przytoczonych dowodów, ich wiarygodność i spójność, ale także sprawdzić, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie (zob. wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo). W sytuacji bowiem, w której instytucji przysługuje szeroki zakres uznania, zasadnicze znaczenie ma poszanowanie gwarancji proceduralnych, wśród których znajduje się ciążący na tej instytucji obowiązek zbadania w sposób staranny i bezstronny wszystkich istotnych okoliczności danej sytuacji (zob. wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 Aby wykazać, że instytucja popełniła oczywisty błąd w ocenie złożonych okoliczności faktycznych, dający podstawę do stwierdzenia nieważności wydanego przez nią aktu, dowody przedstawione na poparcie takiego zarzutu muszą być wystarczające do pozbawienia wiarygodności oceny okoliczności faktycznych przyjętej w tym akcie (zob. podobnie wyroki: z dnia 14 czerwca 2018 r., Lubrizol France/Rada, C-223/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:442, pkt 39; z dnia 7 maja 2020 r., BTB Holding Investments i Duferco Participations Holding/Komisja, C-148/19 P, EU:C:2020:354, pkt 74).
- 34 To w świetle tych właśnie rozważań należy zbadać zarzuty podniesione przez skarżące.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w związku z odpowiedzią Komisji na sformułowane przez skarżące zastrzeżenia co do technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu, czy działalność w zakresie gospodarki leśnej wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu

- 35 Zarzut pierwszy, który opiera się na zarzucanym naruszeniu art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii i który zdaniem skarżących dotyczy istnienia naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie, dzieli się na dwie części.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w związku z zawartymi w zaskarżonej decyzji ocenami dotyczącymi zastosowania wartości odniesienia „w kontekście status quo” w ramach technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu, czy działalność w zakresie gospodarki leśnej wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu

- 36 Zdaniem skarżących zawarta w pkt 2.1 (s. 66–69) załącznika III do zaskarżonej decyzji odpowiedź Komisji na zastrzeżenia, które podniosły one we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do zgodności z prawem zastosowania wartości odniesienia „w kontekście status quo” przy dokonywaniu oceny istotnego wkładu działalności leśnej

w łagodzenie zmian klimatu, jest obarczona naruszeniem prawa. Ta wartość odniesienia jest wymieniona w pkt 2.1 lit. a), zawartym w pkt 2 (zatytułowanym „Analiza korzyści dla klimatu”) pkt 1.3 (zatytułowanego „Gospodarka leśna”) załącznika I do rozporządzenia delegowanego.

- 37 Zdaniem skarżących w pierwszej kolejności Komisja podkreśliła w pkt 2.1 (s. 66–69) załącznika III do zaskarżonej decyzji wymóg sporządzenia planu urządzenia lasu, stwierdzając, że głównym celem kryteriów jest zapewnienie wdrożenia zweryfikowanego planu urządzenia lasu lub równoważnego dokumentu. Odpowiada to planowi urządzenia lasu, o którym mowa w pkt 1 (zatytułowanym „Plan urządzenia lasu lub równoważny dokument”) pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego.
- 38 W opinii skarżących Komisja naruszyła zatem art. 10 ust. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 39 Zdaniem skarżących w szczególności, po pierwsze, należałoby dojść do wniosku, że w swojej odpowiedzi Komisja zamierzała stwierdzić, iż działalność leśna siłą rzeczy wnosi pozytywny wkład w łagodzenie zmian klimatu. Byłoby to jednak nieprawidłowe, ponieważ nie można automatycznie uznać, że działalność leśna wnosi taki pozytywny wkład. Samo rozporządzenie w sprawie taksonomii miałoby potwierdzać, że wspomniana działalność niekoniecznie wnosi pozytywny wkład w łagodzenie zmian klimatu.
- 40 Po drugie, skarżące twierdzą, że Komisja utożsamiała istnienie planu urządzenia lasu z istnieniem istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu.
- 41 Tymczasem ich zdaniem taka odpowiedź jest niewystarczająca i w żaden sposób nie zmienia faktu, że ani odnośne techniczne kryteria kwalifikacji, ani żaden inny przepis rozporządzenia delegowanego nie wymagają wyrażnie utrzymania leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla, a tym bardziej ich wzmocnienia, aby dostosować się do celów porozumienia paryskiego w zakresie temperatury. Innymi słowy, odpowiedź ta nie umniejsza faktu, że obowiązek poddania danej działalności planowi urządzenia lasu nie spełnia zdaniem skarżących wymogu przewidzianego w art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, a mianowicie, że działalność ta powinna być dostosowana do celów klimatycznych porozumienia paryskiego.
- 42 W drugiej kolejności skarżące twierdzą, że w zaskarżonej decyzji Komisja powołała się również na ciążący na podmiocie gospodarczym dysponującym planem urządzenia lasu obowiązek zapewnienia, aby wspomniany plan spełniał kryteria zrównoważonego rozwoju mające zastosowanie do biomasy leśnej określone w art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. 2018, L 328, s. 82, zwanej dalej „dyrektywą RED II”).
- 43 Zdaniem skarżących ta odpowiedź Komisji narusza art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, który wymaga wzmocnienia lądowych pochłaniaczy dwutlenku węgla. Prawdą jest, że kryteria określone w art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II mają na celu ustanowienie „system[u] zarządzania, dzięki któr[emu] długoterminowo utrzymany lub wzmocniony jest poziom zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku w ekosystemach leśnych”. Kryteria te nie nakładają jednak żadnych wymogów w zakresie wzmocnienia zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku węgla, a tym bardziej poziomu dostosowanego do zwiększenia pochłaniania dwutlenku węgla przez lasy, który jest niezbędny do zapewnienia zgodności z celem dotyczącym temperatury określonym w porozumieniu paryskim.

- 44 W trzeciej kolejności skarżące podnoszą, że Komisja wskazała w zaskarżonej decyzji, iż ze względu na różnorodność geograficzną szczególną dla przedmiotowej dziedziny nie mogła ona przyjąć stałego kryterium w celu ustalenia, czy działalność leśna wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu.
- 45 Zdaniem skarżących odpowiedź ta jest obarczona naruszeniem prawa. Złożoność oceny nie zwalnia Komisji z obowiązku zapewnienia, aby rozporządzenie delegowane spełniało obowiązkowe wymogi dotyczące technicznych kryteriów kwalifikacji określonych w rozporządzeniu w sprawie taksonomii. W niniejszym przypadku Komisja miała możliwość posłużenia się licznymi kryteriami lub nałożenia wymogu dokonania poprawy w stopniu większym niż minimalny w stosunku do kontekstu status quo.
- 46 W czwartej kolejności zdaniem skarżących odpowiedź Komisji stanowi oczywisty błąd w ocenie, ponieważ nie uwzględnia ona dostępności bardziej rygorystycznych kryteriów. Przyjęcie przez Komisję jednolitego „progu ogólnoeuropejskiego” nie było konieczne. Mogła ona natomiast przyjąć szereg konkretnych progów opartych na różnicach geograficznych lub na bardziej rygorystycznej wartości odniesienia. W ten sposób Komisja mogła wymagać poprawy w stopniu większym niż minimalny w stosunku do tej wartości odniesienia, aby działalność można było uznać za wnoszącą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu.
- 47 W piątej kolejności skarżące podnoszą, że Komisja nie była „uprawniona do przyjęcia technicznych kryteriów kwalifikacji, które nie były zgodne z zakresem stosowania rozporządzenia w sprawie taksonomii”. W zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła prawo, „nie rozumiejąc prawidłowo zakresu wymogów [rozporządzenia w sprawie taksonomii] lub [swojej] właściwości”. Ponadto popełniła ona oczywiste błędy w ocenie, uznając, że określenie wystarczająco rygorystycznych progów nie było możliwe.
- 48 Komisja kwestionuje te argumenty.
- 49 Na wstępie należy zauważyć, że w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego skarżące powołują się na domniemaną niezgodność z prawem odpowiedzi udzielonej przez Komisję na obawy wyrażone we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej co do zarzucanej niezgodności z prawem pkt 2.1 lit. a) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 (zatytułowanym „Gospodarka leśna”) załącznika I do rozporządzenia delegowanego.
- 50 W pkt 37 i 38 skargi skarżące zdają się wykraczać poza sam kontekst wspomnianego pkt 2.1 lit. a), odnosząc się również do pkt 2.2 lit. a) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, uzasadniając to tym, że przepisy te działają w oparciu o ten sam parametr, a mianowicie wartość odniesienia działalności „w kontekście status quo”.
- 51 Tymczasem w zakresie, w jakim należałoby rozumieć pkt 37 i 38 skargi w ten sposób, że skarżące twierdzą, iż zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem w odniesieniu do odpowiedzi Komisji w świetle pkt 2.2 lit. a) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, należy stwierdzić, że w pkt 113–142 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej skarżące nie przedstawiły żadnego konkretnego argumentu w odniesieniu do tego przepisu. Ich argumenty ograniczają się do zakwestionowania zgodności z prawem jedynie pkt 2.1 lit. a) wspomnianej tabeli, jak można wywnioskować z pkt 118 i 121 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. W tym

zakresie każdy przedstawiony na poparcie niniejszej skargi argument dotyczący tego przepisu należy odrzucić jako niedopuszczalny. Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej nie może bowiem opierać się na nowych podstawach lub dowodach, które nie zostały przedstawione we wniosku o wszczęcie procedury odwoławczej pod rygorem pozbawienia określonego w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Aarhus wymogu dotyczącego uzasadnienia takiego wniosku jego skuteczności (*effet utile*) i zmiany przedmiotu postępowania wszczętego wskutek tego wniosku (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 września 2019 r., *TestBioTech i in./Komisja*, C-82/17 P, EU:C:2019:719, pkt 39; z dnia 4 kwietnia 2019 r., *ClientEarth/Komisja*, T-108/17, EU:C:2019:215, pkt 55). Podmiot występujący z wnioskiem o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dysponuje uprawnieniem, by domagać się, aby właściwa instytucja zajęła stanowisko względem argumentów przedstawionych przez niego we wniosku. Natomiast nie dysponuje on żadnym prawem, by domagać się, aby Komisja zajęła stanowisko w kwestiach, które nie zostały podniesione w takim wniosku, przynajmniej w sposób rozsądnie rozpoznawalny (zob. podobnie wyrok z dnia 4 kwietnia 2019 r., *ClientEarth/Komisja*, T-108/17, EU:T:2019:215, pkt 56). W każdym razie skarżące nie wysuwają żadnego konkretnego argumentu dotyczącego tego przepisu, w związku z czym w zakresie, w jakim niepoparta dowodami część pierwsza zarzutu pierwszego dotyczy pkt 2.2 lit. a) wspomnianej tabeli, część tę należy oddalić jako bezzasadną.

- 52 W zakresie, w jakim za pomocą twierdzeń, o których mowa w pkt 38–47 powyżej, skarżące kwestionują w sposób dopuszczalny zgodność z prawem odpowiedzi Komisji na zastrzeżenia sformułowane we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w świetle pkt 2.1 lit. a) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, należy zauważyć, że nie przedstawiły one żadnego dowodu pozwalającego stwierdzić, że Komisja naruszyła prawo lub popełniła oczywisty błąd w ocenie. W szczególności, jeśli chodzi o zarzucany oczywisty błąd w ocenie, skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu pozwalającego pozbawić wiarygodności ocenę okoliczności faktycznych zawartą w zaskarżonej decyzji. Wszystkie twierdzenia zawarte w pkt 38–47 powyżej należy zatem oddalić.
- 53 W tym względzie w pierwszej kolejności nie można uwzględnić argumentu, zgodnie z którym odpowiedź zawarta w pkt 2.1 (s. 66–69) załącznika III do zaskarżonej decyzji w odniesieniu do wpływu planu urządzenia lasu jest sprzeczna z wymogiem przewidzianym w art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, zgodnie z którym to przepisem działalność gospodarcza powinna być zasadniczo dostosowana do celu porozumienia paryskiego w zakresie ograniczenia wzrostu temperatury (zob. pkt 37 powyżej).
- 54 Skarżące niesłusznie uważają, że w swojej odpowiedzi Komisja zamierzała stwierdzić, iż działalność leśna siłą rzeczy wnosi pozytywny wkład w łagodzenie zmian klimatu (zob. pkt 39 powyżej). W tym względzie z jednej strony, jak wynika z art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, to prawodawca Unii wychodzi z założenia, że wzmocnienie lądowych pochłaniaczy dwutlenku węgla można osiągnąć za pomocą środków związanych z leśnictwem. Zawarte w tym przepisie wyrażenia „poprzez przeciwdziałanie wylesianiu i degradacji lasów”, „rekultywację lasów” i „zalesianie” świadczą o tym, że zdaniem prawodawcy leśnictwo może przyczynić się do osiągnięcia celu, jakim jest łagodzenie zmian klimatu. Z drugiej strony Komisja nie stwierdziła w żadnej części zaskarżonej decyzji, że działalność w zakresie gospodarki leśnej przyczynia się jako taka – bez jakiegokolwiek zniuansowania i w jakimkolwiek scenariuszu – w istotny sposób do łagodzenia zmian klimatu. Z ocen zawartych w pkt 2.1 (s. 66–69) załącznika III do zaskarżonej decyzji wynika raczej, że zdaniem Komisji jedynie działalność w zakresie gospodarki leśnej, która spełnia techniczne kryteria kwalifikacji zawarte w rozporządzeniu delegowanym, może zostać uznana za taką działalność.

- 55 Ponadto argument skarżących odnośnie do podnoszonego niewystarczającego charakteru odpowiedzi Komisji dotyczącej istnienia planu urządzenia lasu i wpływu takiego planu na zrównoważony charakter działalności gospodarczej w zakresie leśnictwa [pkt 2.1 załącznika III (s. 67) do zaskarżonej decyzji] nie jest przekonujący.
- 56 Twierdząc, że obowiązek objęcia działalności gospodarczej planem urządzenia lasu, na który powołuje się Komisja w zaskarżonej decyzji, nie zmienia w żaden sposób faktu, że odnośne techniczne kryteria kwalifikacji nie wymagają wyraźnie „wzmocnienia leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla w celu dostosowania się do celów porozumienia paryskiego w zakresie temperatury”, skarżące błędnie interpretują nie tylko zakres odpowiedzi Komisji, ale także zakres przepisu, na którego naruszenie się one powołują, a mianowicie art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 57 W części zdania „wzmocnienie leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla w celu dostosowania się do celów porozumienia paryskiego w zakresie temperatury”, zawartego w pkt 43 skargi, skarżące w oczywisty sposób odnoszą się do części zdania „długoterminowym celem dotyczącym temperatury określonym w porozumieniu paryskim”, o którym mowa w części wprowadzającej art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 58 Prawdą jest, że z art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika, iż działalność gospodarczą można uznać za wnoszącą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu – co jest jednym z warunków koniecznych do uznania jej za zrównoważoną środowiskowo w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii – jeżeli dotyczy ona w szczególności „rekultywac[i] lasów, zrównoważone[go] gospodarowani[a] gruntami uprawnymi, obszarami trawiastymi i terenami podmokłymi oraz ich rekultywac[i], zalesiani[a] oraz rolnictw[a] regeneracyjne[go]”. Chodzi tu o takie rodzaje działalności gospodarczej, które są przeznaczone w sposób pozytywny lub aktywny do wzmocnienia pochłaniaczy dwutlenku węgla.
- 59 Jednakże wbrew temu, co sugerują skarżące za pomocą argumentu, o którym mowa w pkt 41 powyżej, art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii nie zobowiązuje Komisji do opracowania technicznych kryteriów kwalifikacji odnoszących się wyłącznie do działań ukierunkowanych na aktywne wzmocnienie pochłaniaczy dwutlenku węgla. Przeciwnie, z przepisu tego wynika zasadniczo, że działalność gospodarczą uznaje się również za „wzmacni[a]jącą] łądow[e] pochłaniacz[e] dwutlenku węgla”, a zatem za zrównoważoną środowiskowo, jeżeli pozwala ona „przeciwdziała[ć] wylesianiu i degradacji lasów”. Innymi słowy, wzmocnienie pochłaniaczy dwutlenku węgla odbywa się nie tylko za pomocą środków mających na celu zwiększenie pochłaniaczy dwutlenku węgla, takich jak rekultywacja lasów i gruntów uprawnych, ale także za pomocą środków przeciwdziałających wylesianiu i degradacji lasów. Podobnie z motywu 24 rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika, że uznaje się, iż działalność gospodarcza (związana między innymi z gospodarką leśną) prowadzi do realizacji celu środowiskowego polegającego na łagodzeniu zmian klimatu nie tylko wtedy, gdy ma ona na celu wniesienie istotnego wkładu w ustabilizowanie emisji gazów cieplarnianych poprzez zwiększanie ich pochłaniania, ale także wtedy, gdy umożliwia ona niedopuszczenie do powstawania emisji lub ograniczanie tych emisji. W ramach argumentacji wskazanej w pkt 40 powyżej skarżące nie uwzględniają tego drugiego aspektu pojęcia „wzmocnienia”, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 60 Tymczasem obowiązek sporządzenia planu urządzenia lasu zgodnego z kryteriami określonymi w pkt 1.2 lit. f) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego,

musi być koniecznie zgodny z pojęciem „wzmocnienia”, o którym mowa w pkt 59 powyżej. Wymaganie, zgodnie z pkt 1.2 lit. f), aby plan urządzenia lasu zawierał informacje na temat „środk[ów] wprowadzon[ych] w celu utrzymania dobrego stanu ekosystemów lasu”, jest równoznaczne z wymaganiem informacji na temat środków mających na celu „przeciwdziałanie [w szczególności] wylesianiu i degradacji lasów”, o czym mowa w art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

- 61 W zakresie, w jakim przedstawiona w pkt 2.1 (s. 66–69) załącznika III do zaskarżonej decyzji odpowiedź Komisji odnosi się do pkt 1.2 lit. f) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, odpowiedź ta jest zgodna z wymogami materialnymi nałożonymi w art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Ponadto z odpowiedzi tej wynika, że Komisja przywiązuje wielką wagę do obowiązku związanego z planem urządzenia lasu, nałożonego w rozporządzeniu delegowanym, tym bardziej że – jak podnosi Komisja w pkt 2.1 (s. 67 akapit drugi) załącznika III do zaskarżonej decyzji – plan urządzenia lasu „nie jest obecnie wymagany od wszystkich gospodarstw leśnych poza ramami taksonomii”.
- 62 W drugiej kolejności należy oddalić argument oparty na tym, że zawarte w zaskarżonej decyzji wyjaśnienia dotyczące wpływu obowiązku przestrzegania kryteriów zrównoważonego rozwoju mających zastosowanie do biomasy leśnej, określonych w art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II, naruszają art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. O tej dyrektywie jest mowa w ocenach Komisji zawartych w zaskarżonej decyzji (zob. pkt 43 powyżej), jak również w szczególności w motywie 32 i art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii. W szczególności w odniesieniu do tej dyrektywy należy przypomnieć, że z jej art. 1 wynika, iż ustanawia ona wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych, że określa ona wiążący cel Unii w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w Unii w 2030 r., że ustanawia ona między innymi zasady dotyczące wsparcia finansowego na rzecz energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych, zużycia własnego tej energii elektrycznej i wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w niektórych sektorach oraz że określa ona również kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych między innymi dla paliw z biomasy.
- 63 Skarżące niesłusznie podnoszą, że techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w pkt 2.1 lit. a) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, nie nakładają „żadnych wymogów w zakresie wzmocnienia zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku węgla, a tym bardziej poziomu dostosowanego do zwiększenia pochłaniania dwutlenku węgla przez lasy, który jest niezbędny do zapewnienia zgodności z celem dotyczącym temperatury określonym w porozumieniu paryskim” (zob. pkt 43 powyżej).
- 64 Z pkt 2.1 załącznika II (s. 67) do zaskarżonej decyzji wynika bowiem, że odniesienie do art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II należy odczytywać i interpretować w związku z wymaganą analizą korzyści dla klimatu, która powinna wykazywać, że bilans netto emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych pochodzących z działalności w okresie 30 lat od rozpoczęcia działalności jest niższy w stosunku do kontekstu status quo. Należy stwierdzić, że celem tej analizy, która pojawia się w pkt 2.1 i 2.2 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, jest właśnie „zapewnienie lub wzmocnienie w dłuższej perspektywie czasu ochrony zasobów i pochłaniaczy dwutlenku węgla”. Skarżące nie wyjaśniają powodu, dla którego wskazanie przez Komisję tego celu oraz wymóg, aby bilans netto emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych

pochodzących z działalności był niższy w stosunku do kontekstu status quo, nie mogą prowadzić do zwiększenia pochłaniania dwutlenku węgla przez lasy czy też do wzmocnienia zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku węgla.

- 65 Ponadto, jak wyjaśniła Komisja w pkt 2.1 załącznika II (s. 67) do zaskarżonej decyzji, jednym z aktów prawa Unii, który należy uwzględnić przy stosowaniu technicznych kryteriów kwalifikacji wskazanych w pkt 2.1 lit. a) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, jest akt wykonawczy ustanawiający wytyczne operacyjne dotyczące energii z biomasy leśnej przyjęte na podstawie art. 29 ust. 8 dyrektywy RED II. W niniejszym przypadku chodzi o rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2022/2448 z dnia 13 grudnia 2022 r. ustanawiające operacyjne wytyczne dotyczące dowodów do celów wykazania zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju dotyczącymi biomasy leśnej i określonymi w art. 29 dyrektywy [RED II] (Dz.U. 2022, L 320, s. 4, zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie wytycznych operacyjnych”).
- 66 Otóż w odniesieniu do wdrażania opartych na analizie ryzyka kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących produkcji z biomasy leśnej biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy określonych w art. 29 ust. 7 dyrektywy RED II [zob. cel określony w art. 1 rozporządzenia w sprawie wytycznych operacyjnych] rozporządzenie w sprawie wytycznych operacyjnych przewiduje w art. 5 (zatytułowanym „Ocena zgodności z kryteriami LULUCF na poziomie krajowym”) ppkt (ii), że państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych przedstawienia dowodów na to, że państwo lub organizacja regionalnej integracji gospodarczej, z których pochodzi biomasa leśna, są stroną porozumienia paryskiego i dysponują przepisami krajowymi lub regionalnymi mającymi zastosowanie do obszaru pozyskiwania w celu zachowania i wzmocnienia zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku węgla w lasach.
- 67 Ponadto art. 6 rozporządzenia w sprawie wytycznych operacyjnych stanowi, że jeżeli dowody zgodności z kryteriami dotyczącymi użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) na poziomie krajowym nie są dostępne, to państwa członkowskie wymagają od podmiotów gospodarczych przedstawienia informacji z audytu potwierdzających istnienie i wdrażanie systemów zarządzania na poziomie leśnego obszaru pozyskiwania, dzięki którym długoterminowo utrzymany lub wzmocniony jest poziom zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku w ekosystemach leśnych.
- 68 Wynika z tego, że – wbrew temu, co twierdzą skarżące, a w szczególności wbrew zawężającej lekturze zaskarżonej decyzji, jakiej dokonują one w świetle pkt 1.3 lit. c) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, w świetle art. 29 ust. 7 dyrektywy RED II i przepisów rozporządzenia w sprawie wytycznych operacyjnych, w szczególności jego art. 5 i 6 – techniczne kryteria kwalifikacji określone w pkt 2.1 lit. a) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, niewątpliwie wymagają wzmocnienia leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla. Ani w skardze, ani w replice skarżące nie poruszają kwestii wpływu, jaki rozporządzenie w sprawie wytycznych operacyjnych ma na interpretację technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa we wspomnianym pkt 2.1 lit. a).
- 69 Jako że w pkt 31 repliki skarżące powołują się na niewystarczający charakter kryteriów zawartych w art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II, należy zauważyć, że w odesłaniu, jakie Komisja uczyniła w zaskarżonej decyzji do tego przepisu, wymieniła ona kryteria ustanowione w rozporządzeniu

w sprawie wytycznych operacyjnych, wydanym na podstawie art. 29 ust. 8 dyrektywy RED II. Wobec tego wszystkie dokonane w pkt 65–68 powyżej oceny związane z wpływem rozporządzenia w sprawie wytycznych operacyjnych na interpretację technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w pkt 2.1 lit. a) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, są również aktualne w odniesieniu do zarzutu szczegółowego dotyczącego art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II.

- 70 W trzeciej kolejności należy oddalić jako bezzasadny argument skarżących, w którym zarzucają one Komisji naruszenie prawa poprzez przedstawienie w zaskarżonej decyzji powodów, dla których Komisja nie mogła przyjąć stałego kryterium w celu ustalenia, czy działalność leśna wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu (zob. pkt 45 powyżej).
- 71 Zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione na podstawie art. 10 ust. 3 tego rozporządzenia muszą być ilościowe i w miarę możliwości określać progi, a w przeciwnym razie mieć charakter jakościowy. Wynika z tego, że Komisja nie jest zobowiązana do ustalenia w każdych okolicznościach kryteriów ilościowych.
- 72 W niniejszej sprawie w zakresie, w jakim skarżące zarzucają Komisji, że nie uzasadniła w wystarczający sposób powodów, dla których nie ustanowiła ona stałego kryterium, należy zaznaczyć, że skarżące nie uwzględniają możliwości przyjęcia przez Komisję kryteriów jakościowych. Nie odnoszą się one również do wyjaśnień przedstawionych w pkt 2.1 załącznika II (s. 68) do zaskarżonej decyzji. Tymczasem w sformułowaniach użytych przez Komisję w tej części zaskarżonej decyzji wskazano jasno, że:

„Przy przyjmowaniu kryteriów określonych [w pkt] 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego w odniesieniu do istotnego wkładu w realizację celu dotyczącego łagodzenia zmian klimatu w sektorze leśnym Komisja uwzględniła w swojej ocenie zmiany w ramach działań [politycznych w zakresie] lasów, w szczególności trwające procesy wynikające ze strategii na rzecz bioróżnorodności i strategii leśnej, oraz oczekiwanie na włączenie przyszłych wymogów do kryteriów taksonomii U[nii] na późniejszym etapie. [Z] uwagi na różnorodność lasów w Europie i na świecie oraz różnorodność gospodarki leśnej wykaz stałych praktyk mógłby okazać się nieskuteczny w wielu konkretnych sytuacjach leśnych. [...] Ogólny cel polega na tym, aby kryteria zapewniały weryfikację planu urządzenia lasu lub równoważnego planu, a także innych gwarancji, aby w istotnym stopniu przyczynić się do łagodzenia zmian klimatu w perspektywie krótko- i długoterminowej. Podejście to obejmowało te same główne parametry, ale różniło się istotnie od oceny [grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania], która koncentrowała się na stosowaniu praktyk zrównoważonej gospodarki leśnej. [...] Należy również zauważyć, że potencjał leśnictwa w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych zależy od położenia geograficznego i dodatkowych elementów charakteryzujących dane grunty, takich jak rodzaj i wiek lasu oraz rodzaj leśnictwa”.

- 73 Ze sformułowań tych wynika, że rezygnacja z ustanowienia stałego kryterium nie była konsekwencją arbitralnego wyboru Komisji, lecz dużej różnorodności lasów istniejących w Unii i na świecie pod względem rodzaju i wieku lasu oraz rodzaju leśnictwa, a także zmieniającego się charakteru praktyk i strategii na rzecz bioróżnorodności oraz strategii leśnej. Komisja, używając sformułowań przytoczonych w pkt 72 powyżej, stara się wykazać, że przypisanie stałej wartości wymaganych parametrom byłoby niemożliwe lub niedopuszczalne z naukowego punktu

widzenia. Ponadto zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii techniczne kryteria kwalifikacji muszą być „łatwe w użyciu i sformułowane w sposób ułatwiający weryfikację ich przestrzegania”.

- 74 Ponadto przedstawiona przez skarżące w pkt 48 skargi argumentacja, w której zarzucają one Komisji, że ta nie ustanowiła stałego kryterium, nie jest poparta dowodami. W szczególności skarżące nie kwestionują istnienia dużej różnorodności lasów w Unii i na świecie ani nie wyjaśniają, w jaki sposób – zważywszy na różnorodność lasów w Unii i na świecie, jak również na dynamikę wynikającą ze zmieniającego się charakteru praktyk i strategii na rzecz bioróżnorodności i strategii leśnej – Komisja mogła ustalić próg lub inny mierzalny lub dający się wyrazić liczbowo parametr, określony w kategoriach powierzchni, masy lub objętości, mający zastosowanie do wszystkich lasów, o których mowa w rozporządzeniu delegowanym. Ze względu na to, że skarżące nie przedstawiły użytecznych elementów w tym względzie, ich argumentacja jest zbyt niejasna, aby umożliwić stwierdzenie naruszenia prawa. Jest ona również zbyt niejasna, aby pozbawić wiarygodności poczynionych przez Komisję w zaskarżonej decyzji oświadczeń dotyczących braku ustanowienia stałego kryterium w rozpatrywanych technicznych kryteriach kwalifikacji, w związku z czym nie można przyjąć żadnego oczywistego błędu w ocenie w tym względzie.
- 75 Co prawda w pkt 127 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej skarżące zaproponowały Komisji stosowanie stałego „dodatkowego” kryterium wynoszącego 0,375 t CO₂^e/rok do 2030 r. w odniesieniu do procesów sekwestracji dwutlenku węgla w przypadku „indywidualnej działalności”, jednakże skarżące nie kwestionują rozważań przedstawionych przez Komisję w pkt 2.1 załącznika II (s. 68) do zaskarżonej decyzji, zgodnie z którymi „stosowanie do 2030 r. stałego kryterium wynoszącego 0,375 t CO₂^e/rok, jak sugeruje wnioskodawca, mogłoby wykluczyć z taksonomii U[nii] gospodarowanie niektórymi rodzajami lasów, takimi jak stare lasy i lasy borealne”.
- 76 Skarżące nie odnoszą się zatem do tego stwierdzenia, co jest równoznaczne z twierdzeniem, że próg zaproponowany we wniosku o wszczęcie procedury odwoławczej wykluczyłby znaczną część lasów europejskich, a mianowicie starych lasów i lasów borealnych. W świetle tych okoliczności i w świetle innych informacji zawartych w aktach sprawy należy stwierdzić, że oświadczenia poczynione przez Komisję w pkt 2.1 załącznika III do zaskarżonej decyzji nie są obarczone oczywistym błędem w ocenie, ponieważ stałe kryterium zaproponowane przez skarżące nie może podważyć ich wiarygodności, biorąc pod uwagę w szczególności wszystkie istotne parametry charakteryzujące lasy w Unii, takie jak te przewidziane przez Komisję w rozporządzeniu delegowanym. Podobnie skarżące nie wykazały naruszenia art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 77 Wreszcie, w pkt 49 skargi i w pkt 33 repliki skarżące podnoszą w ramach argumentacji „alternatywnej”, że Komisja nie musiała przyjąć jednolitego „progu ogólnoeuropejskiego”, lecz że mogła przyjąć „szereg konkretnych progów” opartych na różnicach geograficznych bądź też na „bardziej rygorystycznej wartości odniesienia”, wymagając w ten sposób poprawy w stopniu większym niż minimalny w stosunku do tej wartości odniesienia, aby można było uznać, że dana działalność wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu.

- 78 Argumentacja ta nie zasługuje na uwzględnienie. Artykuł 19 ust. 19 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii nie wymaga bowiem, w każdych okolicznościach i bez zastrzeżeń, ustalenia kryteriów ilościowych. Komisja jest uprawniona, pod pewnymi warunkami, do przyjęcia kryteriów jakościowych. Przepis ten ma zatem na celu pozostawienie Komisji niezbędnej elastyczności w celu dokonania odpowiedniego wyboru w tym względzie.
- 79 W czwartej kolejności należy oddalić argument skarżących, o którym mowa w pkt 46 powyżej, zgodnie z którym odpowiedź Komisji na problematykę związaną ze stałym kryterium stanowi oczywisty błąd w ocenie. Po pierwsze, skarżące nie przedstawiły w skardze konkretnych dowodów pozwalających Sądowi zrozumieć, na czym miałyby polegać okoliczności faktyczne, które miały zostać błędnie ocenione przez Komisję w jej odpowiedzi. Po drugie, w odniesieniu do tej samej kwestii należy odesłać do rozważań przedstawionych w pkt 71–78 powyżej.
- 80 W piątej kolejności nie można uwzględnić argumentu skarżących, zgodnie z którym Komisja nie była „uprawniona do przyjęcia technicznych kryteriów kwalifikacji, które nie były zgodne z zakresem stosowania rozporządzenia w sprawie taksonomii” i naruszyła prawo, „nie rozumiejąc zakresu wymogów [rozporządzenia w sprawie taksonomii lub swojej] kompetencji” (zob. pkt 47 powyżej).
- 81 Po pierwsze, przyjmując rozporządzenie delegowane, Komisja nie przekroczyła swojej kompetencji, o której mowa w art. 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 82 Z jednej strony samo twierdzenie, że Komisja mogła naruszyć wymogi materialne przewidziane w rozporządzeniu w sprawie taksonomii, w szczególności wymogi określone w jego art. 19, a zatem mogła naruszyć prawo lub popełnić oczywiste błędy w ocenie, gdyż nie zrozumiała „zakresu wymogów materialnych”, nie może wystarczyć do stwierdzenia, że Komisja naruszyła zakres upoważnienia przyznanego jej w art. 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii w związku z art. 290 TFUE. Nie każde naruszenie właściwego przepisu prawa materialnego, takiego jak wymogi materialne określone w rozporządzeniu w sprawie taksonomii, musi bowiem stanowić naruszenie zakresu kompetencji przyznanej w art. 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii w związku z art. 290 TFUE.
- 83 Z drugiej strony, poza ogólnym i niepopartym dowodami twierdzeniem, zgodnie z którym Komisja nie „zrozumiała zakresu wymogów materialnych” rozporządzenia w sprawie taksonomii, skarżące nie wskazują okoliczności, które pozwoliłyby stwierdzić na podstawie rozumowania ograniczonego ściśle do problematyki kompetencji – takiego jak rozumowanie oparte na ewentualnej niezgodności z art. 290 TFUE – a zatem bez odnoszenia się do wymogów prawa materialnego, że Komisja naruszyła rozporządzenie w sprawie taksonomii, przyjmując rozporządzenie delegowane.
- 84 Po drugie, w każdym razie z powyższych rozważań wynika, że skarżące nie wykazały, iż Komisja nie „zrozumiała” zakresu wymogów rozporządzenia w sprawie taksonomii przy przyjmowaniu rozporządzenia delegowanego.
- 85 Po trzecie, w zakresie, w jakim skarżące utrzymywały, że Komisja „popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając, że nie było możliwe określenie wystarczająco rygorystycznych progów”, należy stwierdzić, że argument ten, pozbawiony samodzielnego znaczenia prawnego, stanowi jedynie powtórzenie, w formie streszczenia, argumentów wymienionych już w pkt 36–46 powyżej. Ponieważ zostały one oddalone, ich zwykłe powtórzenie również nie może zostać uwzględnione.

86 W świetle powyższego część pierwszą zarzutu pierwszego należy oddalić.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, opartej na istnieniu błędów dotyczących odpowiedzi Komisji na zastrzeżenia skarżących, zgodnie z którymi techniczne kryteria kwalifikacji powinny być ilościowe oraz nie zostały oparte na jednoznacznych dowodach naukowych i na zasadzie ostrożności

87 Zdaniem skarżących na naruszenie art. 19 ust. 1 lit. c) i f) rozporządzenia w sprawie taksonomii składają się wszystkie wyjaśnienia przedstawione przez Komisję w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do ich zarzutu sformułowanego we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, zgodnie z którym techniczne kryteria kwalifikacji odnoszące się do działalności związanej z gospodarką leśną przewidziane w rozporządzeniu delegowanym naruszają rozporządzenie w sprawie taksonomii, ponieważ nie są ilościowe i są niezgodne z zasadą ostrożności.

88 W opinii skarżących odpowiedzi zawarte w pkt 2.1 załącznika III do zaskarżonej decyzji są obarczone naruszeniami prawa. Ponadto odpowiedzi te wskazują, że Komisja „błędnie zinterpretowała [swoją] kompetencję” w odniesieniu do rozporządzenia delegowanego. Zdaniem skarżących, gdy Komisja przyjmowała rozporządzenie delegowane, dysponowała łatwo dostępnymi informacjami naukowymi pozwalającymi na ilościowe określenie wymaganych redukcji emisji pochodzących z działalności leśnej. Wreszcie, techniczne kryteria kwalifikacji, o których mowa w pkt 2.1 lit. a) tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, wymagają jedynie minimalnej redukcji w stosunku do wartości odniesienia działalności w kontekście status quo. Są one zatem niezgodne z zasadą ostrożności. W tym względzie Komisja ograniczyła się do stwierdzenia, że w przyszłości będzie można zastosować bardziej ochronne podejście (obejmujące „bardziej rygorystyczne wartości odniesienia”). Okoliczność, że zaskarżona decyzja narusza również zasadę ostrożności, może zostać wywiedziona z wywodów dotyczących części pierwszej zarzutu ósmego (pkt 140–144 skargi).

89 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.

90 W swoich argumentach, o których mowa w pkt 87 i 88 powyżej, skarżące nie przedstawiły żadnej okoliczności pozwalającej stwierdzić, że Komisja naruszyła prawo lub popełniła oczywisty błąd w ocenie. Argumenty te należy zatem oddalić jako bezzasadne.

91 W szczególności w odniesieniu do istnienia naruszeń prawa lub oczywistych błędów w ocenie, które miałyby obarczać udzieloną przez Komisję odpowiedź dotyczącą braku ilościowych technicznych kryteriów kwalifikacji, należy najpierw odesłać do rozumowania przedstawionego w pkt 70–78 powyżej.

92 Ściślej rzecz ujmując, w zakresie, w jakim skarżące utrzymują, że w chwili przyjęcia rozporządzenia delegowanego Komisja dysponowała łatwo dostępnymi informacjami naukowymi pozwalającymi na ilościowe określenie „wymaganych” redukcji emisji pochodzących z działalności leśnej, należy stwierdzić, że nie wskazują one w skardze, o jakie informacje naukowe mogłoby chodzić. Nie przedstawiły one żadnych badań ani opinii naukowych wyjaśniających, w jaki sposób i w jakim zakresie możliwe byłoby ilościowe określenie redukcji emisji pochodzących z działalności leśnej. W konsekwencji argumentacja skarżących nie może pozbawić wiarygodności wyjaśnień zawartych w pkt 2.1 załącznika III (s. 66–69) do zaskarżonej decyzji. W związku z tym nie można stwierdzić żadnego oczywistego błędu w ocenie w tym

względzie. Z tych samych powodów wniosek ten nasuwa się w odniesieniu do kwestii, czy wyjaśnienia zawarte w pkt 2.1 załącznika III (s. 66–69) do zaskarżonej decyzji są obarczone naruszeniem prawa.

- 93 Ponadto twierdzenie, zgodnie z którym Komisja „błędnie zinterpretowała [swoją] kompetencję”, co stanowi naruszenie prawa lub oczywisty błąd w ocenie, należy oddalić z tych samych powodów, które zostały przedstawione w pkt 81–84 powyżej.
- 94 Wreszcie, należy oddalić twierdzenie skarżących, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę ostrożności.
- 95 W tym względzie należy zauważyć, że skarżące oświadczyły co prawda w pkt 54 skargi, że omawiane techniczne kryteria kwalifikacji wymagają jedynie minimalnego obniżenia w stosunku do wartości odniesienia kontekstu status quo, co czyni je niezgodnymi z zasadą ostrożności. We wspomnianym pkt 54 skargi skarżące twierdziły również, że Komisja ustosunkowała się do tego argumentu, zauważając po prostu, iż w przyszłości będzie można zastosować bardziej ochronne podejście obejmujące „bardziej rygorystyczne wartości odniesienia”. Zdaniem skarżących okoliczność ta w sposób oczywisty nie może mieć żadnego wpływu na zgodność technicznych kryteriów kwalifikacji „z wymogami rozporządzenia w sprawie taksonomii”. W ten sposób powołują się one na domniemaną niezgodność odpowiedzi Komisji z rozporządzeniem w sprawie taksonomii.
- 96 Jednakże nie jest jasne, jaki mógłby być zdaniem skarżących związek z zasadą ostrożności. Zasada ta, o której mowa między innymi w art. 191 ust. 2 TFUE, pozwala instytucjom, w sytuacji gdy występuje niepewność naukowa dotycząca istnienia lub zakresu ryzyka dla środowiska, na podjęcie działań ochronnych bez oczekiwania, aż realność i waga tego ryzyka zostaną w pełni udowodnione lub aż urzeczywistnią się niekorzystne skutki dla środowiska (zob. podobnie wyrok z dnia 17 marca 2021 r., FMC/Komisja, T-719/17, EU:T:2021:143, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 97 Z pkt 54 skargi wynika zatem, że zarzut szczegółowy przedstawiony początkowo jako oparty na naruszeniu zasady ostrożności, zgodnie z jej definicją zawartą w pkt 96 powyżej, został przeformułowany przez skarżące w argument dotyczący zgodności odpowiedzi Komisji z rozporządzeniem w sprawie taksonomii. Należy jednak zaznaczyć, że argument ten nie jest poparty dowodami i należy go zatem oddalić, ponieważ nie pozwala on wykazać naruszenia zasady ostrożności ani dopuszczenia się naruszenia prawa obarczającego zaskarżoną decyzję.
- 98 W świetle powyższego należy oddalić część drugą zarzutu pierwszego, a tym samym oddalić zarzut pierwszy w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniach prawa i oczywistych błędach w ocenie dotyczących odpowiedzi Komisji na zastrzeżenie skarżących co do zwolnienia z analizy korzyści dla klimatu, przewidzianego dla gospodarstw leśnych o powierzchni poniżej 13 ha w ramach kryteriów dotyczących istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimat

- 99 Zdaniem skarżących wyjaśnienia przedstawione w pkt 2.2 załącznika III (s. 69–71) do zaskarżonej decyzji są błędne, a tym samym sprzeczne z art. 10 ust. 1 lit. f) oraz art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Ponadto wynikają one z błędnej wykładni rozporządzenia w sprawie taksonomii oraz kompetencji Komisji, o której mowa w art. 10 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia.

100 Zarzut drugi dzieli się zasadniczo na trzy części.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszeń prawa lub oczywistych błędów w ocenie w związku z art. 10 ust. 1 lit. f) i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii w odniesieniu do odpowiedzi Komisji, zgodnie z którą zwolnienie gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha przewidziane w pkt 2.4 załącznika I do rozporządzenia delegowanego ma na celu „ograniczenie obciążenia administracyjnego spoczywającego na małych gospodarstwach leśnych i drobnych właścicielach lasów”

101 Skarżące podnoszą, że w odpowiedzi na krytykę wyrażoną przez nie we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej Komisja wskazała, że zwolnienie ma na celu „ograniczenie obciążenia administracyjnego spoczywającego na małych gospodarstwach leśnych i drobnych właścicielach lasów oraz zachęcenie ich w ten sposób do zwiększenia ich wkładu w adaptację do zmian klimatu i w łagodzenie tych zmian” [pkt 2.2 załącznika III (s. 69) do zaskarżonej decyzji].

102 Ich zdaniem odpowiedź ta jest „nieprawidłowa i nieracjonalna”, a zatem jest obarczona naruszeniem prawa. Komisja nie wyjaśniła bowiem, w jaki sposób zwolnienie mogłoby zachęcić właścicieli lasów do zwiększenia ich wkładu w łagodzenie zmian klimatu.

103 Odpowiedź ta jest również obarczona oczywistym błędem w ocenie z następujących powodów:

- po pierwsze, środek ustanawiający zwolnienie dla gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha nie jest „środkiem proporcjonalnym lub koniecznym”, ponieważ nie przewiduje on proporcjonalnej i uproszczonej procedury dla małych gospodarstw, lecz wprowadza jedynie „nieuzasadnione uprzywilejowanie”, a mianowicie całkowite zwolnienie z obowiązku wykazania jakiegokolwiek korzyści dla klimatu; ponadto zmniejszenie obciążenia administracyjnego spoczywającego na małych gospodarstwach nie może służyć za uzasadnienie, ponieważ przestrzeganie kryteriów rozporządzenia w sprawie taksonomii dotyczących zrównoważonej działalności gospodarczej nie jest kwestią zgodności regulacyjnej;
- po drugie, ten sam środek mógłby prowadzić do nadużyć, ponieważ umożliwiłaby posiadaczom lasów „obchodzenie systemu” poprzez rejestrowanie posiadanych przez nich lasów jako szeregu odrębnych gospodarstw, które znajdują się nieco poniżej progu 13 ha;
- po trzecie, środek mający na celu zwolnienie gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha nie jest progiem de minimis, ponieważ jest to średnia wielkość gospodarstw leśnych w Unii; zwolnienie wszystkich gospodarstw tej wielkości z głównego wymogu określonego w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego znacznie przekraczałoby jakikolwiek racjonalny próg de minimis.

104 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

105 Skarżące uważają, że ocena sformułowana przez Komisję w pkt 2.2 załącznika III (s. 69) do zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą zwolnienie gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha – przewidziane w pkt 2.4 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego – ma na celu „ograniczenie obciążenia administracyjnego spoczywającego na małych gospodarstwach leśnych i drobnych właścicielach lasów”, jest obarczona naruszeniem prawa lub oczywistym błędem w ocenie.

- 106 Argumentacja ta nie zasługuje na uwzględnienie.
- 107 W pierwszej kolejności należy na wstępie stwierdzić, że skarżące nie analizują tej odpowiedzi Komisji w świetle przesłanek ustanowionych w art. 10 ust. 1 lit. f) i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Powołują się one natomiast na nieproporcjonalność zwolnienia dotyczącego powierzchni poniżej 13 ha (zob. pkt 103 tiret pierwsze powyżej), możliwość, że środek ten doprowadzi do nadużyć (zob. pkt 103 tiret drugie powyżej), oraz na rzekomo nieracjonalny charakter progu 13 ha, o którym mowa w pkt 2.4 zawartym w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego (zob. pkt 103 tiret trzecie powyżej).
- 108 Argumenty te należy zatem oddalić.
- 109 Z jednej strony bowiem skarżące nie łączą udzielonej przez Komisję w zaskarżonej decyzji odpowiedzi w odniesieniu do kwestii dotyczącej gospodarstw poniżej 13 ha z kwestią wzmocnienia „ładowych pochłaniaczy dwutlenku węgla” [art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii] ani z wymogiem dotyczącym „jednoznacznych dowodów naukowych”, ani z zasadą ostrożności [art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii]. Nie jest zatem jasne, w jaki sposób wspomniana odpowiedź Komisji miałaby być sprzeczna z przesłankami materialnymi przewidzianymi w art. 10 ust. 1 lit. f) oraz w art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 110 Z drugiej strony, po pierwsze, skarżące powołują się na naruszenie zasady proporcjonalności, podnosząc brak „proporcjonalnego” charakteru zwolnienia dotyczącego powierzchni poniżej 13 ha (zob. pkt 103 tiret pierwsze powyżej). Zasada ta, będąca jedną z zasad ogólnych prawa Unii, wymaga, aby akty prawne instytucji Unii były odpowiednie do realizacji zgodnych z prawem celów zamierzonych przez dane uregulowanie i nie wykraczały poza to, co jest konieczne do realizacji tych celów, przy czym tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich rozwiązań, należy stosować rozwiązanie najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (wyroki: z dnia 4 maja 2016 r., Philip Morris Brands i in., C-547/14, EU:C:2016:325, pkt 165; z dnia 20 stycznia 2021 r., ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, pkt 142).
- 111 Uczynione przez skarżące odniesienie do działania mającego na celu poddanie podmiotów eksploatujących obszary leśne o powierzchni poniżej 13 ha „proporcjonalnej i uproszczonej procedurze dla małych gospodarstw” zamiast zastosowania całkowitego zwolnienia z obowiązku przeprowadzenia analizy korzyści dla klimatu (zob. pkt 103 tiret pierwsze powyżej) nie stanowi mniej dotkliwego rozwiązania (zob. pkt 110 powyżej). Postępowanie administracyjne takie jak przewidziane przez skarżące (zob. pkt 103 powyżej) wydaje się bowiem w każdym razie bardziej uciążliwe dla tych podmiotów niż całkowite zwolnienie z obowiązku przeprowadzenia analizy korzyści dla klimatu, przewidziane przez Komisję w rozporządzeniu delegowanym. Wobec tego zawarta w zaskarżonej decyzji odpowiedź Komisji w odniesieniu do kwestii dotyczącej podmiotów eksploatujących obszary leśne o powierzchni poniżej 13 ha (zob. pkt 101 powyżej) nie wydaje się sprzeczna z zasadą proporcjonalności.
- 112 Po drugie, skarżące twierdzą, że zwolnienie gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha mogłoby prowadzić do nadużyć, ponieważ taki środek umożliwiłby posiadaczom lasów podział dużych gospodarstw na różne gospodarstwa o powierzchni poniżej 13 ha (zob. pkt 103 tiret drugie powyżej).

- 113 Przy założeniu, że twierdzenie to, które jest zresztą spekulacyjne i niepoparte dowodami, może odnosić się do ocen przyjętych przez Komisję w zaskarżonej decyzji (zob. pkt 101 powyżej), należy w każdym razie stwierdzić, że sztuczny podział, a zatem stanowiący nadużycie, należałby do kompetencji państw członkowskich, o których mowa w art. 21 ust. 1 zdanie ostatnie rozporządzenia w sprawie taksonomii. Ewentualność takiego nadużycia, o jakiej wspominają skarżące, dotyczy sposobu, w jaki państwa członkowskie wypełniają obowiązki przewidziane we wspomnianym art. 21, lecz nie może ona podważyć ocen Komisji zawartych w zaskarżonej decyzji, które odnoszą się do abstrakcyjnych technicznych kryteriów kwalifikacji.
- 114 Po trzecie, co się tyczy twierdzenia skarżących, zgodnie z którym zwolnienie gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha nie dotyczy progu de minimis – ponieważ wartość 13 ha odpowiada średniej wartości w Unii – ani w każdym razie racjonalnego progu de minimis (zob. pkt 105 tiret trzecie powyżej), należy zauważyć, że okoliczność, iż powierzchnia 13 ha odpowiada średniej wartości w Unii, nie wyklucza, że chodzi tu o próg de minimis. Skarżące nie kwestionują, że chodzi o średnią wartość uznaną w Unii oraz że wartość ta ani nie jest wymyślona przez Komisję, ani nie pochodzi z arbitralnego źródła. W związku z tym we wspomnianym progu 13 ha nie ma nic nieracjonalnego.
- 115 Ponadto okoliczność, że podmioty eksploatujące obszary leśne o powierzchni poniżej 13 ha są zwolnione z obowiązku przeprowadzenia analizy korzyści dla klimatu, nie oznacza, że gospodarstwa te działają „w sztucznej próżni prawnej”, co pozwoliłoby uznać ich działalność gospodarczą za zrównoważoną środowiskowo bez zastosowania wobec nich technicznego kryterium kwalifikacji.
- 116 Przeciwnie, aby działalność gospodarczą prowadzoną na obszarze leśnym o powierzchni poniżej 13 ha można było uznać za inwestycję zrównoważoną środowiskowo zgodnie z pkt 1.1 i 1.2 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji dla „Istotn[ego] wkład[u] w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, konieczne jest jeszcze, aby działalność ta miała miejsce w strefie objętej planem urządzenia lasu, który to wymóg nie został zresztą nałożony na wszystkie gospodarstwa leśne, ponieważ nie podlegają mu gospodarstwa o powierzchni powyżej 13 ha. W ramach skargi skarżące zarzucają Komisji, że ograniczyła się do uwzględnienia istniejącej sytuacji prawnej („status quo”), zamiast opracować „ambitne” techniczne kryteria kwalifikacji. Tymczasem zgodnie z pkt 1.3 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, zrównoważony charakter systemów gospodarki leśnej, jak wskazano w planie, należy zapewnić poprzez najbardziej ambitne podejście spośród tych, o których mowa, w tym poprzez przestrzeganie kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących biomasy leśnej, określonych w art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II i w rozporządzeniu w sprawie wytycznych operacyjnych. W swojej argumentacji skarżące nie uwzględniają tych elementów, które regulują jednak zwolnienie dotyczące podmiotów eksploatujących obszary leśne o powierzchni poniżej 13 ha i które wyjaśniają, przynajmniej częściowo, powód tego zwolnienia.
- 117 Część pierwszą zarzutu drugiego należy zatem oddalić.

W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, opartej na naruszeniach prawa lub oczywistych błędach w ocenie w związku z art. 10 ust. 1 lit. f) i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii w odniesieniu do odpowiedzi Komisji, zgodnie z którą zasadniczo zwolnienie gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha przewidziane w pkt 2.4 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej

w załączniku I do rozporządzenia delegowanego, jest uzasadnione w świetle ogółu wymogów, jakie muszą spełnić drobni posiadacze lasów

- 118 Skarżące wskazują, że Komisja uznała w zaskarżonej decyzji, iż „z uwagi na ogół wymogów, jakie muszą spełnić drobni posiadacze lasów, począwszy od planu urządzenia lasu, a skończywszy na wykazaniu jego zgodności ze zrównoważoną gospodarką leśną, poprzez zapewnienie braku degradacji terenów zasobnych w pierwiastek węgla i przestrzeganie kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, uzasadnione było założenie, że kryteria istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu zostały spełnione bez konieczności przeprowadzenia analizy korzyści dla klimatu”.
- 119 Jednak zdaniem skarżących żaden z czynników wymienionych przez Komisję, a mianowicie plan urządzenia lasu, wykazanie jego zgodności ze zrównoważoną gospodarką leśną, zapewnienie braku degradacji terenów zasobnych w pierwiastek węgla oraz kryteria dotyczące nieczynienia poważnych szkód, nie pozwala zagwarantować, że zwolnione gospodarstwa leśne wniosą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, tak aby uwzględnić art. 10 ust. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Odpowiedź Komisji jest co prawda równoznaczna z uznaniem, że zwolnienie dotyczące obowiązku wykazania istnienia istotnego wkładu „zapewni” jednak, w taki czy inny sposób, istotny wkład. Tymczasem odpowiedź ta, która utożsamia w istocie obowiązek utrzymania zdolności produkcyjnych lasów z „istotnym wkładem” w łagodzenie zmian klimatu, o którym mowa w części pierwszej zarzutu pierwszego, również jest obarczona naruszeniami prawa i oczywistymi błędami w ocenie z następujących powodów:
- po pierwsze, obowiązek przedstawienia planu urządzenia lasu jest aktem czysto administracyjnym; żadna z informacji, jakie powinien zawierać taki plan (pkt 1.2 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego), nie odnosi się do „skutecznej redukcji emisji netto” dostosowanej do redukcji wymaganych do osiągnięcia określonego w porozumieniu paryskim celu dotyczącego temperatury; w związku z tym na podmiotach prowadzących gospodarstwa, które znajdują się nieco poniżej progu 13 ha, nie ciąży konkretny obowiązek wzmocnienia leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla na poziomie dostosowanym do redukcji wymaganych do osiągnięcia określonego w porozumieniu paryskim celu dotyczącego temperatury;
 - po drugie, „zgodność [ze] zrównoważoną gospodarką leśną”, o której wspomina Komisja w swojej odpowiedzi, stanowi odniesienie do kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących bioenergii leśnej określonych w art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II; wymóg ten nie został jednak w żaden sposób dostosowany do określonego w porozumieniu paryskim celu dotyczącego temperatury;
 - po trzecie, zgodność z technicznymi kryteriami kwalifikacji dotyczącymi nieczynienia poważnych szkód nie pozwala wykazać przestrzegania art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii; samo założenie, że dana działalność gospodarcza wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, nie jest wystarczające; Komisja była zobowiązana – na podstawie art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii – do przyjęcia szczególnych technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących celu związanego z łagodzeniem zmian klimatu, które to kryteria miały w sposób jednoznaczny określać, czy dana działalność pozwala osiągnąć ten cel.
- 120 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.

- 121 Co się tyczy odpowiedzi Komisji zawartej w pkt 2.2 załącznika III do zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą zwolnienie gospodarstw o powierzchni 13 ha – przewidziane w pkt 2.4 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w załączniku I do rozporządzenia delegowanego – jest uzasadnione w świetle ogółu wymogów, jakie muszą spełnić małe gospodarstwa leśne, skarżące nie wykazują istnienia ani naruszenia prawa, ani oczywistego błędu w ocenie. Argumenty przytoczone w pkt 119 powyżej nie pozwalają wykazać, że Komisja naruszyła art. 10 ust. 1 lit. f) lub art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Nie pozbawiają one wiarygodności ocen Komisji zawartych w zaskarżonej decyzji, w związku z czym nie można przyjąć żadnego oczywistego błędu w ocenie.
- 122 Po pierwsze bowiem, skarżące niewątpliwie słusznie twierdzą, że obowiązek przedstawienia planu urządzenia lasu, o którym mowa w pkt 1.2 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, dotyczy przyjęcia aktu administracyjnego. Jednakże nie mogą one skutecznie utrzymywać, że w braku wskazania „emisji netto”, których należy unikać, „żadna z informacji, jakie powinien zawierać taki plan”, nie spełnia „obowiązku wzmocnienia leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla na poziomie dostosowanym do redukcji wymaganych do osiągnięcia określonego w porozumieniu paryskim celu dotyczącego temperatury” (zob. pkt 119 tiret pierwsze powyżej).
- 123 Skarżące zdają się uważać, że Komisja może spełnić „obowiązek wzmocnienia leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla”, o którym mowa w szczególności w art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, jedynie poprzez ustalenie technicznych kryteriów kwalifikacji, które przewidują „redukcję emisji netto”. W tym celu zdaniem skarżących Komisja powinna była przewidzieć parametry, które pozwalają wyrazić redukcję emisji CO₂ w dokładnych danych liczbowych.
- 124 Jak już przypomniano w ramach zarzutu pierwszego (zob. pkt 71 powyżej), zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii, techniczne kryteria kwalifikacji muszą „być ilościowe i w miarę możliwości określać progi”, a w przeciwnym razie muszą one mieć charakter jakościowy. Wyrażenie kryterium w postaci dokładnej wartości liczbowej stanowi zatem tylko jeden z możliwych sposobów opracowania technicznego kryterium kwalifikacji, takiego jak kryteria rozpatrywane w niniejszej sprawie.
- 125 Poza położeniem nacisku na konieczność ustalenia przez Komisję kryterium uwzględniającego „redukcję emisji netto” skarżące nie wyjaśniają, w jaki sposób kryterium jakościowe przyjęte przez Komisję miałooby pozostawać poniżej wymogów rozporządzenia w sprawie taksonomii związanych z „obowiązkiem wzmocnienia leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla”.
- 126 O ile skarżące twierdzą, że „żadna z informacji, jakie powinien zawierać [...] plan” urządzenia lasu, nie spełnia „obowiązku wzmocnienia leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla na poziomie dostosowanym do redukcji wymaganych do osiągnięcia określonego w porozumieniu paryskim celu dotyczącego temperatury”, o tyle nie uwzględniają one ani sposobu, w jaki należy opracować plan urządzenia lasu, o którym mowa w technicznych kryteriach kwalifikacji przewidzianych w pkt 1.2 i 1.3 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, ani treści, jaką ten plan będzie zawierać.

- 127 Jak już przypomniano w pkt 115 powyżej, podmioty eksploatujące obszary leśne o powierzchni poniżej 13 ha nie będą prowadzić działalności w próżni prawnej zwalniającej je z obowiązku wykazania, że ich działalność pozwala na wzmocnienie leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla. Przeciwnie, zgodnie z pkt 1.3 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, zrównoważony charakter systemów gospodarki leśnej, w tym gospodarstw o powierzchni mniejszej niż 13 ha, należy zapewnić poprzez najbardziej ambitne podejście spośród tych, o których mowa, w tym poprzez przestrzeganie kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących biomasy leśnej, określonych w art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II i w rozporządzeniu w sprawie wytycznych operacyjnych. Tymczasem, jak wskazano w pkt 66 i 67 powyżej, rozporządzenie w sprawie wytycznych operacyjnych przewiduje dostarczanie informacji potwierdzających istnienie środków mających na celu zapewnienie długoterminowo utrzymania lub wzmocnienia poziomów zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku węgla w ekosystemach leśnych.
- 128 Po drugie, nie ulega wątpliwości – jak twierdzą skarżące – że „zgodność [ze] zrównoważoną gospodarką leśną”, o której wspomniała Komisja w swojej odpowiedzi (zob. pkt 104 powyżej), stanowi odniesienie do kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących bioenergii leśnej określonych w art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II.
- 129 Jednakże skarżące nie były w stanie wykazać, że powołanie się przez Komisję w zaskarżonej decyzji na wspomniane kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące bioenergii leśnej było błędne.
- 130 Z jednej strony art. 19 ust. 1 lit. d) rozporządzenia w sprawie taksonomii wymaga, by przy ustanawianiu technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja uwzględniała „wszelkie odpowiednie obowiązujące ustawodawstwo Unii”. O obowiązku tym wspomniano również w motywach 43 i 44 tego rozporządzenia. A zatem w przypadku gdy Komisja dokonuje analizy elementów, na których powinno zostać oparte przyjęcie technicznych kryteriów kwalifikacji, powinna ona uwzględnić wszelkie odpowiednie obowiązujące prawodawstwo Unii, jak wyraźnie przewidziano we wspomnianym art. 19 ust. 1 lit. d) oraz zgodnie z jej zadaniem nadzorowania stosowania prawa Unii przewidzianym w art. 17 ust. 1 TUE. W związku z tym, wbrew temu, co wydają się twierdzić skarżące, Komisji nie można zarzucać, że przy ustalaniu technicznych kryteriów kwalifikacji uwzględniła obowiązujące przepisy, a w szczególności kryteria zrównoważonego rozwoju zawarte w dyrektywie RED II.
- 131 Z drugiej strony nawet przy założeniu, że Komisja może odejść od kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących bioenergii leśnej określonych w art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II, należy stwierdzić, iż skarżące nie przedstawiły dowodu na to, że wspomniane kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące bioenergii leśnej nie są „dostosowane” do „określonego w porozumieniu paryskim celu dotyczącego temperatury”.
- 132 Prawdą jest, że w pkt 7 skargi skarżące powołały się na liczne sprawozdania naukowe, zgodnie z którymi kryteria mające na celu ograniczenie szkodliwego wpływu bioenergii leśnej na środowisko, o których to kryteriach mowa w dyrektywie RED II, są „nieodpowiednie dla ochrony lasów i klimatu”. Zdaniem skarżących do takiego samego wniosku doprowadziła ocena skutków przeprowadzona przez Komisję podczas przeglądu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16), która to ocena doprowadziła do przyjęcia dyrektywy RED II. Twierdzenia te nie są jednak poparte dowodami. Ponieważ skarżące przedstawiły

wspomnianą ocenę skutków jako załącznik A.8 do skargi, nie jest jasne, w której części tego załącznika znajdują się dowody na poparcie zasadności ich twierdzeń. O ile samo twierdzenie, że kryteria zrównoważonego rozwoju zawarte w dyrektywie RED II są „nieodpowiednie dla ochrony lasów i klimatu”, może w stosownych przypadkach zostać uwzględnione, o tyle nie może ono samo w sobie jasno wykazać, że kryteria te nie są „dostosowane” do „określonego w porozumieniu paryskim celu dotyczącego temperatury”.

- 133 Po trzecie, skarżące nie mogą utrzymywać, że zgodność z technicznymi kryteriami kwalifikacji dotyczącymi nieczynienia poważnych szkód nie pozwala wykazać przestrzegania art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii ani że założenie, iż dana działalność gospodarcza wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jest niewystarczające (zob. pkt 119 powyżej).
- 134 W tym względzie skarżące zarzucają Komisji coś, co w żaden sposób nie wynika z zaskarżonej decyzji, w związku z czym ich argumentacja nie znajduje oparcia w faktach. W pkt 2.2 (s. 69) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja nie odniosła się bowiem w żaden sposób do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód, czy to w celu wykazania zgodności z technicznymi kryteriami kwalifikacji przewidzianymi w pkt 1.3 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w załączniku I do rozporządzenia delegowanego, czy też z innych powodów.
- 135 W konsekwencji część drugą zarzutu drugiego należy oddalić.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia prawa polegającego na dokonaniu przez Komisję błędnej wykładni kompetencji przyznanej jej w art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii

- 136 Skarżące powołują się na naruszenie prawa w odniesieniu do oceny Komisji przypomnianej w pkt 104 powyżej. Błąd ten miałby wynikać z okoliczności, że żaden z czynników należących do ogółu wymogów, jakie powinni spełnić drobni posiadacze lasów, nie pozwala zagwarantować, że zwolnione gospodarstwa leśne wniosą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu. Z oceny Komisji związanej z ogółem wymogów, jakie muszą spełnić drobni posiadacze lasów, wynika, że instytucja ta błędnie zinterpretowała kompetencję przyznaną jej w art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Zdaniem skarżących rozporządzenie to nie przewiduje zwolnienia de minimis, a wymogów określonych w art. 10 ust. 1 i ust. 3 lit. a) nie można w żaden sposób zakwalifikować jako takie. Przyjęcie zwolnienia dla gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha nie wchodzi zatem w zakres kompetencji Komisji. Skarżące podniosły tę kwestię we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, lecz Komisja nie zbadała jej w zaskarżonej decyzji. Zdaniem skarżących należy zatem „założyć, że Komisja naruszyła prawo w odniesieniu do swojej własnej kompetencji do przyjmowania zwolnień de minimis”.
- 137 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.
- 138 Co się tyczy odpowiedzi Komisji zawartej w pkt 2.2 (s. 69) załącznika III do zaskarżonej decyzji, skarżące powołują się na naruszenie prawa, które miałoby wynikać z dokonania przez Komisję błędnej wykładni zakresu kompetencji przyznanej jej w art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Przyjęcie zwolnienia dla gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha nie wchodzi bowiem w zakres kompetencji Komisji, ponieważ rozporządzenie w sprawie taksonomii nie przewiduje zwolnienia de minimis. Kwestia ta nie została zbadana w zaskarżonej decyzji.

- 139 Powołując się na rzekome naruszenie prawa, o którym mowa w pkt 138 powyżej, skarżące wpisują się w tę samą logikę co ta przedstawiona w ramach zarzutu pierwszego, zgodnie z którym Komisja przekroczyła granice swoich kompetencji, ponieważ nie „zrozumiała [...] zakresu wymogów materialnych” przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie taksonomii (zob. pkt 47 powyżej).
- 140 Jak już wskazano w pkt 82 powyżej, nie każde naruszenie właściwego przepisu prawa materialnego, takiego jak wymogi materialne określone w rozporządzeniu w sprawie taksonomii, musi bowiem stanowić naruszenie zakresu kompetencji przyznanej w art. 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii w związku z art. 290 TFUE. Poza powołaniem się na rzekome naruszenie przepisów materialnych skarżące w żaden sposób nie wyjaśniają, na czym miałyby polegać w niniejszym przypadku naruszenie przez Komisję jej upoważnienia do przyjęcia rozporządzenia delegowanego, o którym mowa we wspomnianym art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 141 W świetle powyższego należy oddalić część trzecią zarzutu drugiego, a tym samym oddalić zarzut drugi w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego istnienia błędów obarczających odpowiedź udzieloną przez Komisję na zastrzeżenia skarżących co do technicznych kryteriów kwalifikacji pozwalających ustalić, czy dana działalność nie wyrządza poważnych szkód w zakresie adaptacji do zmian klimatu

- 142 Zdaniem skarżących rozważania sformułowane przez Komisję w pkt 2.3 (s. 71–73) załącznika III do zaskarżonej decyzji w odpowiedzi na zastrzeżenia podniesione we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do dodatku A do załącznika I do rozporządzenia delegowanego, który zdaniem skarżących jest niezgodny z prawem, są obarczone naruszeniem prawa. W ich opinii wspomniane rozważania Komisji opierają się na błędnym zastosowaniu art. 17 ust. 1 lit. b) i art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii oraz kompetencji przyznanej jej w rozporządzeniu w sprawie taksonomii, a także, tytułem ewentualnym, na oczywistym błędzie w ocenie.
- 143 W pkt 2.3 (s. 71–73) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja utrzymywała, że:
- „[K]ryteria nie miały wyeliminować istotnych niekorzystnych skutków wywieranych przez daną działalność na ludzi, przyrodę lub aktywa, ponieważ:
- wymóg taki sprawiłby, że [techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące nieczynienia poważnych szkód] odnoszące się do adaptacji byłyby bardziej rygorystyczne niż [kryteria] dotyczące istotnego wkładu [o których mowa w art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii];
 - cel zostałby osiągnięty w sposób pośredni poprzez zastosowanie [technicznych kryteriów kwalifikacji] dotyczących istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimatu lub przyjęcie planu urządzenia lasu”.
- 144 Zdaniem skarżących odpowiedzi te są błędne.
- 145 W pierwszej kolejności zdaniem skarżących dokonane przez Komisję odesłanie do art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii (zob. pkt 143 tiret pierwsze powyżej) nie jest przekonujące. Przepis ten nie może zmienić jasnego znaczenia art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Artykuł 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, który określa warunki

pozwalające stwierdzić, że dana działalność gospodarcza wnosi istotny wkład w adaptację do zmian klimatu, wymaga bowiem wykazania istotnego ograniczenia ryzyka w odniesieniu do dwóch kategorii skutków, a mianowicie skutków dla samej działalności [dalej „aspekt a)”) [art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii] oraz skutków wywieranych na ludzi, przyrodę i aktywa [dalej „aspekt b)”) [art. 11 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii]. Zgodnie z tym przepisem pozytywny wkład w adaptację do zmian klimatu można osiągnąć poprzez odniesienie się do jednego lub drugiego z tych aspektów. Chodzi tu o dwie kategorie skutków o równoważnej wadze, które ponadto są wyłączne w tym znaczeniu, że wystarczy spełnić jeden z nich, aby wnieść istotny wkład w adaptację do zmian klimatu. Jako że wymóg odnoszący się do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód, przewidziany w art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, który obejmuje aspekty a) i b) wskazane we wspomnianym art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia, został sformułowany w sposób negatywny, uzasadnione jest uznanie, że artykuł ten wymaga uniknięcia obu rodzajów szkód, czyli zarówno szkód objętych aspektem a), jak i szkód objętych aspektem b), o których mowa w rzeczonym art. 11. Komisja była zatem zobowiązana do ustalenia technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód dla obu kategorii szkód. Jednakże w tym wypadku tak nie jest. Techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące nieczynienia poważnych szkód związane z adaptacją do zmian klimatu nie odnoszą się do jednego z aspektów szkody w zakresie adaptacji do zmian klimatu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a mianowicie do nasilenia skutków obecnych warunków klimatycznych z powodu kontynuowania samej działalności. Twierdzenie Komisji (zob. pkt 143 tiret pierwsze powyżej), zgodnie z którym dokonana przez skarżące wykładnia art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii czyni ów przepis „bardziej rygorystycznym” niż art. 11 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, jest nieistotne. W zależności od badanych działalności i skutków wykazanie braku szkody może okazać się bardziej uciążliwe niż wykazanie pozytywnego wkładu (np. w przypadku działalności szkodliwej z natury rzeczy). W każdym razie argument, zgodnie z którym dokonana przez skarżące wykładnia wspomnianego art. 17 ust. 1 lit. b) czyni go „bardziej rygorystycznym” niż art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, nie może zostać uznany za bezdyskusyjnie zasadny.

- 146 W drugiej kolejności, w odniesieniu do drugiej części odpowiedzi Komisji (zob. pkt 143 tiret drugie powyżej), zdaniem skarżących rozporządzenie w sprawie taksonomii wyraźnie wymaga, aby rozporządzenie delegowane ustanawiało w odniesieniu do każdego właściwego celu środowiskowego kryteria pozwalające ustalić, czy dana działalność wyrządza poważną szkodę. Jednakże Komisja uznała, że „wymóg ten może zostać spełniony przez techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące istotnego wkładu w odniesieniu do innego celu środowiskowego, a w każdym razie ze względu na to, że techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące nieczynienia poważnych szkód odnoszące się do adaptacji [do zmian klimatu] odsyłają do kryteriów dotyczących »istotnego wkładu« w łagodzenie [zmian klimatu]”. Ponadto Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób kryteria dotyczące łagodzenia zmian klimatu lub plan urządzenia lasu pozwalają wykluczyć działalność wyrządzającą szkodę ludziom, przyrodzie lub aktywom ani jakie przepisy mają mieć taki skutek. Wreszcie, Komisja nie zbadała sformułowanego przez skarżące zarzutu dotyczącego okoliczności, że dodatek A do załącznika I do rozporządzenia delegowanego zezwala podmiotom gospodarczym na samodzielne ustalenie, czy ryzyko związane z klimatem należy do „najważniejszych” ryzyk.
- 147 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.

- 148 Argumenty wysunięte w ramach zarzutu trzeciego, o których mowa w pkt 144–146 powyżej, nie są w stanie wykazać oczywistego błędu w ocenie obarczającego rozważania zawarte w sekcji 2.3 załącznika III do zaskarżonej decyzji. Należy zaznaczyć, że aby ustalić, czy instytucja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie złożonych okoliczności faktycznych, dającego podstawę do stwierdzenia nieważności danego aktu, strona skarżąca winna przedstawić wystarczające dowody, by dokonana w tym akcie ocenę okoliczności faktycznych można było uznać za niewiarygodną (zob. wyrok z dnia 11 grudnia 2024 r., Carmeuse Holding/Komisja, T-554/22, niepublikowany, EU:T:2024:895, pkt 103 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem w swojej argumentacji skarżące nie wskazują dokładnie, które okoliczności faktyczne uwzględnione w zaskarżonej decyzji zostały w sposób oczywisty błędnie ocenione przez Komisję. Te nieoparte dowodami argumenty dotyczące oczywistego błędu w ocenie można zatem jedynie oddalić.
- 149 Ponadto zarzuty szczegółowe wspomniane w pkt 144–146 powyżej nie pozwalają również stwierdzić, że rozważania zawarte w pkt 2.3 załącznika III do zaskarżonej decyzji są sprzeczne z art. 17 ust. 1 lit. b) i z art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 150 W tym względzie z pkt 2.3 załącznika III do zaskarżonej decyzji wynika, że art. 11 ust. 1 i art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii należy interpretować w sposób systemowy, co oznacza, że dana działalność gospodarcza powinna przede wszystkim spełniać kryteria ustanowione w celu wykazania, że wnosi ona istotny wkład w adaptację do zmian klimatu, a następnie zapewniać, że nie doprowadzi ona do nasilenia niekorzystnych skutków obecnych i oczekiwanych przyszłych warunków klimatycznych, wywieranych na samą działalność lub na ludzi, przyrodę lub aktywa.
- 151 Skarżące niesłusznie podnoszą, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ w rozporządzeniu delegowanym nie ustanowiono żadnego kryterium wymagającego, aby działalność gospodarcza nie przyczyniała się do nasilenia niekorzystnych skutków klimatu. W rozporządzeniu delegowanym, do którego odsyła zaskarżona decyzja, ustalono techniczne kryteria kwalifikacji dla zasady „nie czyn poważnych szkód”, o której mowa w art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Chodzi o kryteria „process-based”, które są zawarte w dodatku A do załącznika I do rozporządzenia delegowanego i wymienione na s. 72 zaskarżonej decyzji.
- 152 Wreszcie, skarżące niesłusznie utrzymują, że techniczne kryteria kwalifikacji nie ustanawiają żadnego wymogu w odniesieniu do zapobiegania niekorzystnym skutkom dla ludzi, przyrody lub aktywów, jak wymaga tego art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Jak bowiem przypomniano na s. 73 zaskarżonej decyzji, z dodatku A do załącznika I do rozporządzenia delegowanego wynika, że kryteria dotyczące nieczynienia poważnych szkód wymagają, aby „[w]prowadzone rozwiązania w zakresie adaptacji [do zmian klimatu] nie miały negatywnego wpływu na wysiłki podejmowane w zakresie adaptacji [do zmian klimatu] lub na poziom odporności na zagrożenia klimatyczne dla innych ludzi, przyrody, dziedzictwa kulturowego, aktywów i innych rodzajów działalności gospodarczej”.
- 153 Z powyższego wynika, że zarzut trzeci należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego oczywistych błędów w ocenie obciążających odpowiedź Komisji na zastrzeżenie skarżących co do kryteriów pozwalających na ustalenie,

kiedy dana działalność nie wyrządza poważnej szkody w przejściu na gospodarkę o obiegu zamkniętym

- 154 Zdaniem skarżących odpowiedź udzielona przez Komisję w pkt 2.4 (s. 74) zaskarżonej decyzji na wątpliwości wyrażone we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód odnoszących się do przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym, które to kryteria wynikają z pkt 4 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, narusza art. 17 ust. 1 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia w sprawie taksonomii. W tym względzie zaskarżona decyzja jest obarczona oczywistym błędem w ocenie.
- 155 Zgodnie z pkt 4 tabeli, zatytułowanej „Nie czyni poważnych szkód” i zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, zawarte w niej techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym wymagają w odniesieniu do działalności leśnej, co następuje:
- „Zmiana gospodarki leśnej spowodowana daną działalnością na obszarze objętym tą działalnością prawdopodobnie nie doprowadzi do znacznego ograniczenia zrównoważonych dostaw pierwotnej biomasy leśnej nadającej się do wytwarzania produktów drewnianych o długoterminowym potencjale obiegu zamkniętego. Kryterium to można wykazać za pomocą analizy korzyści dla klimatu, o której mowa w pkt 2 [wspomnianej tabeli]”.
- 156 W pkt 2.4 (s. 74) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja miała odpowiedzieć, że dostawy biomasy pierwotnej są konieczne, aby zastąpić inne materiały o wysokiej zawartości węgla.
- 157 Tymczasem zdaniem skarżących odpowiedź ta jest niewystarczająca, a nawet nieracjonalna. Utrzymywanie dostaw na stałym poziomie mogłoby skutkować jedynie utrzymaniem cen surowców na niskim poziomie w porównaniu z bardziej zrównoważonymi opcjami, takimi jak ograniczenie zużycia lub ponowne wykorzystanie materiałów. Utrzymywanie dostaw, a tym samym wykorzystywanie „surowców pierwotnych”, mogłoby prowadzić do utrwalenia nieefektywnego wykorzystania tych surowców. Utrzymywanie dostaw wyklucza zatem działalność sprzyjającą ochronie poprzez ograniczenie pozyskiwania, ponieważ zmniejsza ona dostawy pierwotnej biomasy leśnej, co stanowi jeden z aspektów poważnej szkody dla przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym, o którym mowa w art. 17 ust. 1 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 158 Ponadto Komisja stwierdziła na s. 75 załącznika III do zaskarżonej decyzji, że analiza korzyści dla klimatu oznacza, iż zdolność produktów drzewnych do magazynowania węgla nie powinna ulec pogorszeniu.
- 159 Zdaniem skarżących stanowisko to jest jednak błędne. Analiza korzyści dla klimatu dotyczy bowiem poziomu zasobów i leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla. Nie uwzględnia ona natomiast produktów drewnopochodnych. W związku z tym analiza korzyści dla klimatu nie można wykorzystać do wykazania, że działalność leśna utrzymuje dostawy biomasy pierwotnej takiego rodzaju, który jest odpowiedni do wykorzystania w gospodarce o obiegu zamkniętym.

- 160 Skarżące twierdzą, że w zakresie, w jakim w ramach niniejszego sporu Komisja próbowała uzasadnić swoje działanie poprzez odwołanie się do zasady kaskadowego wykorzystania drewna, zasada ta nie figuruje w rozporządzeniu delegowanym, w związku z czym Komisja nie ma prawa powoływać się na nią ani oczekiwać, że zostanie ona zastosowana. Zasada ta nie należy do wymogów określonych w rozpatrywanych przepisach ani w innych przepisach.
- 161 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.
- 162 W argumentach, o których mowa w pkt 157 i 160 powyżej, skarżące – pod pretekstem naruszenia prawa – podnoszą w rzeczywistości istnienie oczywistego błędu w ocenie obarczającego pkt 2.4 (s. 73, 74) zaskarżonej decyzji w odniesieniu do dostaw i wykorzystywania biomasy leśnej. Otóż argumenty te opierają się na niewystarczających założeniach, a zatem nie pozbawiają wiarygodności dokonanych przez Komisję faktycznych, technicznych i złożonych ocen. Z tego względu należy je oddalić jako bezzasadne, jak wynika z następujących rozważań.
- 163 W pierwszej kolejności skarżące kwestionują zasadność zawartej w zaskarżonej decyzji odpowiedzi Komisji, zgodnie z którą dostawy biomasy pierwotnej były konieczne do zastąpienia innych materiałów o wysokiej zawartości węgla. W ten sposób wychodzą one z założenia, że pkt 4 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, będzie skutkowało tym, że biomasa leśna będzie nadal wykorzystywana, co doprowadzi do utrzymania cen innych surowców na niskim poziomie. Zdaniem skarżących utrudni to rozwój bardziej zrównoważonych opcji, takich jak ograniczenie zużycia lub ponowne wykorzystanie materiałów. Wreszcie, sytuacja ta miałaby być równoznaczna z nieefektywnym wykorzystaniem biomasy leśnej, co jest sprzeczne z art. 17 ust. 1 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia w sprawie taksonomii (zob. pkt 157 powyżej).
- 164 Powyższe twierdzenia należy oddalić.
- 165 Nie wydaje się oczywiste, że utrzymanie dostaw surowca odnawialnego, takiego jak biomasa leśna dostosowana do produkcji wyrobów z drewna o długoterminowym potencjale w zakresie obiegu zamkniętego, można uznać za środek prowadzący do braku efektywności w wykorzystywaniu materiałów lub zasobów naturalnych innych niż biomasa leśna lub w wykorzystywaniu materiałów o wysokiej zawartości węgla, takich jak te, o których mowa w odpowiedzi Komisji. Nie wydaje się również oczywiste, że zachęcanie do utrzymywania zdolności surowca odnawialnego do recyklingu, takiego jak biomasa leśna, skutkuje brakiem efektywności w rozwoju rozwiązań mających na celu ograniczenie zużycia lub ponowne wykorzystanie niektórych surowców, które są mniej problematyczne niż biomasa leśna.
- 166 Należy dokonać rozróżnienia między promowaniem korzystania z biomasy leśnej dostosowanej do wytwarzania wyrobów z drewna o długoterminowym potencjale w zakresie obiegu zamkniętego a opracowywaniem strategii mających na celu zapobieganie wykorzystywaniu niektórych materiałów lub zasobów naturalnych. Istnienie oczekiwanego braku efektywności w jednej z tych dziedzin niekoniecznie prowadzi do wystąpienia braku efektywności w innej dziedzinie. Związek między promowaniem wykorzystania biomasy leśnej a ewentualnym brakiem efektywności w ograniczaniu zużycia lub ponownym wykorzystaniu niektórych surowców, na jaki wskazują skarżące, nie jest w żadnym wypadku oczywisty.

- 167 W każdym razie nie jest jasne, na jakich elementach ekonomicznych lub naukowych skarżące opierają tezę, zgodnie z którą utrzymanie dostaw biomasy leśnej – czyli jej wykorzystanie jako surowca odnawialnego – może skutkować utrzymaniem cen niektórych surowców na niskim poziomie w stosunku do kosztów wynikających z rozwiązań mających na celu ograniczenie zużycia lub ponowne wykorzystanie innych surowców.
- 168 Prawdą jest, że aby podważyć zasadność podejścia polegającego na utrzymaniu wykorzystania biomasy pierwotnej w celu zastąpienia innych materiałów o wysokiej zawartości węgla, na które to podejście powołała się Komisja w zaskarżonej decyzji, skarżące wskazały, że niektóre badania przeprowadzone przez Komisję wykazały negatywny wpływ na klimat rozważanego przez Komisję rozwiązania alternatywnego. W szczególności skarżące przytoczyły fragment komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów COM(2021) 572 final, zatytułowanego „Nowa strategia leśna Unii Europejskiej 2030” z dnia 16 lipca 2021 r., który załączyły one do skargi jako załącznik A.44, wskazując, że „[z]godnie z ostatnimi badaniami jest mało prawdopodobne, aby w perspektywie krótko- i średnioterminowej, tj. do 2050 r., potencjalne dodatkowe korzyści wynikające z pozyskiwania produktów z drewna i zastąpienia materiałów kompensowały zmniejszenie leśnego pochłaniacza netto związanego ze wzrostem poziomu pozyskiwania”.
- 169 Jednakże z fragmentu tego nie wynika, że utrzymanie dostaw biomasy leśnej nieuchronnie skutkowałoby utrzymaniem cen niektórych surowców na niskim poziomie w stosunku do kosztów wynikających z rozwiązań mających na celu ograniczenie zużycia lub ponowne wykorzystanie niektórych surowców. Nie wynika z tego również, że wykorzystanie biomasy pierwotnej ułatwia zastąpienie innych materiałów „o wysokiej zawartości węgla”. Przytoczony fragment przedmiotowego dokumentu podaje raczej w wątpliwość twierdzenie, zgodnie z którym wykorzystanie biomasy leśnej może samo w sobie zrekompensować zmniejszenie leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla. Odesłanie uczynione przez skarżące do komunikatu Komisji przytoczonego w pkt 168 powyżej nie podważa zatem odpowiedzi Komisji dotyczącej utrzymania dostaw biomasy leśnej jako alternatywnego rozwiązania pozwalającego uniknąć stosowania materiałów o wysokiej zawartości węgla.
- 170 Nawet przy założeniu, że utrzymanie biomasy leśnej dostosowanej do wytwarzania produktów drewnopochodnych o długoterminowym potencjale w zakresie obiegu zamkniętego, o którym mowa w pkt 4 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, może rzeczywiście prowadzić do braku efektywności w opracowywaniu rozwiązań mających na celu ograniczenie zużycia lub ponownego wykorzystania niektórych surowców, jak twierdzą skarżące, należy stwierdzić, że taka okoliczność nie jest wystarczająca do stwierdzenia naruszenia art. 17 ust. 1 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 171 Należałoby bowiem jeszcze wykazać istnienie „znaczącego” braku efektywności, jak wynika z art. 17 ust. 1 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Tymczasem w braku dowodów przedstawionych w tym względzie przez skarżące nie można uznać, że utrzymanie dostaw biomasy pierwotnej jako rozwiązania alternatywnego pozwalającego uniknąć stosowania materiałów o wysokiej zawartości węgla należy uznać za brak efektywności, który można uznać za „znaczący”. Innymi słowy, nie wykazano, że – jak sugerują skarżące – zwiększenie zdolności do recyklingu materiału odnawialnego takiego jak biomasa leśna nieuchronnie prowadzi do istotnego braku efektywności w wykorzystywaniu materiałów lub zasobów naturalnych, a tym bardziej w wykorzystywaniu materiałów o wysokiej zawartości węgla.

- 172 W drugiej kolejności skarżące kwestionują odpowiedź Komisji, zgodnie z którą analiza korzyści dla klimatu „zakłada, że zdolność produktów drzewnych do magazynowania węgla nie powinna ulec pogorszeniu poprzez zapewnienie, by dane drewno pochodziło z drewna wysokiej jakości, które magazynuje węgiel tak długo, jak to możliwe, i które zastępuje wysokoemisyjne źródła materiałów i energii”. Analizy korzyści dla klimatu nie można wykorzystać do wykazania, że dana działalność leśna utrzymuje dostawy biomasy pierwotnej takiego rodzaju, który nadaje się do wykorzystania w gospodarce o obiegu zamkniętym, ponieważ analiza ta dotyczy nie produktów drewnopochodnych, lecz wyłącznie poziomu zasobów i leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla (zob. pkt 159 powyżej).
- 173 Argumenty te są całkowicie bezzasadne.
- 174 Prawdą jest, że art. 17 ust. 1 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia w sprawie taksonomii wymaga, aby działalność gospodarcza nie prowadziła do znaczącego braku efektywności w wykorzystywaniu materiałów lub w bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniu zasobów naturalnych na co najmniej jednym z etapów cyklu życia produktów, w tym pod względem trwałości produktów, a także możliwości ich naprawy, ulepszenia, ponownego użycia lub recyklingu. Produkty drewnopochodne, o których mowa w argumentacji skarżących, należą do kategorii produktów, do których odnosi się wspomniany art. 17 ust. 1 lit. d) ppkt (i). Prawdą jest również, że analiza korzyści dla klimatu ma wpływ na zasoby i leśne pochłaniacze dwutlenku węgla, jak wynika z pkt 2.1 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, w związku z art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II.
- 175 Jednakże z informacji tych nie można wywnioskować, że zawarte w zaskarżonej decyzji odniesienie do analizy korzyści dla klimatu jest niewystarczające i z tego względu nie ma znaczenia dla produktów drewnopochodnych, jak twierdzą skarżące.
- 176 Jak wskazała w istocie Komisja w pkt 4 załącznika III do zaskarżonej decyzji, wspomniana analiza korzyści dla klimatu ma zapewnić, by rozpatrywany środek wносił istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu poprzez zagwarantowanie lub wzmocnienie w perspektywie długoterminowej ochrony zasobów i pochłaniaczy dwutlenku węgla. Analiza korzyści dla klimatu jest zgodna ze strategią powszechnie znaną pod nazwą „zasada kaskadowego wykorzystania” drewna. Zgodnie z tą strategią konieczne jest, by surowce takie jak drewno lub inna biomasa były wykorzystywane w następujących po sobie chronologicznie etapach możliwie długo, często i skutecznie, tak by energia została odzyskana dopiero na końcu cyklu życia produktu. Tym samym analiza korzyści dla klimatu, o której mowa w odpowiedzi Komisji, jest elementem, który wraz z innymi parametrami umożliwia uruchomienie programu kaskadowego wykorzystania biomasy leśnej, zaczynając od przetwarzania biomasy w lesie i kończąc na etapie produktów drewnopochodnych. Innymi słowy, analiza korzyści dla klimatu ma wpływ, przynajmniej pośredni, na los produktów drewnopochodnych.
- 177 Z powyższego wynika, że zarzut czwarty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszeń prawa dotyczących odpowiedzi Komisji na zastrzeżenie skarżących odnoszące się do kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód w ramach łagodzenia zmian klimatu

- 178 Zdaniem skarżących oceny zawarte w pkt 2.5 (s. 74, 75) załącznika III do zaskarżonej decyzji w odpowiedzi na obawy wyrażone we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w celu łagodzenia zmian klimatu, określonych w pkt 1.3 tabeli tych kryteriów, zawartej w pkt 1.3, zatytułowanym „Gospodarka leśna”, załącznika II do rozporządzenia delegowanego, nie spełniają wymogów wynikających z art. 17 ust. 1 lit. a) ani wymogów wynikających z art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 179 W pierwszej kolejności skarżące twierdzą, że w pkt 2.5 (s. 74, 75) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące nieczynienia poważnych szkód odnoszące się do rozpatrywanego łagodzenia zmian klimatu są zgodne z art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ nakładają na podmioty gospodarcze obowiązek dysponowania planem urządzenia lasu. Plan ten stosuje kryteria zrównoważonego rozwoju lasów do wszystkich działań gospodarki leśnej określonych w art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II i w rozporządzeniu w sprawie wytycznych operacyjnych. Ponadto w trosce o uzasadnienie wspomnianych technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja odesłała do wymogów określonych w art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II w odniesieniu do systemów zarządzania, dzięki którym „długoterminowo utrzymany lub wzmocniony jest poziom zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku w ekosystemach leśnych”. Wreszcie, Komisja opisała przestrzeganie art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II i istnienie planu urządzenia lasu jako „kamień węgielny [jej] podejścia”.
- 180 Zdaniem skarżących wyjaśnienia Komisji zawarte w pkt 179 są błędne.
- 181 Po pierwsze, argumenty Komisji odnoszące się do wymogów określonych w art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II (pkt 74 odpowiedzi na skargę) są błędne. Wspomniany art. 29 ust. 6 gwarantuje bowiem jedynie „regenerację lasu na obszarach, z których pozyskiwano biomasę” [art. 29 ust. 6 lit. a) ppkt (ii) dyrektywy RED II] oraz to, że „pozyskiwanie utrzymuje lub poprawia długoterminową zdolność produkcyjną lasu” [art. 29 ust. 6 lit. a) ppkt (v) dyrektywy RED II]. W wymogach tych nie ma mowy o utrzymywaniu zasobów i pochłaniaczy leśnych. Tak więc nawet obszar zrębu zupełnego może zostać opisany jako zdolny do regeneracji. Można sobie wyobrazić, że „długoterminowa” zdolność produkcyjna obszaru zrębu zupełnego zostanie zachowana, jeżeli drzewa odrosną w określonym momencie. Jednakże Komisja nie przedstawiła przekonującego uzasadnienia co do braku precyzji w odniesieniu do terminu odzyskania dwutlenku węgla utraconego w wyniku zrębu zupełnego. Podobnie rozporządzenie w sprawie wytycznych operacyjnych, na którym opiera się Komisja w odpowiedzi na skargę, jest w tym kontekście bezużyteczne, ponieważ nie może ono nakładać bardziej rygorystycznych wymogów niż prawo pierwotne.
- 182 Po drugie, zdaniem skarżących oparcie się w zaskarżonej decyzji na art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II, który odnosi się do konieczności „długoterminow[ego] utrzyman[ia] lub wzmocni[enia] [...] poziom[u] zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku w ekosystemach leśnych”, stanowi naruszenie prawa, ponieważ omawiane techniczne kryteria kwalifikacji nie zawierają wymogu spełnienia przez podmioty gospodarcze kryteriów przewidzianych w tym przepisie, lecz odnoszą się wyłącznie do art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II i aktu wykonawczego przyjętego na podstawie art. 29 ust. 8 tej dyrektywy. Biorąc pod uwagę okoliczność, że zdaniem Komisji kryteria LULUCF stanowią część „kamienia węgielnego [jej] podejścia”, lecz że techniczne kryteria kwalifikacji nie

zawierają żadnej wzmianki o art. 29 ust. 7 wspomnianej dyrektywy, należy stwierdzić, że wspomniane kryteria opierają się wyłącznie na istnieniu planu urządzenia lasu. Oznaczałoby to, że jeden z dwóch elementów tworzących wspomniany „kamień węgielny” nie istnieje, i ostatecznie świadczyłoby o tym, że kryteria dotyczące nieczynienia poważnych szkód w odniesieniu do łagodzenia zmian klimatu nie wystarczają same w sobie do osiągnięcia celu ustalonego w art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Ponadto Komisja zdaje się zakładać, że wszystkie podmioty gospodarki leśnej będą przestrzegać kryteriów określonych w art. 29 ust. 7 dyrektywy RED II, nawet jeśli techniczne kryteria kwalifikacji nie wymagają tego i nie mają zastosowania do wszystkich podmiotów gospodarczych. Nie nakładając wyraźnie na podmioty gospodarcze obowiązku przestrzegania kryteriów zrównoważonego rozwoju przewidzianych w art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II i pozostawiając tym podmiotom swobodę oceny, czy chcą one zastosować się do tego przepisu – co mogłoby mieć faktycznie miejsce, gdyby chciały one skorzystać z korzyści opisanych w art. 29 ust. 1 dyrektywy RED II – Komisja naruszyła prawo przy dokonywaniu wykładni zarówno art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, jak i art. 19 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

- 183 W drugiej kolejności skarżące twierdzą, że Komisja odpowiedziała na ich obawy, odsyłając do pkt 1.4 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Nie czyni poważnych szkód”, zawartej w pkt 1.3 załącznika II do rozporządzenia delegowanego, a w szczególności do wymogu, zgodnie z którym działalność „nie obejmuje degradacji terenów zasobnych w pierwiastek węgla”. Jednakże, jak wskazano w przypisie do wspomnianego pkt 1.4, dyrektywa RED II definiuje „tereny zasobne w pierwiastek węgla” jako odpowiadające pewnym szczególnym kategoriom gruntów. W tym kontekście termin „degradacja” oznacza całkowite przeklasyfikowanie gruntów z jednej kategorii do innej. Wynika z tego, że wymóg, o którym mowa we wspomnianym pkt 1.4, nie ma zastosowania do wszystkich gruntów będących przedmiotem działań gospodarki leśnej i nie obejmuje działalności powodującej znaczące emisje gazów cieplarnianych, nie pociągając jednak za sobą takiej zmiany statusu. Opierając się na rzeczonym pkt 1.4, Komisja uchybiła zatem wymogom określonym w art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 184 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.
- 185 Argumenty wymienione w pkt 179–183 powyżej, w których skarżące powołują się na naruszenie art. 17 ust. 1 lit. a) i art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, należy oddalić.
- 186 W pierwszej kolejności należy bowiem zauważyć, że żaden z argumentów wysuniętych przez skarżące i podważających zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim Komisja wskazała w niej na ciążący na podmiotach gospodarczych obowiązek dysponowania planem urządzenia lasu (zob. pkt 179–182 powyżej), nie jest przekonujący.
- 187 Z jednej strony skarżące podnoszą w istocie, że zaskarżona decyzja jest obarczona naruszeniem prawa, gdyż wbrew art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii Komisja powołuje się w niej na techniczne kryteria kwalifikacji związane z istnieniem planu urządzenia lasu, w tym poprzez odesłanie do art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II, które to kryteria nie są w stanie zapewnić „utrzymania zasobów i pochłaniaczy leśnych” „co najmniej na ich obecnym poziomie” (zob. pkt 181 powyżej).
- 188 Przede wszystkim teza skarżących, zgodnie z którą art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii wymaga, aby zapewniono utrzymywanie zasobów i pochłaniaczy leśnych co najmniej na ich obecnym poziomie, zdaje się wynikać z art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, który ma jednak na celu opracowanie kryteriów związanych z istotnym wkładem

w łagodzenie zmian klimatu. Wśród warunków określonych w art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii nie znajduje się jednak warunek utrzymywania leśnych „pochłaniaczy dwutlenku węgla” „co najmniej na ich obecnym poziomie”. Przepis ten nie wymaga wyraźnie stworzenia technicznych kryteriów kwalifikacji w celu utrzymania leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla „co najmniej na obecnym poziomie”. Przeciwnie, ów przepis wymaga w istocie, aby dana działalność gospodarcza nie wyrządzała „poważnych szkód” w odniesieniu do łagodzenia zmian klimatu, co ma miejsce w szczególności wtedy, „[gdy] działalność ta prowadzi do znaczących emisji gazów cieplarnianych”. Ten sam przepis nie pokrywa się z warunkami określonymi w art. 10 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Ratio legis art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii jest bowiem zupełnie inny. Jak wynika w szczególności z motywu 34 tego rozporządzenia, „[przepisy rozporządzenia związane z brakiem poważnych szkód dla celów środowiskowych określonych w rozporządzeniu, a mianowicie kryteria dotyczące nieczynienia poważnych szkód zawarte we wspomnianym art. 17, mają] na celu uniknięcie sytuacji, w której inwestycje kwalifikują się jako zrównoważone środowiskowo w przypadkach, gdy działalność gospodarcza, która czerpie korzyści z tych inwestycji, wyrządza środowisku szkody w zakresie przekraczającym jej wkład w realizację celu środowiskowego”, przy czym tym celem środowiskowym może być cel związany z łagodzeniem zmian klimatu lub inny, jak wynika z art. 3 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Nie można wymagać, aby działalność gospodarcza związana z leśnictwem musiała umożliwiać uniknięcie szkód dla środowiska, które wykraczają poza jej wkład w realizację jednego z celów środowiskowych.

- 189 Co się tyczy przedstawionej przez skarżące hipotezy działalności gospodarczej mogącej zagrozić pochłaniaczom dwutlenku węgla, a nawet je zniszczyć, należy zauważyć, że scenariusz ten jest już uregulowany w art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, w świetle którego należy interpretować i stosować rozpatrywane techniczne kryteria kwalifikacji. Choć bowiem likwidacji pochłaniaczy dwutlenku węgla istniejących w lasach nie można utożsamiać jako takiej z generowaniem znaczących emisji gazów cieplarnianych, nie zmienia to jednak faktu, że zniszczenie pochłaniaczy dwutlenku węgla zmniejszy zdolność lasu do magazynowania CO₂, który sam jest gazem cieplarnianym. Innymi słowy, działalność gospodarcza, która w istotny sposób szkodzi pochłaniaczom dwutlenku węgla występującym w lasach, powoduje pośrednio, lecz nieuchronnie poważną szkodę dla celu polegającego na łagodzeniu zmian klimatu w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Gdy na etapie niniejszego postępowania skarżące podkreślają fakt, że Komisja nie udzieliła odpowiedzi mogącej zaradzić brakowi w rozpatrywanych technicznych kryteriach kwalifikacji czy też w art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II wyrażnej wzmianki o utrzymaniu pochłaniaczy dwutlenku węgla „co najmniej na ich obecnym poziomie”, powołują się one na elementy, które są już uregulowane w art. 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 190 Wynika z tego, że przedmiotowe techniczne kryteria kwalifikacji nie musiały zawierać dokładnej wzmianki o potrzebie uniknięcia niszczenia leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla, gdyż jest to wymóg wynikający z art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 191 Następnie należy zauważyć, że bezzasadny jest argument mający na celu wykazanie, iż uczynione w zaskarżonej decyzji odesłanie do art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II jest nieadekwatne jakoby z tego względu, że Komisja nie przedstawiła przekonującego uzasadnienia co do braku precyzji w odniesieniu do „terminu odzyskania dwutlenku węgla utraconego” w wyniku zrębu zupełnego, który jest jednak zgodny z rzeczoną art. 29 ust. 6.

- 192 Ani art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ani art. 19 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia nie wymagają bowiem takiego stopnia szczegółowości, aby objąć ustalenie „termin[ów] odzyskania dwutlenku węgla utraconego” w wyniku zrębu zupełnego. Scenariusz zrębu zupełnego, jaki mają na myśli skarżące, czyli wariant katastrofalnych zdarzeń mogących zagrozić (utrzymaniu) leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla, stanowi przeciwieństwo tego, co mogłoby stanowić „regenerację lasu na obszarach, z których pozyskiwano biomasę”, o której mowa w art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II. Ten ostatni scenariusz jest również niezgodny z obowiązkiem utrzymania lub poprawy długoterminowej zdolności produkcyjnej lasu, o którym mowa w art. 29 ust. 6 tej dyrektywy. W konsekwencji scenariusz zrębu zupełnego, na który powołały się skarżące, nie zmienia w żaden sposób adekwatności odesłania, jakie Komisja uczyniła w zaskarżonej decyzji do stosowania art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II. W przypadku bezpośredniego zastosowania tego przepisu zręb zupełny, jaki mają na myśli skarżące w ramach omawianego zarzutu, nie stanowi działalności gospodarczej, którą można uznać za „zrównoważoną środowiskowo”.
- 193 Wreszcie, nieistotny dla sprawy jest argument, zgodnie z którym rozporządzenie w sprawie wytycznych operacyjnych jest w tym kontekście bezużyteczne, ponieważ akt ten nie może nakładać bardziej rygorystycznych wymogów niż prawo „pierwotne”. Należy bowiem stwierdzić, że użyteczności tego rozporządzenia w kontekście opracowania omawianych technicznych kryteriów kwalifikacji nie może skutecznie podważyć sama okoliczność, że wspomniane rozporządzenie nie nakłada wymogów bardziej rygorystycznych niż te zawarte w innych aktach prawa pierwotnego lub wtórnego Unii.
- 194 Z drugiej strony, jeżeli Komisja – jak sama przyznaje (pkt 73 odpowiedzi na skargę) – błędnie powołała się w zaskarżonej decyzji na art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II w odniesieniu do jednego z kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, podczas gdy rozporządzenie delegowane odwołuje się do tego przepisu w ramach analizy korzyści dla klimatu, a nie w ramach tego kryterium (zob. pkt 182 powyżej), ów błąd nie ma wpływu na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji.
- 195 Z zaskarżonej decyzji wynika bowiem, że odpowiedź Komisji na zastrzeżenia skarżących opiera się głównie nie na art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II, lecz na obowiązku dysponowania planem urządzenia lasu lub równoważnym dokumentem zgodnie z art. 29 ust. 6 tej dyrektywy i z rozporządzeniem w sprawie wytycznych operacyjnych. Z pkt 187–193 powyżej wynika, że argumenty wysunięte przez skarżące przeciwko technicznym kryteriom kwalifikacji związanym z istnieniem planu urządzenia lasu, w tym poprzez odesłanie do art. 29 ust. 6 dyrektywy RED II, zostały oddalone.
- 196 Tak więc ta błędna wzmianka o art. 29 ust. 7 lit. b) dyrektywy RED II w zaskarżonej decyzji nie może prowadzić do stwierdzenia jej nieważności.
- 197 W drugiej kolejności należy wskazać, że nie zasługuje na uwzględnienie argument skarżących, zgodnie z którym zasadniczo niewystarczające było zawarte w zaskarżonej decyzji oświadczenie Komisji, że działalność „nie [powinna] obejm[ować] degradacji terenów zasobnych w pierwiastek węgla”, jak przewidziano w pkt 1.4 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załącznika II do rozporządzenia delegowanego (zob. pkt 183 powyżej).
- 198 O ile bowiem Komisja odesłała do pkt 1.4 wspomnianego w pkt 197 powyżej, o tyle oświadczenie to nie miało autonomicznego znaczenia w ramach odpowiedzi udzielonej na zastrzeżenia wyrażone we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do

rzekomo niezgodnego z prawem charakteru technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w celu łagodzenia zmian klimatu. Chodzi tu o oświadczenie dodatkowe w stosunku do argumentacji głównej przedstawionej w pkt 2.5 (s. 74, 75) załącznika III do zaskarżonej decyzji, która to argumentacja jest związana z ciążącym na podmiotach gospodarczych obowiązkiem dysponowania planem urządzenia lasu. Niezależnie od tego, czy to dodatkowe oświadczenie jest zasadne czy też nie, nie zmienia ono w żaden sposób oceny Komisji dotyczącej obowiązku dysponowania przez podmioty gospodarcze pragnące wykazać, że ich działalność gospodarcza jest zrównoważona środowiskowo, planem urządzenia lasu, w związku z czym argumentacja skarżących jest bezskuteczna.

- 199 W każdym wypadku argument ten jest bezzasadny. Skarżące mają bowiem niewątpliwie rację, uznając, że przepis dotyczący braku degradacji przewidziany w pkt 1.4 kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód odnosi się wyłącznie do „terenów” zdefiniowanych bardziej szczegółowo w art. 29 ust. 4 dyrektywy RED II. Prawdą jest również, że ten ostatni przepis definiuje „teren[y] zasobn[e] w pierwiastek węgla” jako szczególne kategorie gruntów. Podobnie, w świetle art. 29 ust. 4 dyrektywy RED II, termin „degradacja”, o którym mowa w pkt 1.4 kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, oznacza utratę statusu „terenów zasobnych w pierwiastek węgla”, co jest równoznaczne z całkowitym przeklasyfikowaniem gruntów z jednej kategorii do innej.
- 200 Jednakże fakt, nad którym ubolewają skarżące, że wymóg wskazany w pkt 1.4 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Nie czyni poważnych szkód”, zawartej w pkt 1.3 załącznika II do rozporządzenia delegowanego, po pierwsze, nie ma zastosowania do wszystkich gruntów będących przedmiotem działań gospodarki leśnej, i po drugie, nie obejmuje działalności powodującej znaczące emisje [gazów cieplarnianych], nie pociągając jednak za sobą takiej zmiany statusu, nie jest wystarczający do wykazania naruszenia prawa obarczającego zaskarżoną decyzję (zob. pkt 183 powyżej).
- 201 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii działalność gospodarczą uznaje się za wyrządzającą poważne szkody łagodzeniu zmian klimatu, „jeżeli działalność ta prowadzi do znaczących emisji gazów cieplarnianych”.
- 202 Tymczasem w swojej argumentacji, o której mowa w pkt 183 powyżej, skarżące nie wskazały dokładnie rodzaju działalności gospodarczej, która mogłaby stanowić problem z punktu widzenia art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, to znaczy która mogłaby „prowadzi[ć] do znaczących emisji gazów cieplarnianych, nie pociągając jednak za sobą [...] zmiany statusu” gruntów, i która nie jest zakazana w art. 29 ust. 4 dyrektywy RED II.
- 203 Takie wskazanie było konieczne, ponieważ obszary problematyczne zdefiniowane w art. 29 ust. 4 dyrektywy RED II obejmują bardzo dużą część wrażliwych obszarów leśnych, czyli „tereny zasobne w pierwiastek węgla”. Ta część lasów jest już zatem chroniona tym przepisem. W tym względzie należy przypomnieć, że obszary zdefiniowane w art. 29 ust. 4 dyrektywy RED II obejmują nie tylko tereny podmokłe, ale także obszary stale zalesione [art. 29 ust. 4 lit. b) dyrektywy RED II] oraz inne obszary obejmujące więcej niż 1 ha z drzewami o wysokości powyżej 5 m [art. 29 ust. 4 lit. c) dyrektywy RED II]. Z akt sprawy wynika, że nie jest oczywiste ustalenie, jaką działalność gospodarczą można wyłączyć z zakresu pojęcia zmiany statusu „terenów zasobnych w pierwiastek węgla”, o którym mowa w pkt 1.3 załącznika II do rozporządzenia delegowanego w związku z art. 29 ust. 4 dyrektywy RED II, lecz która może jednak powodować

emisje gazów cieplarnianych w stopniu, który uzasadniałby zakwalifikowanie tej działalności gospodarczej jako powodującej „znaczące” emisje i wyrządzającej „poważną szkodę” w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

- 204 W zakresie, w jakim skarżące nie wskazują jasno, jaka działalność gospodarcza prowadzona na obszarze innym niż obszary, w odniesieniu do których w art. 29 ust. 4 dyrektywy RED II jest mowa o zmianie ich statusu, prowadzi do znaczących emisji gazów cieplarnianych, a zatem faktycznie może stanowić problem z punktu widzenia warunków przewidzianych w art. 17 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ich argument nie pozbawia wiarygodności podejścia Komisji polegającego na skoncentrowaniu się wyłącznie na samym przeklasyfikowaniu terenów z jednej kategorii do innej, jak to przewidziano w art. 29 ust. 4 dyrektywy RED II. W związku z tym argument skarżących, o którym mowa w pkt 183 powyżej, nie pozbawia wiarygodności zasadności odesłania, jakie Komisja uczyniła w zaskarżonej decyzji do pkt 1.4 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Nie czyn poważnych szkód”, zawartej w pkt 1.3 załącznika II do rozporządzenia delegowanego.
- 205 Wreszcie, za pomocą argumentów wymienionych w pkt 180–183 powyżej nie można wykazać naruszenia art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ w szczególności skarżące nie wskazały związku istniejącego między tymi argumentami a konkretnymi przesłankami materialnymi tego przepisu. Nie wyjaśniły one wpływu i zakresu swoich zarzutów szczegółowych w odniesieniu do warunków określonych w art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii poprzez poparcie swoich argumentów istotnymi dowodami.
- 206 Z powyższego wynika, że zarzut piąty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie obarczających odpowiedź Komisji na zastrzeżenie skarżących co do kryteriów pozwalających na ustalenie, czy dana działalność nie wyrządza poważnej szkody ochronie i odbudowie bioróżnorodności i ekosystemów

- 207 Zdaniem skarżących odpowiedź udzielona przez Komisję w pkt 2.6 (s. 76) załącznika III do zaskarżonej decyzji na kwestie podniesione w pkt 201–227 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód odnoszących się do ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów, określonych w pkt 6 tabeli zawartej w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego oraz w pkt 6 tabeli zawartej w pkt 1.3, zatytułowanym „Gospodarka leśna”, załącznika II do rozporządzenia delegowanego, narusza art. 17 ust. 1 lit. f) i art. 19 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia w sprawie taksonomii. W ich opinii odpowiedź ta jest obciążona naruszeniem prawa oraz oczywistym błędem w ocenie, z czego wynika, że Komisja przekroczyła swoje kompetencje, przyjmując rozporządzenie delegowane.
- 208 Skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja zawiera „luki w uzasadnieniu”. Komisja nie ustosunkowała się w odpowiedni sposób do zawartych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej zastrzeżeń co do pkt 2.6 (s. 76) załącznika III do zaskarżonej decyzji. Instytucja ta poprzestała na przypomnieniu w zaskarżonej decyzji przepisów dotyczących technicznych kryteriów kwalifikacji, które jej zdaniem odpowiadały na zastrzeżenia odnoszące się do czterech konkretnych problematycznych dziedzin wskazanych przez skarżące.

- 209 W zakresie, w jakim Komisja ustosunkowała się w zaskarżonej decyzji do podniesionych zastrzeżeń, pominęła ona okoliczność, że w technicznych kryteriach kwalifikacji ograniczono się do wymagania od podmiotów gospodarczych samego dostarczenia informacji, nie wymagając wymiernych rezultatów. Takich technicznych kryteriów kwalifikacji nie można uznać za „minimalne wymogi” w celu uniknięcia szkody, o której mowa w art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Wspomniane techniczne kryteria kwalifikacji są zatem sprzeczne z art. 19 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.
- 210 Prawdą jest, że pkt 6 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartych w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, wymaga wymiernego rezultatu, a mianowicie przestrzegania obowiązku unikania przekształcania siedlisk szczególnie wrażliwych na utratę bioróżnorodności lub o wysokiej wartości przyrodniczej. Jednakże w tym kontekście pojęcie „przekształcenia” odnosi się do całkowitej zmiany danego statusu na niższy status. Chociaż kryterium to może zapobiec takiej katastrofalnej zmianie, nie pozwoliłoby to uniknąć sytuacji, w której inne działania, choć mniej szkodliwe, wyrządzają poważne szkody dobremu stanowi i odporności ekosystemów. Wynika stąd, że gdy Komisja odwołała się w zaskarżonej decyzji do wspomnianego pkt 6, naruszyła ona prawo lub popełniła oczywisty błąd w ocenie.
- 211 Według skarżących w odpowiedzi na skargę Komisja położyła nacisk na wymóg, aby na obszarach chronionych lub wyznaczonych działalność była zgodna z celami ochrony ustalonymi dla tych obszarów. Skarżące przyznają, że element ten może „w niektórych przypadkach” czynić zadość wymogom określonym w art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Nie jest to jednak wystarczające, ponieważ cele ochrony stanowią „zewnętrzny standard”, a rozpatrywany wymóg dotyczy jedynie obszarów chronionych.
- 212 Ponadto zdaniem skarżących techniczne kryteria kwalifikacji określone w pkt 6 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartych w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, nie spełniają szeregu wymogów określonych w art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Biorąc pod uwagę ogromną ogólną liczbę informacji wymaganych w planie urządzenia lasu, sam wymóg zawarcia tych informacji nie stanowi kryterium określającego najbardziej istotne potencjalne wkłady w realizację celu związanego z bioróżnorodnością [art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii] ani kryterium określającego minimalne wymogi, których należy przestrzegać w celu uniknięcia poważnych szkód [art. 19 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia], ani nawet kryterium ilościowego określającego jasne progi [art. 19 ust. 1 lit. c) rzeczonego rozporządzenia].
- 213 W opinii skarżących w zaskarżonej decyzji Komisja ograniczyła się „w większości przypadków” do odesłania do przepisów, które skarżące poddały krytyce. Tak więc w odniesieniu do gatunków nierodzimych w zaskarżonej decyzji nie ustosunkowano się do obaw wyrażonych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. Nie ulega wątpliwości, że Komisja oparła się na przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych (Dz.U. 2014, L 317, s. 35). Rozporządzenie to nie zostało jednak wymienione w technicznych kryteriach kwalifikacji. Nie może ono zatem spełniać wymogów określonych w rozporządzeniu w sprawie taksonomii dotyczących przyjęcia odpowiedniego technicznego kryterium kwalifikacji; odnosi się ono wyłącznie do zdefiniowanych w nim „inwazyjnych gatunków obcych” i nie obejmuje wszystkich rodzajów gatunków nierodzimych wykorzystywanych w leśnictwie, które mogą jednak mieć negatywny wpływ na cel związany z bioróżnorodnością. Jeśli chodzi o pestycydy, ogólnemu wymogowi przewidującemu zawarcie informacji na temat „wspierania praktyk przyjaznych

bioróżnorodności”, na który Komisja powołała się w zaskarżonej decyzji, brakuje zdaniem skarżących precyzji wymaganej przez art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Jeśli chodzi o owady zapylające, wskazanemu przez Komisję w zaskarżonej decyzji obowiązki zawarcia niezwykle ogólnych informacji, o których mowa w pkt 6 lit. a), g) i h) tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, również brakuje precyzji wymaganej przez art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

- 214 Zdaniem skarżących należy zatem stwierdzić, że Komisja dopuściła się w decyzji naruszenia prawa przy dokonywaniu wykładni wymogów określonych w art. 17 ust. 1 lit. f) i art. 19 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia w sprawie taksonomii lub popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na przepisach oczywiście nieodpowiednich do tego, by uczynić zadość tym wymogom, lub że przekroczyła swoje kompetencje, przyjmując rozporządzenie delegowane.
- 215 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.
- 216 W ramach omawianego zarzutu skarżące nie wykazały, że odpowiedź Komisji zawarta w pkt 2.6 (s. 76) załącznika III do zaskarżonej decyzji jest niezgodna z prawem z powodu naruszenia art. 17 ust. 1 lit. f) oraz art. 19 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Wszystkie argumenty podniesione przez skarżące na poparcie zarzutu szóstego należy oddalić z następujących powodów.
- 217 Skarżące niesłusznie twierdzą, że Komisja nie ustosunkowała się do zarzutu sformułowanego we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, zgodnie z którym techniczne kryteria kwalifikacji określone w pkt 6 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, nie wymagają, aby minimalny poziom ochrony lub odbudowy został faktycznie osiągnięty (zob. pkt 209 powyżej). W pkt 2.6 (s. 76) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja odpowiada bowiem na ten zarzut w sposób zwięzły, lecz kompletny. Odpowiedź ta obejmuje wszystkie zastrzeżenia podniesione we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. W szczególności w tej części zaskarżonej decyzji Komisja wyraźnie odniosła się do gatunków nierodzimych, pestycydów i owadów zapylających, o których mowa we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej.
- 218 Ponadto pkt 2.6 (s. 76) załącznika III do zaskarżonej decyzji nie jest obarczony naruszeniem prawa ani oczywistym błędem w ocenie. W tej części zaskarżonej decyzji Komisja podnosi, że skarżące nie uwzględniły okoliczności, iż rozpatrywane kryteria dotyczące nieczynienia poważnych szkód obejmują obowiązek polegający na tym, aby „[n]ie przekształca[ć] [...] siedlisk szczególnie wrażliwych na utratę bioróżnorodności lub o wysokiej wartości przyrodniczej lub obszarów odłogowanych w celu odtworzenia takich siedlisk zgodnie z przepisami krajowymi”. Z odpowiedzi Komisji wynika również, że „[l]asy pierwotne i starodrzewy są objęte odniesieniem do »siedlisk szczególnie wrażliwych na utratę bioróżnorodności lub o wysokiej wartości przyrodniczej«”.
- 219 W świetle tych rozważań Komisji skarżące podnoszą na etapie niniejszego postępowania, że instytucja ta nie uwzględniła okoliczności, iż techniczne kryteria kwalifikacji nie wymagają żadnego „wymiernego rezultatu” w celu uniknięcia szkody, o której mowa w art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, w związku z czym wspomniane techniczne kryteria kwalifikacji są sprzeczne z art. 19 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia (zob. pkt 209 powyżej). To

twierdzenie skarżących należy jednak oddalić. Odpowiedź Komisji w zaskarżonej decyzji pozwala zrozumieć, że omawiane techniczne kryteria kwalifikacji mogą rzeczywiście prowadzić do wymiernych rezultatów i nie ograniczają się do obowiązku informacyjnego.

- 220 Drugie kryterium, o którym mowa w pkt 6 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, przewiduje obowiązek, zgodnie z którym „[n]ie przekształca się siedlisk szczególnie wrażliwych na utratę bioróżnorodności”. Obowiązek ten, wyraźnie wymieniony w zaskarżonej decyzji, określa wystarczająco „wymierny” poziom ochrony, jaki mają osiągnąć państwa członkowskie.
- 221 Podobnie, stanowiąc, że „[n]a obszarach wyznaczonych przez właściwy organ krajowy do celów ochrony lub w siedliskach, które są chronione, działalność jest zgodna z celami wyznaczonymi dla tych obszarów w zakresie ochrony”, pierwsze kryterium ustanowione we wspomnianym pkt 6 pozwala określić poziom ochrony lub odtworzenia siedlisk, jaki należy osiągnąć. Sformułowanie to prowadzi do rezultatu, który jest wystarczająco „wymierny”.
- 222 Ponadto należy stwierdzić, że odesłanie, jakie Komisja uczyniła w pkt 2.6 (s. 76) załącznika III do zaskarżonej decyzji do warunku, że gospodarka leśna ma być zgodna ze wspomnianymi celami ochrony obszarów chronionych i że „[n]ie przekształca się siedlisk szczególnie wrażliwych”, nie narusza art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 223 Przeciwnie, wspomniane kryterium dotyczące nieczynienia poważnych szkód, zgodnie z którym działalność powinna być zgodna z „celami ochrony” obszarów wyznaczonych ze względu na wymóg, że „nie przekształca się siedlisk”, konkretyzuje ciężący na podmiocie gospodarczym pragnącym doprowadzić do uznania jego działalności gospodarczej za zrównoważoną środowiskowo obowiązek zapewnienia, aby działalność ta nie była „szkodliwa dla stanu zachowania siedlisk i gatunków” w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. f) ppkt (ii) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Podobnie obowiązek zawarcia przepisów mających na celu utrzymanie i ewentualnie zwiększenie bioróżnorodności, które należy wykazać za pomocą szczegółowych informacji wskazanych w pkt 1.2 lit. i) tabeli zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, konkretyzuje ciężący na podmiocie gospodarczym pragnącym doprowadzić do uznania jego działalności gospodarczej za zrównoważoną środowiskowo obowiązek zapewnienia, aby działalność ta „w znacznym stopniu [nie] szkodzi[ła] dobremu stanowi i odporności ekosystemów” w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. f) ppkt (i) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Wreszcie, odesłanie Komisji do tych kryteriów należy rozumieć również jako środek odpowiadający pojęciu „minimalnego wymogu” w rozumieniu art. 19 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.
- 224 Prawdą jest, że w tym kontekście skarżące podnoszą, iż wymóg, zgodnie z którym na „obszarach chronionych lub wyznaczonych” działalność musi być zgodna z celami ochrony ustalonymi dla tych obszarów, nie czyni zadość wymogom określonym w art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ poleganie na „celach ochrony” stanowi „standard zewnętrzny”, który nie jest zgodny ze wspomnianym rozporządzeniem (zob. pkt 211 powyżej).
- 225 Jednakże argument przedstawiony w pkt 224 powyżej należy oddalić. Po pierwsze bowiem, jako punkt odniesienia na podstawie art. 17 ust. 1 lit. f) ppkt (ii) rozporządzenia w sprawie taksonomii należy przyjąć „stan zachowania siedlisk i gatunków” określony w ramach danego systemu ochrony. Po drugie, jak słusznie podniosła Komisja, istotność odniesienia do takiego „standardu zewnętrznego” znajduje potwierdzenie w motywie 32 rozporządzenia w sprawie taksonomii, zgodnie z którym pojęcie „zrównoważonej gospodarki leśnej” należy interpretować

z uwzględnieniem „praktyk i sposobów wykorzystywania lasów i gruntów leśnych”. Ponadto, jak słusznie zauważyła Komisja, wymóg ten wykracza poza zwykłą gwarancję, że dana działalność nie będzie „szkodliw[ą]” dobremu stanowi i odporności ekosystemów” lub że nie będzie szkodliwa dla „stanu zachowania siedlisk i gatunków” [art. 17 ust. 1 lit. f) ppkt (ii) rozporządzenia w sprawie taksonomii].

- 226 Zdaniem skarżących „przekształcenie” siedliska, o którym mowa w kontekście wspomnianego pkt 6 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.2 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, jest równoznaczne z całkowitą zmianą danego statusu na niższy status, co skutkuje tym, że inne rodzaje działalności, choć mniej szkodliwe, mogą jednak wyrządzić poważną szkodę względem dobrego stanu i odporności ekosystemów (zob. pkt 210 powyżej).
- 227 Argument ten nie zasługuje na uwzględnienie.
- 228 Po pierwsze, założenie, na którym opiera się ta argumentacja, wydaje się w każdym razie spekulatywne. Nawet przy założeniu, że „przekształcanie”, do którego odnoszą się skarżące, może zostać zrównane ze zmianą o wadze porównywalnej z całkowitą zmianą danego statusu lasu na niższy status, należy zwrócić uwagę, że – podobnie jak zauważono w pkt 199–204 powyżej – skarżące nie sprecyzowały w konkretny sposób rodzajów działalności gospodarczej rzeczywiście związanych z takim przekształcaniem, które zgodnie z pkt 100 skargi, „mimo że są mniej szkodliwe [od tego »przekształcania«], mogą jednak wyrządzić istotną szkodę względem dobrego stanu i odporności ekosystemów”. Taka informacja była konieczna, ponieważ zawarte w zaskarżonej decyzji wyjaśnienia dotyczące przekształcania siedlisk nie pozwalają same w sobie na stwierdzenie niezgodności rozpatrywanego technicznego kryterium kwalifikacji z art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. W tym względzie argument skarżących nie jest poparty dowodami.
- 229 Po drugie, skarżące dokonują błędnej interpretacji terminu „przekształcenie”, o którym wspominają w pkt 100 skargi. „Przekształcenia”, o którym tu mowa, nie można utożsamiać ze skrajnym scenariuszem zmiany danego statusu lasu na niższy status. W tym względzie wspomniane „przekształcanie” zostało zdefiniowane bardziej szczegółowo w pkt 6 lit. f) tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego. Zgodnie z jego definicją pojęcie to ma na celu „wyłączenie przekształcania ekosystemów o dużej bioróżnorodności w ekosystemy o mniejszej bioróżnorodności”. Ponadto wyłącznie na podstawie pism procesowych skarżących nie można wywieść, że definicja ta jest sama w sobie sprzeczna z art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 230 W tym samym kontekście skarżące podnoszą, że wymóg, zgodnie z którym na „obszarach chronionych lub wyznaczonych” działalność musi być zgodna z celami ochrony ustalonymi dla tych obszarów, nie czyni zadość wymogom określonym w art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ponieważ wymóg ten dotyczy wyłącznie obszarów chronionych (zob. pkt 211 powyżej).
- 231 Argument ten nie zasługuje na uwzględnienie. Z wyjątkiem pierwszego z kryteriów przewidzianych w pkt 6 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, wszystkie pozostałe kryteria mają bowiem zastosowanie również do terenów znajdujących się poza obszarami chronionymi,

ustanawiając w ten sposób wymogi wystarczające do tego, aby uniknąć poważnej szkody. Tak jest w przypadku kryterium związanego z brakiem przekształcenia zawartego w akapitach drugim i trzecim wspomnianego pkt 6.

- 232 Ponadto żaden z argumentów zawartych w pkt 213 powyżej nie jest w stanie podważyć zasadności ocen dokonanych przez Komisję w pkt 2.6 (s. 76) załącznika III do zaskarżonej decyzji.
- 233 W odniesieniu do gatunków nierodzimych należy wskazać, co następuje.
- 234 Komisja miała prawo oprzeć się w swojej odpowiedzi na przepisach rozporządzenia nr 1143/2014, nawet jeśli rozporządzenie to nie zostało jako takie wymienione w rozpatrywanych technicznych kryteriach kwalifikacji. Nie ma potrzeby badania wpływu braku wzmianki o tym rozporządzeniu w technicznych kryteriach kwalifikacji na ocenę wspomnianych kryteriów, jakiej Komisja dokonała w pkt 2.6 lit. b) załącznika III do zaskarżonej decyzji. W ramach skargi na decyzję oddalającą jako bezzasadny wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dopuszczalne są bowiem wyłącznie zarzuty mające na celu wykazanie naruszeń prawa lub błędów w ocenie skutkujących niezgodnością tej decyzji z prawem, a nie zarzuty dotyczące aktu administracyjnego, w odniesieniu do którego wystąpiono z wnioskiem o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej (wyrok z dnia 6 października 2021 r., ClientEarth/Komisja, C-458/19 P, EU:C:2021:802, pkt 49). W związku z tym Sąd może badać nie zgodność z prawem tych kryteriów, lecz jedynie zgodność z prawem zaskarżonej decyzji. Należy zatem stwierdzić, że argumenty podniesione przeciwko tej części zaskarżonej decyzji należy oddalić. Twierdzenie, że rozporządzenie nr 1143/2014 dotyczy jedynie zdefiniowanych w nim „inwazyjnych gatunków obcych” i nie obejmuje „wszystkich rodzajów gatunków nierodzimych wykorzystywanych w leśnictwie, które mogą jednak mieć negatywny wpływ na cel związany z bioróżnorodnością”, wynika z błędnego zrozumienia pojęć i parametrów rozporządzenia nr 1143/2014. Zgodnie z art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia Komisja jest uprawniona do opracowania, w drodze aktów wykonawczych, wykazu „inwazyjnych gatunków obcych” stwarzających zagrożenie dla Unii. Najnowszą wersję wykazu można znaleźć w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2022/1203 z dnia 12 lipca 2022 r. zmieniającym rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1141 w celu aktualizacji wykazu inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii (Dz.U. 2022, L 186, s. 10). Wykaz ten jest regularnie aktualizowany i poddawany przeglądowi nie rzadziej niż co sześć lat, jak wynika z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1143/2014.
- 235 Po pierwsze, stosowanie pojęcia „inwazyjnego gatunku obcego” zależy w praktyce od złożonych ocen naukowych. Wbrew temu, co zdają się sugerować skarżące, nie każdy gatunek obcy, który pojawia się w Unii, lub każdy gatunek pochodzący z jednego regionu Unii i stwarzający problemy w innym regionie Unii jest „inwazyjny” w rozumieniu pojęcia „inwazyjnych gatunków obcych”, o którym mowa w rozporządzeniu nr 1143/2014, a zatem niekoniecznie musi zostać umieszczony w wykazie unijnym. Dopóki zatem nie zostanie przeprowadzona odpowiednia ocena naukowa, nie jest możliwe ustalenie z całą pewnością, czy chodzi o inwazyjny gatunek obcy. Kontekstem prawnym właściwym dla określenia tego rodzaju gatunku jest w niniejszym przypadku kontekst ustanowiony w rozporządzeniu nr 1143/2014, a nie w zaskarżonej decyzji.
- 236 Po drugie, w żaden sposób nie jest wykluczone, że z biegiem czasu Komisja może być zmuszona do dodania do wykazu unijnego „inwazyjnych gatunków obcych”. W takim przypadku brak precyzji w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do „rodzajów gatunków nierodzimych wykorzystywanych

w leśnictwie, które mogą jednak mieć negatywny wpływ na cel związany z bioróżnorodnością” – nad którym ubolewają skarżące – mógłby zostać rozwiązany poprzez dostosowanie wykazu unijnego w ramach procedur przewidzianych w rozporządzeniu nr 1143/2014.

237 W świetle tych okoliczności odesłanie, jakie Komisja uczyniła w zaskarżonej decyzji do wykazu unijnego, stanowi jasne, wystarczające i prawidłowe wyjaśnienie. W ramach technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja nie była zobowiązana do wyraźnego odesłania do wykazu unijnego, ponieważ przepisy rozporządzenia nr 1143/2014 mają bezpośrednie i natychmiastowe zastosowanie, bez konieczności wyraźnego odesłania do tego rozporządzenia, a odpowiednie techniczne kryteria kwalifikacji nie mogą zmienić skutków tego rozporządzenia.

238 Jeśli chodzi o pestycydy, skarżące utrzymują, że ogólnemu wymogowi przedstawienia informacji na temat „wspierania praktyk przyjaznych bioróżnorodności”, na który to wymóg Komisja powołała się w zaskarżonej decyzji, brakuje precyzji wymaganej przez „art. 19 ust. 1” rozporządzenia w sprawie taksonomii (zob. pkt 213 powyżej). W tym względzie należy przypomnieć, że w pkt 2.6 (s. 76) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja odpowiedziała, co następuje:

„[N]admierne stosowanie pestycydów nie jest zgodne z pkt 6 lit. e) kryteriów [dotyczących nieczynienia poważnych szkód], o których mowa w [pkt] 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego dotyczącego »wspierania praktyk przyjaznych bioróżnorodności, które sprzyjają naturalnym procesom rozwoju lasów«”.

239 Tym, co Komisja zamierzała wyrazić za pomocą tych sformułowań i co skarżące określają jako „ogólne wyjaśnienie”, jest to, że nadmierne stosowanie pestycydów, o którym mowa we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, stanowi scenariusz o tak poważnym charakterze, że stanowi on zupełne przeciwieństwo tego, co wynika z pkt 6 lit. e) tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego.

240 Okazuje się, że stanowi to wystarczającą odpowiedź, która nie jest obciążona niezgodnością z prawem, ponieważ we fragmencie przytoczonym w pkt 238 powyżej Komisja przypomina, że zgodnie z pkt 6 lit. e) tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, działalności gospodarczej pozwalającej na nadmierne stosowanie pestycydów nie można uznać za „zrównoważoną środowiskowo” w rozumieniu art. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Innymi słowy, trudność podniesiona przez skarżące w odniesieniu do ogólnego kryterium przewidującego zawarcie informacji na temat „wspierania praktyk przyjaznych bioróżnorodności” została już uregulowana w rozporządzeniu delegowanym w związku z rozporządzeniem w sprawie taksonomii.

241 Wreszcie, w odniesieniu do owadów zapylających Komisja przyjęła w pkt 2.6 (s. 76) załącznika III do zaskarżonej decyzji, co następuje:

„Po czwarte, owady zapylające są ujęte w pkt 6 lit. a), g) [i] h) kryteriów [dotyczących nieczynienia poważnych szkód], o których mowa w pkt 1.3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego”.

- 242 Zdaniem skarżących, jeśli chodzi o owady zapylające, wskazanemu przez Komisję w zaskarżonej decyzji obowiązkowi zawarcia informacji, o których mowa w pkt 6 lit. a), g) i h) tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 1.3 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, również brakuje precyzji wymaganej przez art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii (zob. pkt 213 powyżej).
- 243 Argument ten nie został w żaden sposób poparty, ponieważ skarżące nie wskazały, który przepis art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii miałby być sprzeczny z zaskarżoną decyzją.
- 244 Z powyższego wynika, że zarzut szósty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez Komisję, gdy stwierdziła ona w zaskarżonej decyzji, że techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące działalności leśnej związanej z bioenergią są odpowiednie do ustalenia, czy dana działalność wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu

- 245 W zarzucie siódmym skarżące podnoszą zasadniczo, że cały szereg ocen, które są zawarte w pkt 3.2.1 załącznika III do zaskarżonej decyzji i odnoszą się do obaw wyrażonych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej co do niewystarczającego w ich opinii charakteru technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących łagodzenia zmian klimatu w odniesieniu do działalności leśnej związanej z bioenergią, jest obarczony błędami.
- 246 Zarzut ten dzieli się na dwie części.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu siódmego, dotyczącej naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie ze względu na to, że Komisja uznała, iż kryteria „zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych” są odpowiednie do zapewnienia, by działalność leśna związana z bioenergią wносиła wkład w łagodzenie zmian klimatu

- 247 W pkt 3.2.1 lit. b) załącznika III (s. 81) do zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, co następuje:

„Przepisy dotyczące działalności związanej z bioenergią, określone w rozporządzeniu delegowanym, należy stosować wraz z innymi mającymi zastosowanie aktami prawa Unii. Emisje biogeniczne są bowiem rozliczane przez państwa członkowskie w ogólnych ramach, jakie tworzą ich obowiązki związane z ich krajowymi wykazami na podstawie [rozporządzenia (UE) 2018/841] i ich zobowiązania na 2030 r., podczas gdy emisje z łańcucha dostaw powstające w Unii (uprawy, transport itd.) są rozliczane w ramach unijnego [systemu handlu uprawnieniami do emisji] i sektorów [objętych rozporządzeniem w sprawie] wspólnego wysiłku redukcyjnego. W związku z tym emisje z bioenergii są w pełni uwzględniane.

Kryteria zmniejszania emisji [gazów cieplarnianych] określone w art. 29 ust. 10 [dyrektywy] RED II wykluczają sektory bioenergetyczne, w których łańcuch dostaw wiąże się z wysokimi emisjami [gazów cieplarnianych] z paliw kopalnych (np. długi transport, wysokie emisje paliw kopalnych podczas pozyskiwania lub przetwarzania itd.). Próg 80 % sprzyja zatem efektywności w całym łańcuchu dostaw bioenergii”.

- 248 W pierwszej kolejności skarżące podnoszą, że naruszeniem prawa obarczony jest argument Komisji, zgodnie z którym rozliczanie emisji biogenicznych z bioenergii leśnej w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r.

w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. 2018, L 156, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem LULUCF”) kompensuje nieuwzględnienie kryteriów zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, ponieważ narusza art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Komisja nie jest bowiem uprawniona do powoływania się na inne przepisy, które nie zostały określone w dyrektywie RED II ani w rozporządzeniu delegowanym – w niniejszym przypadku w rozporządzeniu LULUCF – w celu spełnienia wymogów przewidzianych we wspomnianym art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

249 W drugiej kolejności skarżące twierdzą, że argument Komisji stanowi oczywisty błąd w ocenie. Jej podejście oparte na kontekście status quo, takim jak ten, który leży u podstaw rozporządzenia LULUCF, jest nieprawidłowe. Zdaniem skarżących rozporządzenie LULUCF nie może zaradzić zarzucanym niedociągnięciom w kryteriach zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych. Następujące powody mogą podważyć wszelkie rozumowanie oparte na argumentach dotyczącym rozliczania leśnych emisji biogenicznych na podstawie rozporządzenia LULUCF:

- po pierwsze, zdaniem skarżących błędne jest uznanie, jak sugerowała Komisja, że rozliczanie emisji w ramach rozporządzenia LULUCF stanowi substytut redukcji emisji i że ze względu na sam fakt wspomnianego rozliczania emisji wpływ na klimat działalności leśnej związanej z bioenergią zostaje w pewnym sensie zlagodzony;
- po drugie, Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób emisje pochodzące z pozyskiwania i spalania biomasy leśnej mają być „kompensowane” w ramach rozporządzenia LULUCF, przy czym należy przypomnieć, że „w porównaniu z uprawami, które odrastają w krótkim czasie, biomasa leśna wpisuje się w znacznie dłuższy cykl węglowy”; w istocie spalanie lasów powodowałoby szybkie emisje CO₂, natomiast odtworzenie lasów w celu „zmagazynowania” równoważnej ilości CO₂ zajęłoby znacznie więcej czasu;
- po trzecie, rozporządzenie LULUCF nie uwzględnia wszystkich emisji dwutlenku węgla pochodzących z biomasy, ponieważ stosuje podejście odniesienia oparte na prognozie poziomów leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla, bazującej na historycznych poziomach pozyskania drewna, a następnie uwzględnia jedynie zmiany w leśnych pochłaniaczach dwutlenku węgla w stosunku do tego odniesienia; w konsekwencji nie uwzględnia się znacznych ilości emisji;
- po czwarte, rozporządzenie LULUCF nie ma zastosowania do drewna przywożonego z państw niebędących członkami Unii;
- po piątę, emisje uwzględniane w ramach rozporządzenia LULUCF są rozliczane na poziomie państwa i odzwierciedlają zmiany w leśnych i lądowych pochłaniaczach dwutlenku węgla zachodzące z jakiegokolwiek przyczyny, a nie wyłącznie w wyniku pozyskania biomasy; rozporządzenie to nie pozwala zatem na określenie, w jakim stopniu pozyskiwanie biomasy jest w stosownym wypadku odpowiedzialne za nadmierną eksploatację.

250 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.

251 Jak wynika z poniższych rozważań, argumenty wymienione w pkt 248 i 249 powyżej są bezzasadne.

- 252 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w swojej argumentacji, o której mowa w pkt 248 powyżej, skarżące nie wykazały istnienia naruszenia prawa obarczającego pkt 3.2.1 załącznika III do zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 253 Ocena Komisji, zgodnie z którą „przepisy dotyczące działalności związanej z bioenergią, określone w rozporządzeniu delegowanym, należy stosować wraz z innymi mającymi zastosowanie aktami prawa Unii” [pkt 3.2.1 lit. b) załącznika III (s. 81) do zaskarżonej decyzji], odnosi się do zastrzeżenia zgłoszonego przez skarżące we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji przewidzianych w pkt 2 tabeli zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w pkt 4.8, 4.13, 4.20 i 4.24 załącznika I do rozporządzenia delegowanego, który odsyła do załącznika VI do dyrektywy RED II. Ocena ta jest związana ze zdaniem wprowadzającym w pkt 3.2.1 lit. b) akapit pierwszy załącznika III (s. 80) do zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym „[k]ryteria zmniejszenia emisji [gazów cieplarnianych] wymagają, aby elektrownie wykorzystujące biomasę generowały co najmniej 80 % oszczędności [gazów cieplarnianych] w porównaniu z równoważną produkcją energii ze źródeł kopalnych” i zgodnie z którym „[p]róg ten opiera się na metodach obliczeniowych określonych w załączniku VI do [dyrektywy] RED II”.
- 254 Otóż odpowiedzi te – opierające się, podobnie jak odpowiednie techniczne kryteria kwalifikacji, na odesłaniu do załącznika VI do dyrektywy RED II – są zgodne z art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 255 Zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii „[d]ana działalność gospodarcza kwalifikuje się jako wnosząca istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu, jeżeli działalność ta wnosi istotny wkład w ustabilizowanie stężenia gazów cieplarnianych [...] poprzez wytwarzanie, przekazywanie, przechowywanie, dystrybuowanie lub wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych zgodnie z dyrektywą [RED II]”.
- 256 Odesłanie do dyrektywy RED II dokonane w art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii obejmuje między innymi art. 29 ust. 6 i 7 tej dyrektywy. Artykuł 29 ust. 6 dyrektywy RED II dotyczy „kryteriów zrównoważonego rozwoju zawartych w dyrektywie RED II”. Z kolei art. 29 ust. 7 dyrektywy RED II odnosi się do „kryteriów LULUCF”. Kryteria LULUCF są zasadniczo powiązane z parametrami określonymi w rozporządzeniu LULUCF, które zgodnie z jego art. 1 określa zobowiązania państw członkowskich w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF), które przyczyniają się do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego. Z art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika, że wbrew temu, co twierdzą skarżące, Komisja była uprawniona do odwołania się w swojej odpowiedzi do dyrektywy RED II. Była ona również uprawniona do odwołania się w swoich odpowiedziach do rozporządzenia LULUCF. Kryteria LULUCF przewidziane w art. 29 ust. 7 dyrektywy RED II i w rozporządzeniu LULUCF są nierozdzielnie związane, ponieważ rozliczanie emisji i pochłaniania związanych z działalnością LULUCF jest dokonywane na podstawie tego rozporządzenia. Celem rozporządzenia LULUCF jest zgodnie z jego art. 1 ustanowienie przepisów dotyczących rozliczania emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych związanych z działalnością LULUCF oraz kontroli przestrzegania tych zobowiązań przez państwa członkowskie w sektorze LULUCF, które przyczyniają się do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego oraz przestrzegania celu redukcji emisji gazów cieplarnianych ustalonego przez Unię na okres 2021–2030.

- 257 Wreszcie, należy przypomnieć, że art. 19 ust. 1 lit. d) rozporządzenia w sprawie taksonomii wymaga, by przy ustanawianiu technicznych kryteriów kwalifikacji Komisja uwzględniała „wszelkie odpowiednie obowiązujące ustawodawstwo Unii”. Komisji nie można zatem zarzucać, że w zaskarżonej decyzji wspomniała o tym, iż uwzględniła przepisy dyrektywy RED II i rozporządzenia LULUCF.
- 258 W drugiej kolejności należy zauważyć, że żaden z zarzutów szczegółowych wymienionych w pkt 249 powyżej nie może pozbawić wiarygodności ocen zawartych w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którymi „emisje biogeniczne są rozliczane przez państwa członkowskie w ogólnych ramach, jakie tworzą ich obowiązki związane z ich krajowymi wykazami na podstawie »rozporządzenia LULUCF« i ich zobowiązania na 2030 r., podczas gdy emisje z łańcucha dostaw powstające w Unii (uprawy, transport itd.) są rozliczane w ramach unijnych technicznych kryteriów kwalifikacji i sektorów [objętych rozporządzeniem w sprawie] wspólnego wysiłku redukcyjnego” (zob. pkt 247 powyżej) [pkt 3.2.1 lit. b) załącznika III (s. 81) do zaskarżonej decyzji].
- 259 Stwierdzenie to wiernie opisuje związek między przepisami wymienionymi w pkt 256 powyżej. W tym względzie należy przypomnieć, że kryteria LULUCF przewidziane w art. 29 ust. 7 dyrektywy RED II i w rozporządzeniu LULUCF są nierozdzielnie związane, ponieważ rozliczanie emisji i pochłaniania związanych z działalnością LULUCF jest dokonywane na podstawie tego rozporządzenia.
- 260 W szczególności, po pierwsze, wbrew temu, co sugerują skarżące (zob. pkt 249 tiret pierwsze powyżej), Komisja nie stwierdziła ani nie sugerowała, że „rozliczanie leśnych emisji biogenicznych na podstawie rozporządzenia LULUCF” stanowi substytut redukcji emisji czy też że ze względu na sam fakt wspomnianego rozliczania emisji wpływ na klimat działalności leśnej związanej z bioenergią zostaje w pewnym sensie złagodzony. Z krytykowanego przez skarżące fragmentu zaskarżonej decyzji wynika, że wykorzystywanie biomasy leśnej przyczynia się do zmniejszenia emisji, gdy spełnione są określone kryteria. Teza ta stanowi ponadto założenie, na którym opiera się art. 1 zdanie ostatnie dyrektywy RED II, przy czym założenie to zostało sformułowane przez samego prawodawcę. Tak więc twierdzenie, o którym mowa w pkt 249 tiret pierwsze powyżej, wynika z błędnej interpretacji zaskarżonej decyzji, w związku z czym można je jedynie oddalić.
- 261 Po drugie, należy oddalić argument, zgodnie z którym Komisja nie „wyjaśniła”, w jaki sposób emisje pochodzące z pozyskiwania i spalania biomasy leśnej miały być „rekompensowane” w ramach rozporządzenia LULUCF, ponieważ „w porównaniu z uprawami, które odrastają w krótkim czasie, biomasa leśna wpisuje się w znacznie dłuższy cykl węglowy” (zob. pkt 249 tiret drugie powyżej).
- 262 Dyrektywa RED II opiera się bowiem na zasadzie, że jeżeli spełnione są warunki przewidziane w jej art. 29 ust. 6 i 7, biomasa, która stała się paliwem, może zostać uznana za energię odnawialną. Ponadto zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych zgodnie z dyrektywą RED II wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu. W związku z tym w zakresie, w jakim skarżące zamierzają kwestionować zdolność biomasy (leśnej) do uznania jej za prawdziwą energię odnawialną, nie można uwzględnić żadnego zarzutu wobec Komisji. Jest to założenie przyjęte przez prawodawcę, od którego Komisja nie może odejść według własnego uznania.

- 263 Ponadto Komisja nie była zobowiązana do „wyjaśnienia” w większym stopniu w zaskarżonej decyzji – ani w rozporządzeniu delegowanym – w jaki sposób emisje pochodzące z pozyskiwania i spalania biomasy leśnej są „kompensowane” w ramach rozporządzenia LULUCF. Wyjaśnienie to wynika z rozporządzenia LULUCF.
- 264 Rozporządzenie LULUCF nakłada bowiem na państwa członkowskie obowiązek utrzymania naturalnych pochłaniaczy dwutlenku węgla. Zgodnie z art. 4 tego rozporządzenia w odniesieniu do okresów od 2021 r. do 2025 r. oraz od 2026 r. do 2030 r. państwa członkowskie są zobowiązane do zapewnienia, aby emisje gazów cieplarnianych nie przewyższały ich pochłaniania, co oblicza się jako sumę całkowitych emisji i całkowitego pochłaniania na ich terytorium we wszystkich kategoriach rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 tego rozporządzenia, skumulowanych i rozliczanych zgodnie z tym rozporządzeniem. Tak więc w zakresie, w jakim system kompensacji emisji, którego dotyczy argument skarżących, wynika z rozporządzenia LULUCF, Komisji nie można zarzucać, że nie wyjaśniła w zaskarżonej decyzji, w jaki sposób emisje pochodzące z pozyskiwania i spalania biomasy leśnej mają być kompensowane w ramach rozporządzenia LULUCF.
- 265 Po trzecie, skarżące utrzymują, że rozporządzenie LULUCF nie uwzględnia wszystkich emisji dwutlenku węgla pochodzących z biomasy, lecz uwzględnia jedynie zmiany w leśnych pochłaniaczach dwutlenku węgla w stosunku do wartości odniesienia opartej na prognozie poziomów leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla bazującej na historycznych poziomach pozyskania drewna (zob. pkt 249 tiret trzecie powyżej).
- 266 Argumentacja ta nie jest w stanie wykazać oczywistego błędu w ocenie obarczającego odpowiedź Komisji, o której mowa w pkt 247 powyżej. Prawdą jest, że mechanizm rozliczania emisji przewidziany w rozporządzeniu LULUCF opiera się na podejściu opartym na wartościach odniesienia, które odzwierciedlają prognozę poziomów leśnych pochłaniaczy dwutlenku węgla opartą na historycznych poziomach pozyskania drewna.
- 267 Jednakże, jak słusznie podnosi Komisja, gdyby odpowiednie kryteria oceny technicznej przekroczyły parametry określone w dyrektywie RED II i w rozporządzeniu LULUCF, w szczególności poprzez uwzględnienie emisji ze spalania biomasy leśnej w sektorze energetycznym, mogłoby to prowadzić do ryzyka podwójnego liczenia emisji gazów cieplarnianych. Komisji nie można zatem zarzucać, że w ramach przysługującego jej zakresu uznania oparła się na kryteriach LULUCF.
- 268 Po czwarte, okoliczność, że rozporządzenie LULUCF nie ma zastosowania do drewna przywożonego z państw niebędących członkami Unii (zob. pkt 249 tiret czwarte powyżej), w żaden sposób nie wpływa na zasadność odpowiedzi udzielonej przez Komisję w pkt 3.2.1 lit. b) załącznika III (s. 81) do zaskarżonej decyzji. Kryteria zrównoważonego rozwoju przewidziane w art. 29 ust. 6 i 7 dyrektywy RED II stosuje się w taki sam sposób do drewna z Unii i do drewna przywożonego. Z tego art. 29 ust. 6 wynika bowiem, że kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych dla paliw muszą uwzględniać między innymi kwestię, czy państwo, w którym biomasa leśna została pozyskana, posiada krajowe lub regionalne przepisy obowiązujące w dziedzinie pozyskiwania biomasy, a także systemy monitorowania. Ponadto zgodnie ze wspomnianym art. 29 ust. 7 lit. a) ppkt (i) i (ii) należy także uwzględnić kwestię, czy państwo lub regionalna organizacja integracji gospodarczej pochodzenia biomasy leśnej są stronami porozumienia paryskiego w sprawie zmian klimatu i posiadają przepisy mające

zastosowanie w obszarze pozyskiwania w celu ochrony i zwiększenia zasobów węgla i pochłaniaczy dwutlenku węgla oraz zapewniające dowody, że zgłoszone emisje w sektorze LULUCF nie przewyższają pochłaniania.

269 Po piąte, nie można uwzględnić argumentu skarżących, zgodnie z którym w istocie emisje rozliczone w ramach rozporządzenia LULUCF nie mogą być liczone w sposób ukierunkowany, co skutkuje tym, że ramy LULUCF nie pozwalają na ustalenie, w jakim stopniu pozyskiwanie biomasy jest odpowiedzialne za nadmierną eksploatację.

270 Jak wynika z pkt A lit. e) załącznika IV do rozporządzenia LULUCF, poziom referencyjny dla lasów państw członkowskich opiera się na założeniu, że stosunek między biomasą stałą a biomasą wykorzystywaną do celów energetycznych, jaki został udokumentowany w okresie od 2000 r. do 2009 r., pozostaje stały. Założenie to, które gwarantuje, że zwiększenie pozyskania drewna do celów wykorzystywania bioenergii jest uwzględniane jako rozchód w sektorze UTCATF, jest wystarczająco ukierunkowane.

271 W konsekwencji część pierwszą zarzutu siódmego należy oddalić.

W przedmiocie części drugiej zarzutu siódmego, dotyczącej oczywistego błędu w ocenie obarczającego odrzucenie przez Komisję argumentów skarżących, zgodnie z którymi kryteria zrównoważonego rozwoju zawarte w dyrektywie RED II i kryteria LULUCF są nieodpowiednie do oceny wkładu działalności leśnej związanej z bioenergią w łagodzenie zmian klimatu

272 Skarżące twierdzą, że w pkt 3.2.1 lit. a) (s. 80) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, iż „ust. 6 i 7 art. 29 dyrektywy RED II nie dotyczą same w sobie istotnego łagodzenia zmian klimatu”, lecz „[n]ależy interpretować je w związku z innymi przepisami tego samego art. 29, które gwarantują, że w przypadku wykorzystania bioenergii musi ona prowadzić do redukcji emisji gazów cieplarnianych”. Komisja uznała również, że stosowanie art. 29 ust. 6 i 7 dyrektywy RED II gwarantuje, że „[w]noszenie wkładu w łagodzenie zmian klimatu nie odbywa się ze szkodą dla środowiska, w szczególności dla bioróżnorodności” oraz że „działalność związana z bioenergią podlega szeregowi kryteriów, w szczególności w odniesieniu do zgłaszania i rozliczania emisji i pochłaniania LULUCF przez państwo pochodzenia biomasy”.

273 Powyższe rozumowanie jest jednak błędne. Po pierwsze, Komisja nie mogła oprzeć się na rozporządzeniu LULUCF, aby zaradzić niedociągnięciom w kryteriach zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych. Po drugie, rozumowanie Komisji ma charakter błędnego koła. Komisja przyznała bowiem, że kryteria zrównoważonego rozwoju LULUCF przewidziane w dyrektywie RED II „nie dotyczą same w sobie istotnego łagodzenia zmian klimatu”. Jednakże dała ona do zrozumienia, że wkład działalności leśnej związanej z bioenergią w łagodzenie zmian klimatu zostanie zagwarantowany dzięki kryteriom zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych.

274 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.

275 Za pomocą argumentów wymienionych w pkt 273 powyżej skarżące nie wykazały istnienia oczywistego błędu w ocenie. Nie przedstawiły one dowodów pozwalających Sądowi zrozumieć, które okoliczności faktyczne zostały oczywiście błędnie ocenione przez Komisję, gdy formułowała ona odpowiedź zawartą w pkt 3.2.1 załącznika III do zaskarżonej decyzji.

- 276 W zakresie, w jakim argumenty wymienione w pkt 273 powyżej można interpretować jako oparte na naruszeniu prawa ze względu na naruszenie art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii lub art. 10 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia, również należy je oddalić. Argumenty te są bowiem bezzasadne, jak wynika z poniższych rozważań.
- 277 Oceny Komisji zawarte w pkt 3.2.1 lit. a) załącznika III do zaskarżonej decyzji, które stanowią odpowiedź na obawy wyrażone przez skarżące w pkt 274–297 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, opierają się zasadniczo na odesłaniu do zdolności art. 29 ust. 6 i 7 dyrektywy RED II w związku z innymi przepisami tej dyrektywy do zagwarantowania celu związanego z łagodzeniem zmian klimatu. To dokonane przez Komisję odesłanie wydaje się istotne. Ani art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, ani art. 10 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia nie zakazują Komisji uzależnienia ustanowienia technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w tych przepisach, od szeregu przepisów takich jak przepisy dyrektywy RED II, a w szczególności jej art. 29 ust. 6 i 7. Przeciwnie, jak wynika z pkt 254 powyżej, art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii wzywa Komisję do uwzględnienia tej dyrektywy, i to wprost i bez żadnych zastrzeżeń.
- 278 Ponadto należy oddalić argument skarżących, że odpowiedź Komisji, która opiera się na kryteriach zrównoważonego rozwoju i kryteriach LULUCF dyrektywy RED II zawartych, odpowiednio, w art. 29 ust. 6 i 7 tej dyrektywy, jest niewystarczająca.
- 279 Nie jest bowiem jasne, na czym miałyby polegać błęd, jaki miała popełnić Komisja, odwołując się do kryteriów zrównoważonego rozwoju i kryteriów LULUCF zawartych w dyrektywie RED II.
- 280 Wreszcie, zarzut szczegółowy skarżących oparty na okoliczności, że rozumowanie Komisji ma charakter błędnego koła (zob. pkt 273 powyżej), można jedynie oddalić. Komisja mogła słusznie uznać, że kryteria zrównoważonego rozwoju i kryteria LULUCF „nie dotyczą same w sobie istotnego łagodzenia zmian klimatu”. Pojęcie „istotnego łagodzenia zmian klimatu” nie pojawia się bowiem jako takie w dyrektywie RED II.
- 281 Z motywu 2 dyrektywy RED II wynika, że „[z]większone stosowanie energii ze źródeł odnawialnych [...] stanowi istotny element pakietu środków koniecznych do redukcji emisji gazów cieplarnianych i wypełnienia unijnych zobowiązań w ramach porozumienia paryskiego [...], a także realizacji unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, w tym wiążącego celu Unii, jakim jest zmniejszenie do 2030 r. emisji o co najmniej 40 % w stosunku do poziomów z 1990 r.”. W dyrektywie RED II uznano zdolność biomasy leśnej do pełnienia funkcji energii odnawialnej, jeżeli spełnia ona kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 29 ust. 6 i 7 tej dyrektywy. Z zastrzeżeniem tych kryteriów wykorzystanie biomasy leśnej ma umożliwić zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, zaś teza ta wynika z wyboru dokonanego przez samego prawodawcę. Biorąc pod uwagę te okoliczności, Komisja słusznie dała do zrozumienia w zaskarżonej decyzji, że wkład działalności leśnej związanej z bioenergią w łagodzenie zmian klimatu zostanie zagwarantowany dzięki kryteriom zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, o których mowa w art. 29 ust. 6 i 7 dyrektywy RED II. Czyniąc to, instytucja ta ograniczyła się do przyjęcia postulatu sformułowanego przez prawodawcę.
- 282 W świetle powyższego część drugą zarzutu siódmego należy oddalić, podobnie jak zarzut ten w całości.

W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego oczywistych błędów w ocenie w związku z odpowiedzią Komisji na zastrzeżenia skarżących co do technicznych kryteriów kwalifikacji

dotyczących nieczynienia poważnych szkód odnoszących się do działalności leśnej związanej z bioenergią

283 W zarzucie ósmym skarżące utrzymują w istocie, że odpowiedzi Komisji zawarte w pkt 3.1.1 i 3.1.2 załącznika III (s. 77, 78) do zaskarżonej decyzji naruszają art. 10 ust. 1 i ust. 3 lit. a) oraz art. 19 ust. 1 lit. d) i k) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a także zasadę ostrożności. Te odpowiedzi Komisji dotyczyły obaw wyrażonych przez skarżące w pkt 230–260 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, zgodnie z którymi techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące łagodzenia zmian klimatu w odniesieniu do działalności leśnej związanej z bioenergią nie spełniają obowiązku oparcia się na jednoznacznych dowodach naukowych oraz na zasadzie ostrożności, jak tego wymaga art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

284 Zarzut ten dzieli się na trzy części.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu ósmego, dotyczącej istnienia błędów w wykładni zasady ostrożności

285 Skarżące utrzymują, że w celu ustosunkowania się do ich argumentów dotyczących obowiązku oparcia się na jednoznacznych dowodach naukowych (pkt 231–251 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej) oraz na zasadzie ostrożności (pkt 252–260 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej) Komisja w ramach pkt 3.1.2 (s. 78) załącznika III do zaskarżonej decyzji odesłała do pkt 1 (s. 22) załącznika II do tej decyzji. Komisja oświadczyła w nim, że zasada ostrożności przyznaje jej szeroki zakres uznania przy wykonywaniu przysługujących jej uprawnień, w związku z czym jest ona uprawniona do dostosowania zasadniczego rezultatu środowiskowego danej działalności gospodarczej ustalonego przez techniczne kryteria kwalifikacji.

286 W ich opinii taka interpretacja przeinacza jednak zakres zasady ostrożności, której celem jest raczej ustalenie granic uprawnień dyskrejonalnych instytucji Unii. Zgodnie z zasadą ostrożności instytucje te nie dysponują nieograniczonym zakresem uznania przy przyjmowaniu środków w przypadku potencjalnych zagrożeń dla zdrowia publicznego, bezpieczeństwa i środowiska. Uznaje się, że instytucja przestrzega zasady ostrożności tylko wtedy, gdy przestrzega trzech konkretnych etapów, a mianowicie identyfikacji negatywnych skutków, oceny ryzyka i zarządzania nim w celu przyjęcia ostatecznie odpowiednich środków. Ponadto zasada ostrożności wymaga od Komisji, aby oceniła „najlepszą wiedzę naukową w tej dziedzinie” i by przyznała pierwszeństwo ochronie środowiska przed innymi interesami. Zniekształcając znaczenie nadane zasadzie ostrożności i opierając się na tej zasadzie prawnej w celu twierdzenia, że Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania pozwalającym jej na „dostosowanie” poziomu „istotnego wkładu” – podczas gdy pojęcie to jest już zdefiniowane w art. 10 ust. 1 lit. a) i ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii – Komisja naruszyła prawo.

287 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.

288 Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii techniczne kryteria kwalifikacji muszą opierać się na jednoznacznych dowodach naukowych oraz na zasadzie ostrożności określonej w art. 191 TFUE.

- 289 Za pomocą argumentów wymienionych w pkt 286 powyżej nie można wykazać naruszenia przez Komisję zasady ostrożności, w związku z czym należy je oddalić. Wbrew temu, co twierdzą skarżące, ani oceny zawarte w pkt 3.1.2 załącznika III do zaskarżonej decyzji, ani oceny zawarte w pkt 1 (s. 22) załącznika II do tej decyzji nie pozwalają stwierdzić, że Komisja naruszyła zakres tej zasady.
- 290 Przypominając bowiem w pkt 3.1.2 (s. 78) załącznika III do zaskarżonej decyzji, że zasada ostrożności „zakłada istnienie sytuacji niepewności”, Komisja odesłała zasadniczo do orzecznictwa sądu Unii, zgodnie z którym zasada ostrożności, o której mowa w szczególności w art. 191 ust. 2 TFUE, pozwala instytucjom, w sytuacji gdy występuje niepewność naukowa dotycząca istnienia lub zakresu ryzyka dla środowiska, na podjęcie działań ochronnych bez oczekiwania, aż realność i waga tego ryzyka zostaną w pełni udowodnione lub aż urzeczywistnią się niekorzystne skutki dla środowiska (zob. podobnie wyrok z dnia 17 marca 2021 r., FMC/Komisja, T-719/17, EU:T:2021:143, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 291 W pkt 3.1.2 załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja odwołała się również do orzecznictwa, gdy wspomniała o określeniu poziomu ryzyka uznawanego za dopuszczalny i o spoczywającym na właściwych instytucjach zadaniu polegającym na ustaleniu krytycznego progu prawdopodobieństwa wystąpienia szkodliwych skutków dla środowiska, jak również stopnia tych potencjalnych skutków – progu, który ich zdaniem nie jest już dopuszczalny dla tego społeczeństwa. W tym względzie Komisja wskazała, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem określenie poziomu ryzyka uznanego za niedopuszczalny dla społeczeństwa należy, przy zachowaniu zgodności z obowiązującymi normami, do instytucji zobowiązanych do dokonania wyboru politycznego, jaki stanowi określenie stosownego poziomu ochrony dla wspomnianego społeczeństwa. Do instytucji tych należy określenie krytycznego progu prawdopodobieństwa wystąpienia niekorzystnych skutków dla zdrowia publicznego, bezpieczeństwa i środowiska oraz stopnia tych potencjalnych skutków – progu, który ich zdaniem nie jest już dopuszczalny dla tego społeczeństwa i po którego przekroczeniu wymagane będzie, między innymi w interesie ochrony środowiska, zastosowanie środków zapobiegawczych, mimo istniejącej wciąż niepewności naukowej (zob. podobnie wyrok z dnia 17 marca 2021 r., FMC/Komisja, T-719/17, EU:T:2021:143, pkt 75 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 292 Wreszcie, gdy w pkt 1 (s. 22) załącznika II do zaskarżonej decyzji Komisja wskazuje, że „[j]ednoczesne i łączne zastosowanie wszystkich tych wymogów oznacza, że jest ona uprawniona do dostosowania zasadniczego rezultatu środowiskowego danej działalności gospodarczej [...]”, w szczególności w świetle dostępnych jednoznacznych dowodów naukowych, spójności z właściwymi przepisami szczególnymi Unii oraz możliwości technologicznych i handlowych”, wypowiedź ta odnosi się zasadniczo do orzecznictwa, zgodnie z którym „[o]kreślenie poziomu ryzyka uznanego za niedopuszczalny dla społeczeństwa zależy od oceny dokonanej przez właściwe władze publiczne w szczególnych okolicznościach każdego przypadku”. Sąd wyjaśnił w tym względzie, że władze te mogą uwzględnić między innymi wagę wpływu wystąpienia tego ryzyka na zdrowie publiczne, bezpieczeństwo i środowisko, w tym zasięg możliwych niekorzystnych skutków, trwałość, odwracalność i możliwe dalsze skutki tych szkód, a także bardziej lub mniej konkretne postrzeganie ryzyka na podstawie stanu dostępnej wiedzy naukowej (zob. wyrok z dnia 17 marca 2021 r., FMC/Komisja, T-719/17, EU:T:2021:143, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

293 Rozważania przedstawione przez Komisję w pkt 3.1.2 (s. 78) załącznika III do zaskarżonej decyzji oraz w pkt 1 (s. 22) załącznika II do zaskarżonej decyzji są dalekie od przeinaczenia treści zasady ostrożności, gdyż stanowią one w istocie przypomnienie wykładni tej zasady dokonanej przez sąd Unii. Nie można zatem stwierdzić żadnego naruszenia prawa w tym względzie.

294 W związku z tym część pierwszą zarzutu ósmego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej zarzutu ósmego, dotyczącej naruszeń prawa popełnionych przez Komisję z tego względu, że przypisała ona nieproporcjonalne znaczenie wymogowi spójności polityk ustanowionemu w art. 19 ust. 1 lit. d) rozporządzenia w sprawie taksonomii

295 W pkt 244–249 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej skarżące twierdzą, że Komisja błędnie uznała, iż cel spójności przeważa nad koniecznością oparcia rozporządzenia delegowanego na jednoznacznych dowodach naukowych. Komisja odpowiedziała w pkt 3.1.1 (s. 77) załącznika III do zaskarżonej decyzji – który odsyła do pkt 2.1 lit. b) ppkt (i) (s. 29) załącznika II do tej decyzji – że zgodnie z motywem 40 rozporządzenia w sprawie taksonomii jest ona uprawniona do przyznania „określonej wagi” art. 19 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia w celu „zapewnienia spójności aktu delegowanego z innymi obowiązującymi aktami prawnymi Unii”. Ponadto z załącznika II (s. 34, 35, 37–39, 41) i załącznika III (s. 80, 81, 84, 85) do zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja wyszła z założenia, iż jest ona uprawniona do przyznania pierwszeństwa wymogowi spójności polityk przed innymi wymogami, a nawet do oparcia się na kryteriach dyrektywy RED II, zamiast ustalać techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące łagodzenia zmian klimatu w odniesieniu do działalności leśnej związanej z bioenergią.

296 Zdaniem skarżących Komisja naruszyła w ten sposób prawo. Artykuł 19 ust. 1 lit. d) rozporządzenia w sprawie taksonomii nie upoważnia jej bowiem do ograniczenia się do powtórzenia tekstu obowiązującego ustawodawstwa w celu określenia technicznych kryteriów kwalifikacji, jeżeli takie podejście prowadzi do rezultatu, który jest sprzeczny z wymogami rozporządzenia w sprawie taksonomii, w szczególności z art. 10 ust. 1 i 3 tego rozporządzenia. Z brzmienia art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii wynika również, że Komisja nie może przypisywać nieproporcjonalnego znaczenia spójności polityk w stosunku do względów naukowych i środowiskowych. Podczas gdy art. 19 ust. 1 lit. f) rzeczonoego rozporządzenia stanowi, że techniczne kryteria kwalifikacji muszą „opierać się” na jednoznacznych dowodach naukowych oraz na zasadzie ostrożności, art. 19 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia wskazuje jedynie, że techniczne kryteria kwalifikacji muszą „uwzględniać” odpowiednie prawo Unii „w stosownych przypadkach”. Zważywszy na cel skutecznej taksonomii, niespójne byłoby powoływanie się w nieuzasadniony sposób na zasadę spójności polityk i opieranie się głównie na obowiązującym prawodawstwie, podczas gdy rozporządzenie w sprawie taksonomii ma właśnie na celu wyjście poza te obowiązki. Artykuł 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii również nie zezwala Komisji na przyjęcie, że działalność zgodna z dyrektywą RED II wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu. Zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii celem rozporządzenia delegowanego jest uzupełnienie technicznych kryteriów kwalifikacji. Sformułowanie to jest znacznie bardziej rygorystyczne niż wymóg zawarty w art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, który stanowi, że działalność związana z energią odnawialną musi być prowadzona „zgodnie” z dyrektywą RED II. Odniesienie do dyrektywy RED II powinno było zostać poddane ścisłej wykładni, aby nie naruszyć głównego celu rozporządzenia w sprawie taksonomii, jakim jest ochrona środowiska. Wykaz możliwości zawarty w art. 10 ust. 1 lit. a)–i) rozporządzenia w sprawie taksonomii można postrzegać jedynie jako ustanawiający ścisłe minimum i w żadnym wypadku nie pozwala on na zapewnienie poziomu ochrony wymaganego w tym rozporządzeniu.

- 297 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.
- 298 W zarzutach szczegółowych wymienionych w pkt 296 powyżej skarżące twierdzą w istocie, że w odpowiedzi zawartej w pkt 2.1 lit. b) ppkt (i) (s. 29) załącznika II do zaskarżonej decyzji, do której odsyła pkt 3.1.1 (s. 77) załącznika III do tej decyzji, Komisja przypisała zbyt duże znaczenie wymogom „spójności polityk”, o których mowa w art. 19 ust. 1 lit. d) rozporządzenia w sprawie taksonomii, w stosunku do wymogu oparcia technicznych kryteriów kwalifikacji na „jednoznacznych dowodach naukowych”, o których mowa w art. 19 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia. Odpowiedź ta jest obarczona naruszeniem prawa, ponieważ jest ona sprzeczna z art. 10 ust. 1 i 3 i z art. 19 ust. 1 lit. d) i f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 299 Argumentacja ta nie zasługuje na uwzględnienie. Dokonana przez Komisję wykładnia wszystkich przepisów wymienionych w pkt 298 powyżej wydaje się bowiem zgodna z wymogami ustanowionymi w rozporządzeniu w sprawie taksonomii. Wbrew temu, co twierdzą skarżące, gdy Komisja dokonuje analizy „jednoznacznych dowodów naukowych”, o których mowa w art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, musi ona upewnić się, że przyjęcie wspomnianych technicznych kryteriów kwalifikacji jest zgodne z prawem Unii i „wszelki[m] odpowiedni[m] obowiązując[ym] ustawodawstw[em] Unii”, o którym mowa w art. 19 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia. Zważywszy na misję nadzoru nad stosowaniem prawa Unii powierzoną Komisji w art. 17 ust. 1 zdanie trzecie TUE, instytucja ta jest zobowiązana uwzględnić prawo Unii poprzez przeanalizowanie istotnych okoliczności faktycznych i dowodów naukowych. W ten sposób należy rozumieć powołanie się przez Komisję w pkt 2.1 lit. b) ppkt (i) (s. 29) załącznika II do zaskarżonej decyzji na przysługujące jej prawo do przyznania „określonej wagi” wymogom „spójności polityk”, o których jej zdaniem jest mowa w art. 19 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia.
- 300 Komisja miała zatem prawo odnieść się w ramach wspomnianego pkt 2.1 lit. b) ppkt (i) (s. 29) załącznika II do zaskarżonej decyzji do konieczności zapewnienia spójności technicznych kryteriów kwalifikacji ustanowionych w rozporządzeniu delegowanym z przepisami dyrektywy RED II, o której mowa w motywie 30 rozporządzenia delegowanego i rozporządzenia LULUCF. Sam art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii zawiera odesłanie do dyrektywy RED II. To zatem prawodawca zdecydował się przypisać szczególne znaczenie dyrektywie RED II. Ponadto zasada ostrożności, na której naruszenie powołały się skarżące, nie wymaga odmiennego podejścia w świetle dyrektywy RED II.
- 301 Wreszcie, skarżące zarzucają Komisji, że oparła się na kryteriach zrównoważonego rozwoju zawartych w dyrektywie RED II, nie wykraczając jednak poza określone w niej kryteria. Jednakże, jak wskazała Komisja w pkt 3.1.1 (s. 35) załącznika II do zaskarżonej decyzji, techniczne kryteria kwalifikacji działalności związanej z bioenergią są częściowo surowsze niż kryteria przewidziane w dyrektywie RED II. Na przykład, podczas gdy art. 29 ust. 10 dyrektywy RED II wymaga ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 70 % do dnia 31 grudnia 2025 r., techniczne kryteria kwalifikacji przewidziane w pkt 4.8 pkt 2 w odniesieniu do produkcji energii elektrycznej z bioenergii w załączniku I do rozporządzenia delegowanego przewidują ograniczenie o co najmniej 80 % w porównaniu z metodologią obliczania zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych i z odpowiednikami kopalnymi określonymi w załączniku VI do dyrektywy RED II. Ponadto próg 20 megawatów określony w art. 29 ust. 1 dyrektywy RED II nie ma zastosowania w ramach technicznych kryteriów kwalifikacji.
- 302 W świetle powyższego część drugą zarzutu ósmego należy oddalić.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu ósmego, dotyczącej istnienia błędów w wykładni art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii

- 303 Skarżące wskazują, że w różnych częściach zaskarżonej decyzji, w szczególności w załączniku II (s. 22, 23, 28, 30) do tej decyzji, Komisja oparła się w szczególności na pojęciu „łatwości w użyciu”, aby dać do zrozumienia, że art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii należy interpretować w taki sposób, aby umożliwić „największej liczbie uczestników rynku” spełnienie warunków technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących łagodzenia zmian klimatu ustalonych dla działalności leśnej związanej z bioenergią.
- 304 Ich zdaniem, postępując w ten sposób, Komisja pomyliła „łatwość w użyciu” technicznych kryteriów kwalifikacji z ich „możliwością stosowania”, przy czym to drugie kryterium nie znajduje się wśród wymogów wymienionych w art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii ani wśród celów przedmiotowego rozporządzenia. Prawdą jest, że zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii i z motywem 47 tego rozporządzenia kryterium „łatwości w stosowaniu” wymaga, aby techniczne kryteria kwalifikacji były sformułowane w możliwie jasny sposób, aby zapewnić, że przedsiębiorstwa je rozumieją i mogą je łatwo stosować. Komisja rozszerzyła jednak wymóg „łatwości w stosowaniu” do takiego stopnia, że można by stwierdzić, iż pozbawiła ona rozporządzenie w sprawie taksonomii jego istoty. Komisja naruszyła prawo, dokonując wykładni art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii w taki sposób, jakby przepis ten wymagał, by techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące łagodzenia zmian klimatu w odniesieniu do działalności leśnej związanej z bioenergią były sformułowane w sposób rozszerzający ich stosowanie, tak aby jak największa liczba rodzajów działalności gospodarczej mogła je spełnić.
- 305 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.
- 306 Za pomocą argumentów wymienionych w pkt 303 powyżej skarżące twierdzą, że w odpowiedzi zawartej w pkt 1 (s. 22, 23), w pkt 2.1 lit. a) ppkt (ii) (s. 28), a także w pkt 2.1 lit. b) ppkt (ii) (s. 30) załącznika II do zaskarżonej decyzji Komisja dała do zrozumienia, że art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii należy interpretować w taki sposób, aby umożliwić „największej liczbie uczestników rynku” spełnienie warunków technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących łagodzenia zmian klimatu ustalonych dla działalności leśnej związanej z bioenergią. Argumenty te są bezzasadne.
- 307 W żadnej części zaskarżonej decyzji, w tym w załącznikach do niej, Komisja nie oświadczyła bowiem, że dokonana przez nią wykładnia art. 19 rozporządzenia w sprawie taksonomii powinna umożliwić „największej liczbie uczestników rynku” spełnienie warunków technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących łagodzenia zmian klimatu ustalonych dla działalności leśnej związanej z bioenergią.
- 308 Komisja wskazała natomiast w pkt 1 (s. 22, 23), w pkt 2.1 lit. a) ppkt (ii) (s. 28), a także w pkt 2.1 lit. b) ppkt (ii) (s. 30) załącznika II do zaskarżonej decyzji, że przy dokonywaniu wykładni art. 19 rozporządzenia w sprawie taksonomii należało przyjąć spójne podejście, które powinno uwzględniać wszystkie elementy zawarte w tym przepisie. Wskazała ona na „potrzebę zrównoważenia różnych wymogów określonych w art. 19 ust. 1 [przedmiotowego] rozporządzenia” odzwierciedlonych w innych przepisach tego rozporządzenia, takich jak art. 20 ust. 2. Wskazała ona również, że jest „uprawniona” do „kalibracji” – w ramach technicznych

kryteriów kwalifikacji – poziomu istotnego wkładu określonej działalności gospodarczej w zmianę klimatu z uwzględnieniem innych parametrów w celu zapewnienia „spójności” z prawodawstwem Unii.

- 309 Prawdą jest, że Komisja wskazała również w pkt 2.1 (s. 23) załącznika II do zaskarżonej decyzji, co następuje:

„[J]akakolwiek wykładnia art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, która opierałaby się na zbyt ścisłej wykładni art. 19 ust. 1 lit. f) [tego] rozporządzenia [...], nadmiernie ograniczyłaby [jego] zakres stosowania do ograniczonej liczby działalności, zagrażając [w ten sposób] ogólnemu celowi rozporządzenia w sprawie taksonomii jako użytecznego mechanizmu [mającego na celu] ukierunkowanie przepływów finansowych na przejście całej gospodarki [Unii] na zrównoważony rozwój. Praktycznie żadna działalność gospodarcza nie byłaby objęta zakresem stosowania rozporządzenia w sprawie taksonomii, gdyby [techniczne kryteria kwalifikacji] musiały opierać się wyłącznie na najbardziej ostrożnych założeniach naukowych, bez uwzględnienia innych wymogów określonych w art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, w szczególności wymogów dotyczących łatwości w stosowaniu i spójności z innymi politykami Unii, którym przyświecają cele zrównoważonego rozwoju”.

- 310 Jednakże ani tych ocen, ani innych rozważań, na których opiera się zaskarżona decyzja, nie można interpretować w sposób przedstawiony przez skarżące, zgodnie z którym Komisja zdecydowała się interpretować art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii w taki sposób, aby umożliwić „największej liczbie uczestników rynku” spełnienie warunków technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących łagodzenia zmian klimatu ustalonych dla działalności leśnej związanej z bioenergią. Wspomniane rozważania pozwalają co najwyżej zrozumieć, że zdaniem Komisji nie należy dokonywać zbyt ścisłej wykładni art. 19 ust. 1 tego rozporządzenia bez należytego uwzględnienia wszystkich jego parametrów, gdyż w przeciwnym razie ogólny cel tego rozporządzenia byłby zagrożony. Argumenty skarżących nie pozwalają zatem wykazać, że Komisja rozszerzyła pojęcie „łatwości”, o którym mowa w art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

- 311 Z tych względów argumenty wymienione w pkt 303 powyżej można jedynie oddalić.

- 312 Z powyższego wynika, że należy oddalić omawianą część zarzutu, a w konsekwencji – oddalić zarzut ósmy.

W przedmiocie zarzutu dziewiątego, opartego na oczywistych błędach w ocenie wynikających z nieuwzględnienia jednoznacznych dowodów naukowych oraz z nieprzestrzegania zasady ostrożności

- 313 W zarzucie dziewiątym skarżące utrzymują, że rozważania sformułowane przez Komisję w pkt 3.1.1 (s. 77) oraz w pkt 3.1.2 (s. 78, 79) załącznika III do zaskarżonej decyzji, zgodnie z którymi to rozważaniami techniczne kryteria kwalifikacji w zakresie łagodzenia zmian klimatu dotyczące działalności leśnej związanej z bioenergią opierają się na jednoznacznych dowodach naukowych i na zasadzie ostrożności, stanowią oczywisty błąd w ocenie.

- 314 Ich zdaniem Komisja stwierdziła w pkt 1 (s. 21) załącznika II do zaskarżonej decyzji w związku z pkt 3.1.1 (s. 77) załącznika III do tej decyzji, że wyrażenie „jednoznaczne dowody naukowe” oznacza „elementy, które nie budzą wątpliwości”. W pkt 3.1.1 sekcji 3 (s. 77) załącznika III do

zaskarżonej decyzji utrzymywała ona również, że „w jak największym stopniu uwzględniła dostępne dowody naukowe przy opracowywaniu kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących ograniczenia istotnych ryzyk środowiskowych w [dyrektywie] RED II”.

- 315 W opinii skarżących odpowiedź ta jest obarczona oczywistymi błędami w ocenie, a zatem narusza ona art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 316 Po pierwsze, Komisja nie przedstawiła bowiem żadnego argumentu na poparcie twierdzenia, że rozporządzenie delegowane jest oparte na dowodach naukowych.
- 317 Po drugie, oświadczając w pkt 1 załącznika II (s. 23) do zaskarżonej decyzji, odczytywanym w związku z pkt 3.1.1 załącznika III do zaskarżonej decyzji (s. 77), że „[p]raktycznie żadna działalność gospodarcza nie byłaby objęta zakresem stosowania rozporządzenia w sprawie taksonomii, gdyby [techniczne kryteria kwalifikacji] musiały opierać się wyłącznie na najbardziej ostrożnych założeniach naukowych, bez uwzględnienia innych wymogów określonych w art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii”, Komisja przyznała, że techniczne kryteria kwalifikacji były uzasadnione względami innymi niż naukowe.
- 318 Po trzecie, Komisja przyznała w pkt 2.1 lit. b) ppkt (ii) (s. 30) załącznika II do zaskarżonej decyzji, że w rozporządzeniu delegowanym odeszła ona od zaleceń sformułowanych w sprawozdaniu grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania mających na celu ograniczenie gamy surowców kwalifikujących się „do zastosowania opcji, która służy dostosowaniu poziomu istotnego wkładu zawartego w technicznych kryteriach kwalifikacji do najwyższego poziomu łatwości w stosowaniu tych kryteriów i zgodności z [dyrektywą] RED II”. W tej kwestii Komisja nie próbowała nawet twierdzić, że wybory dokonane w rozporządzeniu delegowanym były poparte dowodami naukowymi. Błędne jest zatem twierdzenie, jak uczyniła to Komisja w zaskarżonej decyzji, że uwzględniła ona „w jak największym stopniu” dowody naukowe.
- 319 Ponadto we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej skarżące wskazały, że Komisja nie zastosowała zasady ostrożności przy ustalaniu technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących działalności leśnej związanej z bioenergią. Liczne ostrzeżenia naukowe dotyczące szkód, jakie wyrządzają klimatowi i bioróżnorodności pozyskiwanie i spalanie biomasy leśnej, powinny były skłonić Komisję do wyłączenia z zakresu stosowania rozporządzenia delegowanego działalności leśnej związanej z bioenergią lub do ustanowienia znacznie bardziej rygorystycznych kryteriów w celu ograniczenia ryzyk środowiskowych.
- 320 W zaskarżonej decyzji Komisja ograniczyła się do powołania się na zasadę ostrożności na poparcie twierdzenia, że dysponuje szerokim zakresem uznania przy „dostosowywaniu” technicznych kryteriów kwalifikacji.
- 321 Odpowiedź, jakiej Komisja udzieliła na te obawy wyrażone we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, jest obarczona błędem, ponieważ narusza ona wspomniany art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Komisja nie wyjaśniła bowiem, w jaki sposób przestrzegała tej zasady. Powołując się na „kompromis”, na jaki – jak twierdziła – musiała pójść w świetle różnych wymogów zawartych w różnych punktach art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, Komisja świadomie pominęła stan nauki, przyznając pierwszeństwo względem gospodarczym i politycznym, zamiast zapewnić wysoki poziom ochrony środowiska, jak wynika z pkt 3.1.1 załącznika III (s. 77) do zaskarżonej decyzji.
- 322 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.

- 323 Należy stwierdzić, że zarzut dziewiąty jest bezzasadny z przedstawionych poniżej powodów.
- 324 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że nie można uwzględnić argumentów skarżących dotyczących podnoszonego braku odpowiedniej odpowiedzi ze strony Komisji w odniesieniu do domniemanego braku jednoznacznych dowodów naukowych na poparcie rozporządzenia delegowanego (zob. pkt 316–318 powyżej).
- 325 Po pierwsze, argument skarżących oparty na tym, że Komisja „nie przedstawiła żadnego argumentu na poparcie twierdzenia, iż akt delegowany był oparty na jakichkolwiek dowodach naukowych” (zob. pkt 316 powyżej), nie znajduje oparcia w faktach. W pkt 3.1.1 załącznika II do zaskarżonej decyzji (s. 33), czyli w części zaskarżonej decyzji, do której odsyła pkt 3.1.2 załącznika III (s. 78), Komisja wyraźnie oświadczyła, że „w jak największym stopniu uwzględniła dostępne dowody naukowe przy opracowywaniu kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących ograniczenia istotnych ryzyk środowiskowych [o których mowa] w [dyrektywie] RED II”. Oświadczenie to zostało zasadniczo powtórzone w pkt 3.1.1 zdanie ostatnie wspomnianego załącznika III.
- 326 Po drugie, bezzasadny jest argument skarżących, zgodnie z którym twierdzenie Komisji, o którym mowa w pkt 317 powyżej, jest równoznaczne z uznaniem, że techniczne kryteria kwalifikacji były uzasadnione względami innymi niż naukowe.
- 327 Z jednej strony, jak wynika z art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, względy o charakterze naukowym – określone w art. 19 ust. 1 lit. f) tego rozporządzenia jako „dowody naukowe” – nie są jedynymi, które należy wziąć pod uwagę przy przyjmowaniu technicznych kryteriów kwalifikacji. Sama okoliczność, że Komisja oparła się na czynnikach innych niż te „dowody naukowe”, nie pozwala wyciągnąć wniosku, że doszło do naruszenia art. 19 rozporządzenia w sprawie taksonomii, a w szczególności jego ust. 1 lit. f).
- 328 Z drugiej strony, w zakresie, w jakim skarżące sugerują, że Komisja kierowała się wyłącznie względami o charakterze nienaukowym, należy zauważyć, że taki argument opiera się na błędnej interpretacji zaskarżonej decyzji. W swoim twierdzeniu, o którym mowa w pkt 317 powyżej, Komisja podkreśliła bowiem dwie odrębne okoliczności. Z jednej strony dała ona do zrozumienia, że uwzględniła dowody naukowe, które wydawały się jej jednoznaczne, co wynika w szczególności z pkt 3.1.1 załącznika III do tej decyzji (zob. pkt 325 powyżej). Z drugiej strony instytucja ta oświadczyła, że uznała się za zdolną do wyważenia wyników analizy tych dowodów z innymi parametrami, o których mowa w art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Żadna z tych ocen nie może być interpretowana w ten sposób, że Komisja kierowała się wyłącznie względami innymi niż naukowe.
- 329 Po trzecie, argument, o którym mowa w pkt 318 powyżej, opiera się na założeniu, że Komisja nie przedstawiła w zaskarżonej decyzji dokładnej wskazówki dotyczącej uwzględnienia jednoznacznych dowodów naukowych przy przyjmowaniu rozpatrywanych technicznych kryteriów kwalifikacji. Tymczasem, jak wynika z pkt 325 i 326 powyżej, założenie to jest błędne.
- 330 Prawdą jest, że Komisja wskazała w pkt 2.1 lit. b) ppkt (ii) (s. 30) załącznika II do zaskarżonej decyzji, że mogła „zastosować się do zalecenia [grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania] i ograniczyć gamę kwalifikowalnych surowców do zaawansowanych biopaliw wymienionych w części A załącznika IX do dyrektywy RED II, co dałoby pierwszeństwo wymogowi ambicji w zakresie ochrony środowiska, lecz mogłoby zagrozić wymogom: spójności z prawem Unii, równości warunków konkurencji i łatwości w stosowaniu

przez podmioty gospodarcze”. Wynika z tego jednak, że Komisja wybrała rozwiązanie pozwalające na możliwie najbardziej harmonijne połączenie różnych parametrów wynikających z art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, a nie – jak twierdzą skarżące – że nie próbowała nawet twierdzić, iż wybory dokonane w rozporządzeniu delegowanym były poparte dowodami naukowymi oraz że błędne jest twierdzenie, takie jak przedstawione przez Komisję w zaskarżonej decyzji, iż uwzględniła „w jak największym stopniu” dowody naukowe (zob. pkt 318 powyżej).

- 331 W drugiej kolejności należy zauważyć, że skarżące nie wykazały, iż odpowiedź Komisji na wyrażone we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej obawy dotyczące zarzucanego naruszenia zasady ostrożności jest obciążona błędem z tego względu, że narusza ona art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 332 Twierdzenie, że Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób przestrzegała tej zasady (zob. pkt 321 powyżej), nie znajduje oparcia w faktach. Oceny zawarte w pkt 3.1.2 załącznika III (s. 78, 79) do zaskarżonej decyzji dotyczą bowiem właśnie stosowania zasady ostrożności, jak można to wywnioskować między innymi z samego tytułu tej sekcji oraz z wyraźnego odesłania do pkt 81 wyroku z dnia 6 maja 2021 r., Bayer CropScience i Bayer/Komisja (C-499/18 P, EU:C:2021:367).
- 333 Ponadto oświadczenia, zgodnie z którym Komisja wypracowała „kompromis” między różnymi wymogami art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, nie można interpretować – jak czynią to skarżące – w ten sposób, że Komisja „świadomie” pominęła stan nauki, przyznając pierwszeństwo względem gospodarczym i politycznym, zamiast zapewnić wysoki poziom ochrony środowiska (zob. pkt 321 powyżej). Przeciwnie, w pkt 3.1.2 załącznika II do zaskarżonej decyzji (s. 79) Komisja podniosła, że „w sytuacji charakteryzującej się lukami w danych i burzliwą debatą naukową na temat ich interpretacji oraz zmieniającymi się tendencjami rynkowymi (popyt, ceny, wstrząsy zewnętrzne) jednoznaczne dowody naukowe stanowią dynamiczny punkt odniesienia, podobnie jak sama dyrektywa RED II”. Wbrew temu, co twierdzą skarżące, tej oceny Komisji nie można interpretować w ten sposób, że opiera się ona na zastosowaniu parametrów ekonomicznych „bez uwzględnienia stanu nauki lub z pominięciem wymogu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska”.
- 334 Z powyższego wynika, że zarzut dziewiąty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu dziesiątego, dotyczącego oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do odpowiedzi Komisji na zastrzeżenie skarżących co do kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód ustanowionych dla działalności leśnej związanej z bioenergią w świetle zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli oraz ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów

- 335 W zarzucie dziesiątym skarżące utrzymują, że niektóre odpowiedzi udzielone przez Komisję w pkt 3.3.2 załącznika III do zaskarżonej decyzji, dotyczące obaw wyrażonych w ich wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód ustanowionych dla działalności leśnej związanej z bioenergią w świetle „zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli” oraz „ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów” w rozumieniu art. 9 lit. e) i f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, naruszają, odpowiednio, art. 10 ust. 3 lit. b) i art. 17 ust. 1 lit. e) i f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 336 Zarzut dziesiąty dzieli się na trzy części.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu dziesiątego, dotyczącej niewystarczającej odpowiedzi Komisji na zastrzeżenia dotyczące braku odpowiednich kryteriów mających na celu zapobieganie poważnym szkodom względem bioróżnorodności i ekosystemów

- 337 Zdaniem skarżących odpowiedź Komisji zawarta w pkt 3.3.2 lit. i) (s. 89) załącznika III do zaskarżonej decyzji, który odsyła do pkt 3.1.3 (s. 47–49) załącznika II do tej decyzji i który odnosi się do wyrażonych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej obaw co do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód odnoszących się do „ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów” w rozumieniu art. 9 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, jest obarczona oczywistymi błędami w ocenie, a tym samym narusza ona art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 338 Skarżące twierdzą, że w ramach wspomnianego pkt 3.3.2 lit. i) (s. 89) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja odniosła się między innymi do pkt 3.1.3 (s. 47–49) załącznika II do tej decyzji. Ponadto utrzymywała ona, że sformułowanie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód odnoszących się do bioróżnorodności zostało wybrane w celu zapewnienia łatwości w ich stosowaniu, w szczególności poza Unią. Komisja odesłała ponadto do dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7, zwanej dalej „dyrektywą siedliskową”) oraz do kryteriów zrównoważonego rozwoju zawartych w dyrektywie RED II. Miała ona również powołać się na swój wniosek dotyczący zmiany dyrektywy RED II, która obejmowałaby „surowsze przepisy dotyczące dostaw biomasy leśnej w odniesieniu do obszarów o wysokim poziomie bioróżnorodności”. Wreszcie, Komisja przypominała motyw 31 rozporządzenia delegowanego, zgodnie z którym kryteria dotyczące działalności związanej z bioenergią miały zostać zmienione w celu uwzględnienia rozwoju polityki, takiego jak zmiana dyrektywy RED II. Co więcej, miała ona oświadczyć, że zbada wszystkie dodatkowe istotne dowody naukowe, aby uwzględnić wyniki wszelkich obecnych lub przyszłych zmian w polityce, takich jak zmiana dyrektywy RED II.
- 339 Zdaniem skarżących odpowiedzi te są obarczone oczywistymi błędami w ocenie z następujących powodów.
- 340 Po pierwsze, w zakresie, w jakim Komisja powołała się na dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1, zwaną dalej „dyrektywą OOS”), nie bierze ona pod uwagę, że pozyskiwanie drewna często nie spełnia kryteriów uzasadniających ocenę na podstawie tej dyrektywy. Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy OOS ma bowiem zastosowanie jedynie do ograniczonego zakresu przedsięwzięć, a mianowicie przedsięwzięć wymienionych w załączniku II do tej dyrektywy. Jedynymi potencjalnie istotnymi przedsięwzięciami, o których mowa w załączniku II, są „wstępne zalesianie i wycinanie lasów w celu zamiany przeznaczenia gruntów” [pkt 1 lit. d) załącznika II do dyrektywy OOS], ale w większości przypadków pozyskiwanie drewna do produkcji bioenergii w celu wytwarzania energii elektrycznej nie prowadzi do zamiany przeznaczenia gruntów, co oznacza, że środki ochronne przewidziane w dyrektywie OOS nie mają zasadniczo zastosowania do pozyskiwania drewna do produkcji biomasy. Komisja nie wskazała nawet powodu, dla którego kryteria te mogą być wystarczające do zapewnienia, aby działalność leśna związana z bioenergią nie wyrządzała poważnych szkód bioróżnorodności ani ekosystemom. Okoliczność, że brzmienie tych kryteriów odsyła do „równoważn[ego] obowiązując[ego] praw[a] krajow[ego] lub norm[...] międzynarodowy[ch]”, nie może wystarczyć do rozwiązania problemu związanego z tym, że niektóre państwa trzecie mają ustawy o niskim poziomie ochrony i nie w pełni stosują przepisy dotyczące ochrony środowiska. Wreszcie, co się tyczy ocen Komisji w przedmiocie dyrektywy

siedliskowej, skarżące utrzymują, że pozyskiwanie drewna nie spełnia kryteriów uzasadniających ocenę na podstawie tej dyrektywy. W tym względzie odsyłają one do swoich twierdzeń zawartych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji określonych w rozporządzeniu delegowanym.

- 341 Po drugie, odniesienie do kryteriów zrównoważonego rozwoju zawartych w dyrektywie RED II jest „bezskuteczne”, ponieważ w przypadku bioróżnorodności kryteria te wymagają jedynie istnienia przepisów lub „systemów zarządzania” na poziomie leśnego obszaru pozyskiwania zapewniających, że pozyskiwanie odbywa się w trosce o „zachowani[e] jakości gleby i różnorodności biologicznej [...] w celu zapobiegania niekorzystnym skutkom”. Jednakże kryteria te nie określają żadnego progu i nie wykluczają praktyk pozyskiwania drewna, które – tak jak zrąb zupełny – powodują znaczne szkody dla bioróżnorodności.
- 342 Po trzecie, nieistotne jest powołanie się na przyszłą zmianę dyrektywy RED II w celu uzasadnienia luk w technicznych kryteriach kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód. Okoliczność, że kryteria RED II mogą podlegać późniejszym zmianom, zdaniem skarżących nie może zwalniać instytucji z zapewnienia, aby kryteria te spełniały wymogi określone w rozporządzeniu w sprawie taksonomii w chwili publikacji rozporządzenia delegowanego.
- 343 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.
- 344 Jak wynika z przedstawionych poniżej powodów, część pierwsza zarzutu dziesiątego jest bezzasadna.
- 345 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii daną działalność gospodarczą uznaje się – z uwzględnieniem cyklu życia produktów dostarczanych i usług świadczonych w ramach tej działalności gospodarczej, w tym danych pochodzących z istniejących ocen cyklu życia – za wyrządzającą poważne szkody dla ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów, jeżeli: „(i) w znacznym stopniu szkodzi dobremu stanowi i odporności ekosystemów” lub „(ii) jest szkodliwa dla stanu zachowania siedlisk i gatunków, w tym siedlisk i gatunków objętych zakresem zainteresowania Unii”.
- 346 Jak wynika z pkt 193 skargi, skarżące twierdzą, że wbrew temu, co uznała Komisja w zaskarżonej decyzji, techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące nieczynienia poważnych szkód nie są w stanie zapewnić, że rozpatrywanej działalności gospodarczej nie można uznać za „działalność w znacznym stopniu szkodzącą dobremu stanowi i odporności ekosystemów” [art. 17 ust. 1 lit. f) ppkt (i) rozporządzenia w sprawie taksonomii] ani za „działalność szkodliwą dla stanu zachowania siedlisk i gatunków, w tym siedlisk i gatunków objętych zakresem zainteresowania Unii” [art. 17 ust. 1 lit. f) ppkt (ii) rozporządzenia w sprawie taksonomii].
- 347 Argumenty te nie zawierają jednak żadnego wyjaśnienia pozwalającego zrozumieć, w jaki sposób został naruszony którykolwiek z punktów wspomnianego art. 17 ust. 1, a zatem nie mogą one stanowić dowodu na to, że odpowiedź Komisji zawarta w pkt 3.3.2 lit. i) (s. 89) załącznika III do zaskarżonej decyzji jest sprzeczna z art. 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Argumenty te nie pozbawiają wiarygodności oceny dokonanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji, jak można wywnioskować z następujących okoliczności.

- 348 Po pierwsze, nie ma potrzeby badania „skuteczności” pod względem dostosowania do celów porozumienia paryskiego w zakresie temperatury różnych mechanizmów i procedur oceny zawartych w różnych przepisach dyrektywy siedliskowej i dyrektywy OOS, o których wspomniała Komisja w zaskarżonej decyzji.
- 349 Kwestia „skuteczności” dyrektywy siedliskowej i dyrektywy OOS pod względem dostosowania do celów porozumienia paryskiego w zakresie temperatury, na której opiera się argumentacja skarżących, należy do prerogatyw prawodawczych Rady Unii Europejskiej i Parlamentu Europejskiego. Przepisy tych dyrektyw stanowią właściwe ramy prawne na tym etapie rozwoju prawa Unii, od których to ram Komisja nie może się uchylić. Okoliczność, że Komisja odniosła się w swojej odpowiedzi do wspomnianych dyrektyw, nie może zatem stanowić naruszenia prawa.
- 350 W każdym wypadku nie wykazano podnoszonych przez skarżące niedociągnięć, którymi miałyby być obarczone oceny zawarte w pkt 3.1.3 akapity trzeci i czwarty (s. 48) załącznika II do zaskarżonej decyzji, które dotyczą mechanizmu ochrony środowiska przewidzianego w art. 4 ust. 2 dyrektywy OOS, a także w pkt 1 lit. d) załącznika II do tej dyrektywy, czy też oceny przewidzianej w art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej.
- 351 Jeśli chodzi o problematykę poruszoną w dyrektywie OOS, nie można uznać za „mało prawdopodobne” – wbrew temu, co twierdzą skarżące – że pozyskiwanie biomasy leśnej do celów produkcji biomasy leśnej wchodzi w zakres załącznika II do dyrektywy OOS lub że jedynymi potencjalnie istotnymi „przedsięwzięciami” w ramach dyrektywy OOS są „wstępne zalesianie i wycinanie lasów w celu zamiany przeznaczenia gruntów”, o których mowa w pkt 1 lit. d) załącznika II do dyrektywy OOS, przy czym, jak przypominają skarżące, zamiana przeznaczenia gruntów wiąże się ze zmianą użytkowania gruntów.
- 352 Po pierwsze, pozyskiwanie biomasy leśnej, które stanowi przedsięwzięcie dotyczące restrukturyzacji obszarów wiejskich, może bowiem również wchodzić w zakres pkt 1 lit. a) załącznika II do dyrektywy OOS.
- 353 Po drugie, dokonana przez skarżące wykładnia pkt 1 lit. d) załącznika II do dyrektywy OOS nie jest zgodna z szeroką wykładnią zakresu stosowania tego przepisu dokonaną przez Trybunał. Z pkt 32–38 wyroku z dnia 7 sierpnia 2018 r., Prenninger i in. (C-329/17, EU:C:2018:640), wynika, że nawet wyręb przesieki związany z budową i eksploatacją napowietrznej linii energetycznej jest objęty zakresem pkt 1 lit. d) załącznika II do dyrektywy OOS. Przeniesienie, mutatis mutandis, wniosków, jakie należy wyciągnąć z tego wyroku, na grunt niniejszej sprawy pozwala stwierdzić, że każda działalność polegająca na pozyskiwaniu biomasy leśnej prowadzona w celu przyznania gruntom „nowego przeznaczenia” wchodzi w zakres pkt 1 lit. d) załącznika II do dyrektywy OOS, a tym samym pociąga za sobą obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy OOS.
- 354 W odniesieniu do argumentu skarżących, zgodnie z którym odpowiedź Komisji jest błędna, ponieważ dyrektywa siedliskowa jest nieodpowiednia, jako że pozyskiwanie drewna nie podlega wymogom uzasadniającym przeprowadzenie oceny na podstawie tej dyrektywy, należy zauważyć, co następuje.
- 355 Argument dotyczący podnoszonego niewystarczającego charakteru wymogu zawartego w dodatku D do załączników I i II do rozporządzenia delegowanego w odniesieniu do terenów i operacji zlokalizowanych na obszarach wrażliwych pod względem bioróżnorodności lub w ich pobliżu nie został poparty dowodami. Jak wskazała Komisja w zaskarżonej decyzji, wymogi

określone w art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy siedliskowej, do których odnosi się przypis 3 w dodatku D do załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, zapewniają, że dozwolone pozyskiwanie drewna nie będzie w istotny sposób oddziaływać na integralność danego terenu, choćby poprzez przyjęcie środków łagodzących i kompensacyjnych. Chociaż kryterium dotyczące nieczynienia poważnych szkód zawarte w dodatku D do załączników I i II do rozporządzenia delegowanego nie zakazuje pozyskiwania drewna na obszarach Natura 2000 – tak samo jak dyrektywa siedliskowa – to wymaga ono jednak, aby „w stosownych przypadkach przeprowadzono odpowiednią ocenę, a na podstawie wniosków z tej oceny wprowadzono konieczne środki łagodzące”. Państwa członkowskie muszą zatem przyjąć środki ochronne w odniesieniu do siedlisk leśnych, w tym siedlisk znajdujących się poza obszarami Natura 2000. Prawdą jest, że okoliczności faktyczne, na które powołały się skarżące w celu wykazania podnoszonej nieskuteczności przepisów dyrektywy siedliskowej, a tym samym odnośnych technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód, a mianowicie wycinki drzew w Polsce i Estonii „bez przeprowadzenia jakiejkolwiek oceny oddziaływania na środowisko”, ilustrują skrajne i niepokojące sytuacje. Jednakże te szczególne okoliczności nie mogą podważyć ani celu, ani skuteczności przepisów dyrektywy siedliskowej, ani tym samym zasadności oświadczeń Komisji na s. 48 załącznika II do zaskarżonej decyzji.

- 356 W zakresie, w jakim skarżące kwestionują również ocenę Komisji dokonaną w pkt 3.1.3 akapit czwarty (s. 48) załącznika II do zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą „[s]formułowanie ogólnych kryteriów [technicznego kryterium kwalifikacji dotyczącego nieczynienia poważnych szkód] w zakresie ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów, określonych w dodatku D do załącznika I do rozporządzenia delegowanego, zostało również celowo rozszerzone w celu objęcia nim działalności, która nie byłaby objęta odpowiednią oceną wymaganą przez dyrektywę siedliskową lub oceną oddziaływania na środowisko wymaganą przez dyrektywę [OOŚ], lecz byłaby objęta równoważnymi przepisami prawnymi. Wyjaśnia to wyrażenie »z równoważnym mającym zastosowanie prawem krajowym lub normami międzynarodowymi« [zawarte] w przypisie 3 w dodatku D do załącznika I do rozporządzenia delegowanego”.
- 357 O ile zdaniem skarżących odniesienie się przez Komisję do „równoważn[ego] obowiązując[ego] praw[a] krajow[ego] lub norm[...] międzynarodowych” (zob. także przypis 3 w dodatku D do załączników I i II do rozporządzenia delegowanego) nie może rozwiązać problemu wynikającego z „ustaw o bardzo niskim poziomie ochrony” niektórych państw, które „w niewielkim stopniu stosują przepisy dotyczące ochrony środowiska”, o tyle argument ten nie może podważyć zgodności z prawem odpowiedzi Komisji. Można go zatem jedynie oddalić, jako że nie został on poparty dowodami.
- 358 Wynika z tego, że odesłanie uczynione przez Komisję w zaskarżonej decyzji (pkt 3.1.3 załącznika II) do przypisu 3 w dodatku D do załączników I i II do rozporządzenia delegowanego nie ogranicza się do uwzględnienia działalności gospodarczej prowadzonej w państwach trzecich, w których obowiązują pewne przepisy dotyczące ochrony środowiska. Z lektury tego przypisu 3 wynika, że Komisja zamierzała odnieść się wyłącznie do państw trzecich dysponujących przepisami prawa „równoważnymi” z przepisami prawa Unii w zakresie ocen, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. 2010, L 20, s. 7) i w dyrektywie siedliskowej.
- 359 Termin „równoważne”, który pojawia się w argumentacji skarżących dotyczącej przypisu 3 w dodatku D do załączników I i II do rozporządzenia delegowanego i który odnosi się zarówno do przepisów prawa państw trzecich, jak i do wspomnianych norm międzynarodowych, ma właśnie na celu wykluczenie możliwości uznania danej działalności gospodarczej za zgodną

z technicznymi kryteriami kwalifikacji dotyczącymi nieczynienia poważnych szkód, jeżeli ocena odpowiedniej działalności gospodarczej została przeprowadzona na podstawie „ustaw o bardzo niskim poziomie ochrony” lub gdy taka działalność została oceniona poprzez zastosowanie „w niewielkim stopniu [...] przepis[ów] dotycząc[ych] ochrony środowiska”. Ze wspomnianego w zaskarżonej decyzji przypisu 3 w dodatku D do załączników I i II do rozporządzenia delegowanego wynika, że działalność gospodarcza, której nie można było ocenić zgodnie z przepisami prawa państwa trzeciego na podobnym poziomie („równoważnym”) do przepisów prawa Unii, jest sprzeczna ze wspomnianym dodatkiem D. Pozwala to wykluczyć możliwość uznania tej działalności za „zrównoważoną środowiskowo” w rozumieniu art. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii.

- 360 Biorąc pod uwagę te okoliczności, problem związany z państwami trzecimi zapewniającymi niewystarczający poziom ochrony środowiska nie zalicza się do sytuacji, do których nie ustosunkowano się w odpowiedni sposób w zaskarżonej decyzji.
- 361 Po drugie, argumenty, zgodnie z którymi odniesienie do kryteriów zrównoważonego rozwoju zawartych w dyrektywie RED II jest „bezskuteczne”, są bezzasadne, ponieważ kryteria, o których mowa w dodatku D do załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, nie określają „żadnego progów” i nie wykluczają „praktyk pozyskiwania drewna, które – tak jak zrąb zupełny – powodują znaczne szkody dla bioróżnorodności”.
- 362 Z jednej strony przywołany przez skarżące przykład zrębu zupełnego stanowi rzeczywistość w gospodarce leśnej, zaś zrąb ten jest przedmiotem rozbieżnych definicji w ustawodawstwach różnych państw członkowskich, i to na podstawie odrębnych progów, jak to można wywnioskować z art. 29 ust. 6 lit. a) ppkt (iv) i ust. 6 lit. b) ppkt (iv) dyrektywy RED II. Taka różnorodność definicji progów zrębu zupełnego odnosi się również do państw członkowskich Unii. A zatem zrąb zupełny – bynajmniej nieuznawany systematycznie za problematyczny, jak sugerują to skarżące – jest, w zależności od przypadku, bądź zakazany, bądź dopuszczalny jako akceptowalna praktyka, a nawet dozwolony pod pewnymi warunkami w ustawodawstwach państw członkowskich. Zrąb zupełny ma zatem charakter ambiwalentny, ponieważ jego wpływ na środowisko nie zawsze jest negatywny. Nie można zatem uznać, jak czynią to skarżące, że każdy zrąb zupełny wchodzi siłą rzeczy w zakres pojęcia „działalności w znacznym stopniu szkodzącej dobremu stanowi i odporności ekosystemów” [art. 17 ust. 1 lit. f) ppkt (i) rozporządzenia w sprawie taksonomii] lub pojęcia „działalności szkodliwej dla stanu zachowania siedlisk i gatunków, w tym siedlisk i gatunków objętych zakresem zainteresowania Unii” [art. 17 ust. 1 lit. f) ppkt (ii) rozporządzenia w sprawie taksonomii].
- 363 Z drugiej strony, gdyby skarżące zamierzały skierować swój zarzut jedynie wobec potencjalnie szkodliwego zrębu zupełnego – z wyłączeniem zrębu zupełnego korzystnego dla lasu – nie jest jasne, jaki „próg paneuropejski”, to znaczy ujednolicony, mogłaby ustalić Komisja w technicznych kryteriach kwalifikacji, aby zareagować odpowiednio na tę problematykę. Skutkiem takiej harmonizacji byłoby ujednolicenie progów krajowych mających zastosowanie w tej dziedzinie. Należy jednak zauważyć, że takie działanie nie mogłoby zostać podjęte bez ryzyka naruszenia zarówno podstawy prawnej rozporządzenia w sprawie taksonomii, czyli art. 114 TFUE, jak i zasady pomocniczości przewidzianej w art. 5 ust. 3 TUE. Zrąb zupełny stanowi bowiem praktykę, dla której państwa członkowskie Unii ustaliły swoje własne progi ilościowe – wyrażone między innymi w hektarach – po przekroczeniu których praktyka ta jest zakazana. Te progi ilościowe są różne ze względu na krajowe lub lokalne różnice geograficzne, jak również ze

względu na wchodzące w grę gatunki. Skarżące w żadnym momencie nie zasugerowały Komisji ani Sądowi, w jaki sposób wspomniane progi krajowe mogłyby zostać ujednolicone bez naruszenia przez Komisję w ten sposób zasady pomocniczości.

364 Po trzecie, bezzasadne są argumenty, zgodnie z którymi bez znaczenia jest powołanie się na zbliżającą się zmianę dyrektywy RED II w celu uzasadnienia „luk” w technicznych kryteriach kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód.

365 Z jednej strony skarżące nie wykazały istnienia „luki” we wspomnianych technicznych kryteriach kwalifikacji ani nie wyjaśniły, jakiego konkretnego elementu brakuje. Z drugiej strony odniesienie się przez Komisję do zbliżającej się zmiany dyrektywy RED II wydaje się istotne. Czyniąc to, Komisja zapowiedziała swoją gotowość – a nawet uznała swój obowiązek – w odniesieniu do dostosowania omawianych technicznych kryteriów kwalifikacji w celu uwzględnienia przyszłych zmian wprowadzonych w dyrektywie RED II w świetle rozwoju stanu nauki lub prawa Unii, które reguluje przyjmowanie technicznych kryteriów kwalifikacji i wytycza ramy przyjmowania tych kryteriów. Nie można uznać, że Komisja nie miała prawa zapowiedzieć w zaskarżonej decyzji, iż jest gotowa zmienić omawiane techniczne kryteria kwalifikacji w celu uwzględnienia rozwoju nauki lub zmian wprowadzonych w prawie Unii. Obowiązek dokonywania regularnego przeglądu przez Komisję technicznych kryteriów kwalifikacji, o których mowa w art. 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, jest wyraźnie przewidziany w art. 19 ust. 5 akapit pierwszy tego rozporządzenia.

366 W świetle tych okoliczności część pierwszą zarzutu dziesiątego można jedynie oddalić.

W przedmiocie części drugiej zarzutu dziesiątego, dotyczącej błędów w odpowiedzi Komisji na zastrzeżenia co do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w celu zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli

367 Zdaniem skarżących odpowiedź Komisji zawarta w pkt 3.3.2 ppkt (ii) (s. 89, 90) załącznika III do zaskarżonej decyzji narusza art. 17 ust. 1 lit. e) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

368 W ich opinii w pkt 3.3.1 ppkt (ii) załącznika III (s. 89, 90) do zaskarżonej decyzji Komisja nie przedstawiła żadnego ustrukturyzowanego argumentu obalającego ich zarzut, zgodnie z którym techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące nieczynienia poważnych szkód odnoszące się do zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli są nieodpowiednie do ustalenia, czy działalność związana z bioenergią leśną „prowadzi do znaczącego wzrostu emisji zanieczyszczeń do powietrza, wody lub ziemi w porównaniu z sytuacją sprzed rozpoczęcia tej działalności” zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. e) rozporządzenia w sprawie taksonomii. W tej części zaskarżonej decyzji Komisja poprzestała na stwierdzeniu, że skarżące błędnie zinterpretowały pojęcie „najlepszych dostępnych technik”, o którym mowa w art. 3 ust. 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych i emisji pochodzących z chowu zwierząt gospodarskich (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. 2010, L 334, s. 17, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie emisji przemysłowych”), oraz że wprowadzenie w życie „najlepszych dostępnych technik” „przyniosło najlepsze wyniki pod względem skuteczności i efektywności środowiskowej”.

369 Komisja nie przedstawiła żadnej odpowiedzi dotyczącej braku wymogów ilościowych co do zakresu ograniczenia emisji na obszarach przekraczających limity zanieczyszczeń.

- 370 Wreszcie, jeśli chodzi o zanieczyszczenie związane z produkcją granulatu drzewnego, Komisja ograniczyła się do stwierdzenia, że „[m]imo pogłębionej analizy powszechne uwzględnianie aspektów związanych z cyklem życia w kryteriach okazuje się trudne z powodu braku możliwych do wykorzystania i porównywalnych danych (zob. dokument zatytułowany »Taxonomy [Regulation’s] Impact Assessment«)».
- 371 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.
- 372 Część druga zarzutu dziesiątego jest bezzasadna z następujących powodów.
- 373 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. e) rozporządzenia w sprawie taksonomii dana działalność gospodarczą uznaje się – z uwzględnieniem cyklu życia produktów dostarczanych i usług świadczonych w ramach tej działalności gospodarczej, w tym danych pochodzących z istniejących ocen cyklu życia – za wyrządzającą poważne szkody zapobieganiu zanieczyszczeniu i jego kontroli, jeżeli działalność ta „prowadzi do znaczącego wzrostu emisji zanieczyszczeń do powietrza, wody lub ziemi w porównaniu z sytuacją sprzed rozpoczęcia tej działalności”.
- 374 Żaden z argumentów wymienionych w pkt 368 powyżej nie wykazuje istnienia naruszenia prawa z punktu widzenia naruszenia warunków określonych w art. 17 ust. 1 lit. e) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Argumenty te nie pozbawiają również wiarygodności ocen dokonanych przez Komisję w pkt 3.3.2 ppkt (ii) (s. 89, 90) załącznika III do zaskarżonej decyzji.
- 375 W pierwszej kolejności należy bowiem zauważyć, że nie można uwzględnić argumentacji skarżących, zgodnie z którą Komisja nie przedstawiła ustrukturyzowanej odpowiedzi w celu odparcia zarzutów szczegółowych podniesionych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, lecz ograniczyła się do zarzucenia im błędnej wykładni pojęcia „najlepszych dostępnych technik”, o którym mowa w art. 3 ust. 10 dyrektywy w sprawie emisji przemysłowych.
- 376 Skarżące nie wyjaśniają dokładnie, w jaki sposób oparcie przez Komisję jej odpowiedzi na pojęciu „najlepszych dostępnych technik”, o którym mowa w art. 3 ust. 10 dyrektywy w sprawie emisji przemysłowych, miałoby być sprzeczne z art. 17 ust. 1 lit. e) rozporządzenia w sprawie taksonomii. W szczególności nie jest możliwe ustalenie w tych argumentach okoliczności faktycznych lub prawnych, które można konkretnie powiązać z pojęciem „znaczącego wzrostu emisji zanieczyszczeń”, czy też z kategoriami „powietrze”, „woda” i „ziemia”, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. e) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 377 Ponadto odpowiedź udzielona przez Komisję w pkt 3.3.2 ppkt (ii) (s. 89, 90) załącznika III do zaskarżonej decyzji jest stosunkowo obszerna. Pozwala ona zrozumieć powód, dla którego Komisja uczyniła z pojęcia „najlepszych dostępnych technik” zawartego w art. 3 ust. 10 dyrektywy w sprawie emisji przemysłowych jeden z podstawowych parametrów w ramach technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w odniesieniu do zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, o którym mowa w pkt 5 tabeli kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód, zawartej w pkt 4.7, 4.8, 4.19, 4.20, 4.23 i 4.24 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego.
- 378 Zdaniem Komisji umieszczenie pojęcia „najlepszych dostępnych technik” w centrum tych kryteriów było uzasadnione okolicznością, że chodzi o kryterium przedstawiające optimum w tej dziedzinie. Prawdą jest, że Komisja nie używa tego terminu w zaskarżonej decyzji. Jednakże z ostatniego zdania akapitu pierwszego na s. 90 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym „wprowadzenie w życie najlepszych dostępnych technik przyniosło[by] najlepsze wyniki pod

względem skuteczności i efektywności środowiskowej”, wynika, że Komisja opiera w sposób dorozumiany swoje podejście na poszukiwaniu tego optimum. Wydaje się zatem, że Komisja była świadoma faktu, iż to optimum odzwierciedla podejście wymagane przez prawodawcę.

- 379 W swoich argumentach skarżące nie wyjaśniają powodu, dla którego Komisja powinna była odejść od tego kryterium dotyczącego „najlepszych dostępnych technik” zawartego w art. 3 ust. 10 dyrektywy w sprawie emisji przemysłowych. Argumentacja skarżących w tym względzie jest niejasna i niekompletna. Nie zawiera ona wyjaśnienia, dlaczego zastosowanie „najlepszych dostępnych technik”, tj. optimum w tej dziedzinie, jest nieodpowiednie dla spełnienia wymogów określonych w art. 17 ust. 1 lit. e) rozporządzenia w sprawie taksonomii lub dla osiągnięcia „najlepszych wyników pod względem skuteczności i efektywności środowiskowej”, o czym mowa w odpowiedzi Komisji.
- 380 W drugiej kolejności należy zauważyć, że nie można również uwzględnić argumentu skarżących, zgodnie z którym Komisja nie ustosunkowała się do zarzutu szczegółowego dotyczącego braku wymogów co do zakresu zmniejszenia emisji na „obszarach przekraczających limity zanieczyszczeń” (zob. pkt 369 powyżej).
- 381 Argument ten jest zrozumiały jedynie w świetle zarzutów szczegółowych podniesionych przez skarżące we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, dotyczących instalacji położonych w strefach, które nie przestrzegają „wartości dopuszczalnych” w zakresie jakości powietrza w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. 2008, L 152, s. 1). Argument, zgodnie z którym Komisja nie udzieliła odpowiedzi w odniesieniu do braku wymogów na „obszarach przekraczających limity zanieczyszczeń”, jest dopuszczalny w ramach niniejszego postępowania jedynie w zakresie, w jakim został przedstawiony we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. Otóż argument ten okazuje się dopuszczalny w świetle tego, co wynika z pkt 366 tego wniosku. Skarżące skrytykowały w nim brak wymogów dla „obszarów przekraczających limity zanieczyszczeń”, i to nie w sposób ogólny, lecz w celu podkreślenia braku „progów ilościowych” co do zakresu zmniejszenia emisji.
- 382 Prawdą jest, że w pkt 3.3.2 ppkt (ii) (s. 89, 90) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja nie odniosła się wyraźnie do brzmienia art. 19 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii ani nie wskazała, czy była w stanie znaleźć progi ilościowe dotyczące zakresu zmniejszenia emisji na obszarach przekraczających limity zanieczyszczeń i czy była zmuszona ograniczyć się do określenia kryteriów jakościowych. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione na podstawie art. 10 ust. 3 i art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia, w tym kryteria, o których mowa w art. 17 przedmiotowego rozporządzenia, muszą „być ilościowe i w miarę możliwości określać progi, a w przeciwnym razie mieć charakter jakościowy”.
- 383 Jednakże skarżące nie mogą twierdzić, że Komisja nie udzieliła żadnej odpowiedzi w odniesieniu do braku wymogów dla „obszarów przekraczających limity zanieczyszczeń” w pkt 3.3.2 ppkt (ii) (s. 89, 90) załącznika III do zaskarżonej decyzji. W pkt 1.3 (s. 65) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja odrzuciła bowiem wszelkie argumenty dotyczące braku kryteriów ilościowych, odsyłając wyraźnie do art. 19 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie taksonomii. O ile pkt 1.3 (s. 65) załącznika III do zaskarżonej decyzji jest poświęcony w szerszym zakresie zarzutom stawianym przez skarżące w sekcji IV.B wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej (pkt 108 tego wniosku) w odniesieniu do istnienia „nadużycia władzy” ze względu na to, że techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące nieczynienia poważnych szkód nie zawierają progów

ilościowych, o tyle z tej części zaskarżonej decyzji wynika, że zdaniem Komisji „charakter jakościowy kryteriów wynika z braku zmierzonych punktów odniesienia lub parametrów pozwalających na określenie ilościowych kryteriów kwalifikacji dla działalności adaptacyjnej na tym etapie, a także ze względnego braku ilościowo określonych celów adaptacyjnych na szczeblu krajowym, sektorowym lub niższym niż krajowy”. Tak więc ta odpowiedź Komisji na zastrzeżenia dotyczące ewentualnego istnienia „nadużycia władzy” obejmuje również problematykę związaną z brakiem kryteriów ilościowych, poruszoną przez skarżące w ramach części drugiej zarzutu dziesiątego.

- 384 W trzeciej kolejności należy zauważyć, że bezzasadny jest argument, zgodnie z którym jeśli chodzi o zanieczyszczenie związane z produkcją granulatu drzewnego, Komisja „ograniczyła się” do stwierdzenia, że „[m]imo pogłębionej analizy powszechne uwzględnianie aspektów związanych z cyklem życia w kryteriach okazuje się trudne z powodu braku możliwych do wykorzystania i porównywalnych danych” (zob. pkt 370 powyżej).
- 385 Po pierwsze, wobec braku odniesienia się do szczególnych przesłanek materialnych określonych w art. 17 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii, wymienionych w pkt 345 powyżej, argument ten nie został poparty dowodami. Związek między tym argumentem a hipotezą, zgodnie z którą podmiot gospodarczy pragnący wykazać, że jego działalność jest zrównoważona środowiskowo, powinien zapobiec uznaniu jej za: „(i) w znacznym stopniu szkodzą[ą] dobremu stanowi i odporności ekosystemów” lub „(ii) szkodliw[ą] dla stanu zachowania siedlisk i gatunków, w tym siedlisk i gatunków objętych zakresem zainteresowania Unii”, w żaden sposób nie wydaje się oczywisty.
- 386 Po drugie, należy stwierdzić, że w odpowiedzi udzielonej w pkt 3.3.2 ppkt (ii) (s. 89, 90) załącznika III do zaskarżonej decyzji Komisja nie „ograniczyła się” do twierdzenia przytoczonego w pkt 368 i 384 powyżej. Przeciwnie, jeśli chodzi o problematykę zanieczyszczenia związanego z pyłem pochodzącym z produkcji granulatu drzewnego, Komisja uzupełniła przytoczony fragment nawiasem zawierającym wyraźne odesłanie do dokumentu zatytułowanego „Taxonomy [Regulation’s] Impact Assessment”, który przytoczyła ponadto w przypisie XXV do zaskarżonej decyzji i którego pełny tytuł brzmi następująco: „Commission Staff Working Document »Impact Assessment«, accompanying the document »Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council on the establishment of a framework to facilitate sustainable investment«, SWD(2018) 264 final, 24.5.2018”.
- 387 Jak wynika z pkt 1.2 załącznika I do zaskarżonej decyzji, dotyczącego wszystkich podmiotów, które złożyły wnioski o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do rozporządzenia delegowanego, w tym skarżących, Komisja uważa, że miała prawo twierdzić, iż „ogólne i szczegółowe cele rozporządzenia delegowanego są spójne z celami rozporządzenia w sprawie taksonomii, które zostały szczegółowo wyjaśnione w [dokumencie zatytułowanym »Taxonomy [Regulation’s] Impact Assessment«]”. Komisja, bynajmniej nie ograniczając się do tego twierdzenia, kontynuowała swoje rozumowanie co do adekwatności technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód z punktu widzenia rozporządzenia w sprawie taksonomii, przedstawiając informacje o charakterze prawnym i naukowym na s. 10–12 załącznika I do zaskarżonej decyzji.
- 388 Skarżące nie podważają wpływu na zasadność ocen Komisji nawiasu towarzyszącego fragmentowi przytoczonemu w pkt 370 powyżej, który zawiera wyraźne odesłanie do wspomnianego dokumentu, zatytułowanego „Taxonomy [Regulation’s] Impact Assessment” (zob. pkt 386 powyżej). Podobnie nie wykazują one żadnego związku między argumentem, o którym mowa

w pkt 370 powyżej, a ogólną oceną dokonaną przez Komisję w pkt 1.2 załącznika I do zaskarżonej decyzji. Innymi słowy, skarżące nie uwzględniają szerszego – i pełniejszego – kontekstu, w jaki wpisuje się rozpatrywane twierdzenie, które umożliwiło Komisji sformułowanie takiego twierdzenia.

- 389 Nie umieszczając jednak fragmentu przytoczonego w pkt 370 powyżej w kontekście okoliczności wskazanych przez Komisję w ramach ogólnej oceny zawartej w pkt 1.2 załącznika I do zaskarżonej decyzji lub treści dokumentu zatytułowanego „Taxonomy [Regulation’s] Impact Assessment”, skarżące nie przedstawiły dowodów, które mogłyby pozbawić wiarygodności ocenę Komisji, zgodnie z którą „[m]imo pogłębionej analizy powszechne uwzględnianie aspektów związanych z cyklem życia w kryteriach okazuje się trudne z powodu braku możliwych do wykorzystania i porównywalnych danych”.
- 390 W konsekwencji ten zarzut szczegółowy skarżących można jedynie oddalić, podobnie jak część drugą zarzutu dziesiątego w całości.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu dziesiątego, opartej na błędach odnoszących się do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w ramach gospodarki o obiegu zamkniętym

- 391 Zdaniem skarżących odpowiedź Komisji przedstawiona w pkt 3.3.2 (s. 88) załącznika III do zaskarżonej decyzji, która odsyła do pkt 3.1.2 lit. b) (s. 44–46) załącznika II do tej decyzji, w odniesieniu do wyrażonych we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej obaw związanych z całkowitym brakiem technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w odniesieniu do gospodarki o obiegu zamkniętym w dziedzinie działalności leśnej związanej z bioenergią, jest sprzeczna z art. 10 ust. 3 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 392 W pkt 3.3.2 (s. 88) załącznika III do zaskarżonej decyzji – który odsyła do pkt 3.1.2 lit. b) (s. 44) załącznika II do zaskarżonej decyzji – Komisja odpowiedziała na te obawy, stwierdzając, że związek między zasadą kaskadowego wykorzystania a biomasą jest „bardzo złożony” i że „nie istnieją wystarczające dowody naukowe pozwalające na opracowanie odpowiednich kryteriów”. Komisja oparła się również na odniesieniach do gospodarki o obiegu zamkniętym zawartych w dyrektywie RED II i na swoim wniosku dotyczącym zmiany tej dyrektywy, która ma na celu zniechęcenie państw do dostarczania zachęt do wytwarzania energii poprzez spalanie kłód tartacznych i skrawanych, pniaków i korzeni.
- 393 Po pierwsze, zdaniem skarżących odpowiedź ta potwierdza, że działalność leśna związana z bioenergią wyrządza szkodę gospodarce o obiegu zamkniętym i że brak technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w odniesieniu do gospodarki o obiegu zamkniętym narusza art. 10 ust. 3 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii w związku z art. 17 ust. 1 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 394 Po drugie, w odpowiedzi na rozważania przedstawione przez Komisję w odpowiedzi na skargę, zgodnie z którymi jej kompetencję do opracowywania technicznych kryteriów kwalifikacji należy interpretować w świetle jej uprawnienia do przyjęcia podejścia „etapowego” i do działania w oparciu o zdobyte doświadczenia, jak tego wymaga art. 19 ust. 5 rozporządzenia w sprawie taksonomii, skarżące podnoszą, że przy przyjmowaniu aktu administracyjnego takiego jak rozporządzenie delegowane Komisja powinna przestrzegać aktu ustawodawczego, który upoważnia ją do przyjęcia tego aktu administracyjnego ze względu na to, że jest ona uprawniona

do jego późniejszej zmiany. Ich zdaniem w niniejszym przypadku istniały dowody wykazujące, że działalność związana z bioenergią mogła wyrządzić szkodę gospodarce o obiegu zamkniętym oraz że ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w odniesieniu do gospodarki o obiegu zamkniętym było konieczne i możliwe.

395 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.

396 Sąd stwierdził, że argumenty przedstawione w pkt 393 i 394 powyżej są bezzasadne. Skarżące nie zdołały wykazać, że odpowiedź udzielona przez Komisję w pkt 3.3.2 załącznika III (s. 88) do zaskarżonej decyzji w związku z pkt 3.1.2 lit. b) (s. 44) załącznika II do tej decyzji jest obarczona oczywistym błędem w ocenie bądź że odpowiedź ta jest sprzeczna z art. 10 ust. 3 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii w związku z art. 17 ust. 1 lit. d) ppkt (i) tego rozporządzenia.

397 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 10 ust. 3 lit. b) rozporządzenia w sprawie taksonomii Komisja przyjmuje akt delegowany w celu „uzupełnienia art. 17, poprzez ustanowienie dla każdego odpowiedniego celu środowiskowego, technicznych kryteriów kwalifikacji służących ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza, w odniesieniu do której ustanowiono techniczne kryteria kwalifikacji [...], wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z tych celów”. Zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. d) rozporządzenia w sprawie taksonomii daną działalność gospodarczą uznaje się za wyrządzającą poważne szkody, jeżeli „prowadzi [ona] do znaczącego braku efektywności w wykorzystywaniu materiałów lub w bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniu zasobów naturalnych, takich jak nieodnawialne źródła energii, surowce, woda i grunty, na co najmniej jednym z etapów cyklu życia produktów, w tym pod względem trwałości produktów, a także możliwości ich naprawy, ulepszenia, ponownego użycia lub recyklingu”.

398 W pierwszej kolejności skarżące twierdzą, iż Komisja „potwierdziła”, że działalność leśna związana z bioenergią wyrządza szkodę gospodarce o obiegu zamkniętym i że brak technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w odniesieniu do gospodarki o obiegu zamkniętym narusza art. 10 i 17 rozporządzenia w sprawie taksonomii (zob. pkt 393 powyżej). Argument ten opiera się zasadniczo na kwestionowaniu przez skarżące twierdzenia zawartego w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym w dniu wydania tej decyzji Komisja nie dysponowała wystarczającymi dowodami naukowymi, aby ustalić techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące nieczynienia poważnych szkód w odniesieniu do gospodarki o obiegu zamkniętym (zob. pkt 392 powyżej).

399 W niniejszej sprawie ciężar dowodu co do istnienia dowodów naukowych mogących uzasadniać przyjęcie technicznych kryteriów kwalifikacji, nad których brakiem ubolewają skarżące, spoczywa na tych ostatnich. W tym celu w ramach niniejszego postępowania muszą one podważyć wyciągnięty z nich przez Komisję wniosek, przedstawiając dowody mogące pozbawić wiarygodności ocenę dokonaną przez tę instytucję.

400 Z pkt 3.1.2 lit. b) załącznika II (s. 44) do zaskarżonej decyzji wynika, że organizacja pozarządowa, która podniosła obawy podobne do obaw wyrażonych przez skarżące na etapie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej co do problematyki związanej z zasadą kaskadowego wykorzystania biomasy, a nawet identyczne z tymi obawami, powołała się na pewne „zalecenia TEG” (zalecenia grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania) na poparcie swojego zarzutu. Prawdą jest, że załączniki do skargi zawierają sprawozdanie zatytułowane „Technical Expert Group on sustainable finance”, które zdaje się odpowiadać wyżej wspomnianym „zaleceniom TEG”, wielokrotnie przytaczanym przez Komisję w załącznikach do

zaskarżonej decyzji i złożonym do akt Sądu jako załącznik A.42 do skargi na poparcie argumentów sformułowanych w ramach zarzutu drugiego. Dokument ten mógł w pewnym stopniu służyć za podstawę do poparcia omawianej części zarzutu dziesiątego.

- 401 Jednakże, i mimo że do obowiązków Sądu nie należy poszukiwanie i odnajdywanie w załącznikach zarzutów i argumentów mogących stanowić podstawę skargi, ponieważ załączniki spełniają jedynie funkcję dowodową i dokumentacyjną (wyrok z dnia 15 grudnia 2016 r., *TestBioTech i in./Komisja*, T-177/13, niepublikowany, EU:T:2016:736, pkt 141), należy stwierdzić, że sprawozdanie „Technical Expert Group on sustainable finance” nie zawiera żadnego elementu mogącego podważyć zasadność odpowiedzi Komisji, zgodnie z którą „nie istnieją wystarczające dowody naukowe pozwalające na opracowanie odpowiednich kryteriów” w odniesieniu do gospodarki o obiegu zamkniętym. Jak podniosły skarżące w ramach zarzutu dziewiątego, wartość dowodowa tego sprawozdania jest niewielka w porównaniu z problematyką gospodarki o obiegu zamkniętym. W szczególności w pkt 166 skargi wskazano, co następuje:

„Przy opracowywaniu technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących łagodzenia zmian klimatu dla działalności leśnej związanej z bioenergią Komisja stwierdziła również formalnie, że oparła się na sprawozdaniu [grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania]. Jednakże [grupa ta] nie podjęła właściwie działań w celu zgromadzenia dowodów naukowych, w związku z czym nie można uznać, że jej sprawozdania spełniają wymóg »jednoznacznych dowodów naukowych«. Jedynie »analiza« sformułowana w sprawozdaniu końcowym [grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania] wskazuje, że wykorzystanie bioenergii, »jeżeli nie zostanie przeprowadzone prawidłowo, może nie mieć żadnego pozytywnego wpływu netto, a nawet może mieć negatywny wpływ« na łagodzenie zmian klimatu. Sprawozdanie [grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania] milczy jednak na temat sposobów »prawidłowego« wykorzystania bioenergii”.

- 402 W tych okolicznościach dowody przedstawione przez skarżące nie pozwalają stwierdzić, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód gospodarce o obiegu zamkniętym.
- 403 W drugiej kolejności należy zauważyć, że wbrew temu, co sugerują skarżące, główny element leżący u podstaw odpowiedzi Komisji na ich argumenty wymienione w pkt 394 powyżej, zawartej w pkt 3.1.2 lit. b) (s. 44–46) załącznika II do zaskarżonej decyzji, do której odsyła pkt 3.3.2 (s. 88) załącznika III do tej decyzji, nie stanowi odniesienia się przez Komisję do okoliczności, że jest ona uprawniona do dokonania zmiany rozporządzenia delegowanego w późniejszym momencie.
- 404 Jak wynika z ostatniego zdania ostatniego akapitu na s. 44 załącznika II do zaskarżonej decyzji, główny argument Komisji dotyczący jej uprawnienia do zmiany rozporządzenia delegowanego odnosi się do faktu, że w dniu przyjęcia rozporządzenia delegowanego lub zaskarżonej decyzji nie dysponowała ona jednoznacznymi dowodami naukowymi, aby zapewnić właściwe wdrożenie zasady kaskadowego wykorzystania. W ten sposób Komisja ogłasza swoją gotowość do dokonania zmiany rozporządzenia delegowanego, w przypadku gdy inne przepisy prawa Unii, takie jak przepisy dyrektywy RED II, będą mogły zostać zmienione w świetle „dodatkowych” dowodów naukowych, jak wynika z ostatniego zdania akapitu drugiego znajdującego się na s. 46 załącznika II do zaskarżonej decyzji. Z ostatniego akapitu znajdującego się na s. 45 załącznika II do zaskarżonej decyzji wynika, że przyszła zmiana dyrektywy RED II będzie wyraźnie odnosić się do zasady kaskadowego wykorzystania oraz jej wpływu na właściwy sposób rozwiązania kwestii biomasy, tak aby zminimalizować skutki nadmiernych zakłóceń na rynku surowców biomasy oraz negatywne skutki dla różnorodności biologicznej.

- 405 Wbrew temu, co sugerują skarżące, przedstawione na s. 44–46 zaskarżonej decyzji rozważania – brane pod uwagę jako całość – nie pozwalają stwierdzić, że Komisja zamierzała uzasadnić zgodność z prawem rozporządzenia delegowanego poprzez powołanie się na możliwość przyszłej zmiany dyrektywy RED II. Wynika z tego natomiast, że Komisja zamierzała skorzystać ze swojej kompetencji do opracowania technicznych kryteriów kwalifikacji z wykorzystaniem podejścia opartego na rozwoju nauki i doświadczenia zdobytego w tej dziedzinie. Rozpatrywane oświadczenia Komisji pozwalają zrozumieć, że przynajmniej w momencie przyjmowania rozporządzenia delegowanego lub zaskarżonej decyzji instytucja ta wołała powstrzymać się od przyjęcia jakiegokolwiek szczególnego kryterium i ograniczyć się do zastosowania podejścia „etapowego”.
- 406 To podejście etapowe przedstawione przez Komisję w zaskarżonej decyzji wynika również z motywu 31 rozporządzenia delegowanego, zgodnie z którym techniczne kryteria kwalifikacji dla działalności związanej z bioenergią powinny zostać uzupełnione, poddane przeglądowi i w razie potrzeby zmienione w celu uwzględnienia najnowszej bazy dowodowej oraz przy uwzględnieniu odpowiednich przepisów prawa Unii, w tym dyrektywy RED II i jej przyszłych zmian.
- 407 Takie podejście jest zgodne z orzecznictwem sądów Unii. I tak, z pkt 91 wyroku z dnia 17 października 2013 r., Schaible (C-101/12, EU:C:2013:661), wynika, że w przypadku gdy prawodawca Unii dokonuje restrukturyzacji lub tworzenia „kompleksowego systemu”, może on działać „etapowo” i postępować stosownie do uzyskanych doświadczeń, pod warunkiem że wybór prawodawcy oparty jest na kryteriach obiektywnych i dostosowanych do celu, jaki realizują sporne przepisy. Podejście to ma co do zasady zastosowanie nie tylko do prawodawcy, ale również do Komisji, gdy przyjmuje ona akty delegowane w odnośnej dziedzinie, ponieważ kontekst technicznych kryteriów kwalifikacji zawartych w takich aktach należy do dziedziny gospodarczej mającej wysoce techniczny charakter, która w związku z tym zasługuje na określenie jej jako „kompleksowej” w rozumieniu przytoczonego powyżej orzecznictwa.
- 408 W niniejszym przypadku, jak wskazała Komisja w pkt 3.1.2 lit. b) załącznika II (s. 44) do zaskarżonej decyzji, a czego skarżące nie zakwestionowały, związek między zasadą kaskadowego wykorzystania a biomasą jest wysoce złożony. Ponieważ, jak oświadczyła sama Komisja, nie dysponowała ona wystarczającymi dowodami naukowymi, na podstawie których mogłaby przyjąć odpowiednie techniczne kryteria kwalifikacji związane z gospodarką o obiegu zamkniętym, oraz biorąc pod uwagę, że informacje zawarte w aktach sprawy przed Sądem nie pozwalają na stwierdzenie niezgodności z prawem tych oświadczeń, należy dojść do wniosku, że Komisja miała prawo zrezygnować z przyjęcia szczególnego technicznego kryterium kwalifikacji związanego z gospodarką o obiegu zamkniętym i ograniczyć się do zastosowania podejścia „etapowego”.
- 409 W świetle powyższego część trzecią zarzutu dziesiątego należy oddalić jako bezzasadną, a tym samym zarzut dziesiąty należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu jedenastego, dotyczącego naruszeń prawa i błędów w ocenie w związku z odpowiedzią Komisji na zastrzeżenie skarżących co do technicznych kryteriów kwalifikacji w zakresie adaptacji do zmian klimatu

- 410 W części pierwszej zarzutu jedenastego skarżące twierdzą, że Komisja błędnie zinterpretowała art. 11 ust. 1 i ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, co stanowi naruszenie prawa.

- 411 W części drugiej zarzutu jedenastego skarżące twierdzą zasadniczo, że zaskarżona decyzja jest obarczona oczywistym błędem w ocenie w zakresie, w jakim Komisja oświadczyła, iż techniczne kryteria kwalifikacji w zakresie adaptacji do zmian klimatu spełniają warunki określone w rozporządzeniu w sprawie taksonomii w odniesieniu do działalności leśnej związanej z bioenergią, nie wyjaśniając jednak, w jaki sposób kryteria te mogą zapewnić wniesienie przez działalność leśną związaną z bioenergią istotnego wkładu w adaptację do zmian klimatu.
- 412 W odpowiedzi na odnośne argumenty wysunięte we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej Komisja wskazała w pkt 1.2 załącznika III (s. 64, 65) do zaskarżonej decyzji, jakie podejście przyjęła w celu ustalenia technicznych kryteriów kwalifikacji w zakresie adaptacji do zmian klimatu. Wyszła ona z założenia, że „oczekuje się, iż wszystkie sektory i wszystkie rodzaje działalności gospodarczej mogą wnieść istotny wkład w adaptację do zmian klimatu” oraz że „nie było możliwe uwzględnienie całej gospodarki w ramach adaptacji do zmian klimatu w tym akcie delegowanym, zważywszy na terminy przewidziane na przyjęcie tego aktu”. Ponadto oświadczała, że techniczne kryteria kwalifikacji są „jednolite” i „oparte na procedurach”, Komisja stwierdziła, że „zasadniczo jakościowy charakter kryteriów wynika z braku zmierzonych punktów odniesienia lub parametrów pozwalających na określenie ilościowych kryteriów kwalifikacji dla działalności adaptacyjnej na tym etapie, a także ze względnego braku ilościowo określonych celów adaptacyjnych na szczeblu krajowym, sektorowym lub niższym niż krajowy”.
- 413 Zdaniem skarżących rozumowanie Komisji streszczone w pkt 412 powyżej opiera się na dokonanej przez nią błędnej interpretacji wymogów określonych w art. 11 ust. 1 i ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 414 Po pierwsze, założenie przyjęte przez Komisję w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym „wszystkie rodzaje działalności mogą wnieść istotny wkład w adaptację do zmian klimatu” (zob. pkt 412 powyżej), byłoby równoznaczne ze stwierdzeniem, że każda działalność uznana za wnoszącą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu na podstawie załącznika I do rozporządzenia delegowanego jest uznawana za wnoszącą również istotny wkład w adaptację do zmian klimatu na podstawie załącznika II do rozporządzenia delegowanego. Takie podejście czyniłoby jednak zbędnym ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji wymaganych w art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, a zatem byłoby sprzeczne z celem tego rozporządzenia.
- 415 Po drugie, techniczne kryteria kwalifikacji zawarte w załączniku II do rozporządzenia delegowanego wymagają jedynie zmniejszenia „najważniejszych” ryzyk dla klimatu związanych z daną działalnością. Ograniczenie to jest sprzeczne z art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii, który nie zawiera żadnych wyjaśnień tego rodzaju. Ponadto Komisja pozwoliła podmiotom gospodarczym na swobodne ustalanie, czy dane ryzyko związane z klimatem zalicza się do „najważniejszych” ryzyk, co jest również błędne.
- 416 Po trzecie, wszystkie techniczne kryteria kwalifikacji w zakresie adaptacji do zmian klimatu wynikają z obowiązku przeprowadzenia „[o]cen[y] zagrożenia klimatycznego i narażenia”, zgodnie z którym należy przyjąć rozwiązania w zakresie adaptacji. Jednakże „ocena zagrożenia klimatycznego i narażenia” odpowiada jedynie „pierwszej części zdania art. 11 ust. 1 lit. a) [rozporządzenia w sprawie taksonomii]”, ponieważ zgodnie z rozporządzeniem delegowanym powinna ona jedynie określać ryzyka „kluczowe dla danej działalności”. Podejście przyjęte w rozporządzeniu delegowanym pomija jednak drugą połowę wspomnianego art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii, dotyczącą ryzyk wynikających z rozwiązań w zakresie adaptacji, które mogą mieć wpływ na ludzi, przyrodę lub aktywa. W związku z tym wspomniane

kryteria w zakresie adaptacji dotyczą głównie ochrony działalności przed zagrożeniami naturalnymi zwiększonymi przez zmianę klimatu, lecz nie uwzględniają w odpowiedni sposób zagrożeń dla ludzi i przyrody.

- 417 Wreszcie, w ramach części drugiej zarzutu jedenastego skarżące podnoszą, że decyzja jest obarczona oczywistym błędem w ocenie. W tym względzie utrzymują one, że w decyzji nie przedstawiono żadnego argumentu wyjaśniającego, w jaki sposób techniczne kryteria kwalifikacji w zakresie adaptacji mogą zapewnić wniesienie przez działalność leśną związaną z bioenergią istotnego wkładu w adaptację do zmian klimatu.
- 418 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.
- 419 Część pierwsza zarzutu jedenastego jest bezzasadna z następujących powodów.
- 420 Co się tyczy zakresu części pierwszej zarzutu jedenastego, skarżące wymieniły w pkt 218 skargi zarzuty szczegółowe, które sformułowały w pkt 333–337 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej. Jednakże skarga nie zawiera żadnego argumentu dotyczącego odpowiedzi Komisji zawartej w pkt 3.3.1 załącznika III (s. 88) do zaskarżonej decyzji w związku z pkt 2.3 załącznika III (s. 71–73) do tej decyzji. Wynika z tego, że odpowiedź Komisji na zarzuty szczegółowe sformułowane w pkt 333–337 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej nie jest kwestionowana. Przedmiotem zarzutu jedenastego jest zatem jedynie odpowiedź Komisji zawarta w pkt 1.2 załącznika III (s. 63–65) do zaskarżonej decyzji. Taką interpretację omawianego zarzutu potwierdza przypis 51 (s. 27) do repliki, z którego wynika, że zarzut jedenasty dotyczy wyłącznie odpowiedzi zawartej w pkt 1.2 załącznika III (s. 63–65) do zaskarżonej decyzji.
- 421 Ponadto żaden z argumentów wymienionych w pkt 413–417 powyżej nie pozwala wykazać istnienia naruszenia prawa lub oczywistego błędu w ocenie, jakimi miałyby być obarczona zaskarżona decyzja.
- 422 W pierwszej kolejności należy oddalić jako bezzasadny zarzut szczegółowy oparty na okoliczności, że podejście Komisji, zgodnie z którym „wszystkie rodzaje działalności mogą wnieść istotny wkład w adaptację do zmian klimatu” (zob. pkt 414 powyżej), jest „niemalże zbyteczne” i czyni bezużytecznym ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji w zakresie adaptacji wymaganych w art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 423 Prawdą jest, że Komisja oświadczyła w zaskarżonej decyzji, iż „wszystkie sektory i wszystkie rodzaje działalności gospodarczej” mogą wnieść istotny wkład w adaptację do zmian klimatu. Jednakże czyniąc to, nie naruszyła ona celu art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii. To oświadczenie Komisji, które jest równoznaczne z uznaniem, że żaden podmiot gospodarczy nie jest wykluczony z kręgu podmiotów, które mogą wnieść wkład w adaptację do zmian klimatu, jest spójne z celem polegającym na dążeniu do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmiany klimatu, powtórzonym w motywie 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii. Rozważania te mają zastosowanie do wszystkich sektorów gospodarki.
- 424 Ponadto skarżące zarzucają Komisji, że w istocie uznała, iż „każda działalność uznana za wnoszącą istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu na podstawie załącznika I do rozporządzenia delegowanego [powinna być automatycznie uznawana] za wnoszącą [...] istotny wkład

w adaptację do zmian klimatu na podstawie załącznika II do rozporządzenia delegowanego” (zob. pkt 414 powyżej), czyniąc „bezużytecznym” ustanowienie technicznych kryteriów kwalifikacji w zakresie adaptacji wymaganych w art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii.

- 425 W tym kontekście nie można stwierdzić żadnego naruszenia prawa ze strony Komisji.
- 426 Przedstawiona przez skarżące teza, o której mowa w pkt 414 powyżej, opiera się na teoretycznej interpretacji odpowiedzi Komisji. Zdaniem skarżących oświadczenie Komisji oznaczałoby, że stosowanie kryteriów związanych z adaptacją do zmian klimatu na podstawie załącznika II do rozporządzenia delegowanego w odniesieniu do danej działalności gospodarczej stałoby się „bezużyteczne”, ponieważ działalność ta spełnia już wymogi dotyczące łagodzenia zmian klimatu na podstawie załącznika I do tego rozporządzenia delegowanego. Niemniej jednak odpowiedzi Komisji nie można interpretować w ten sposób, że uznanie danej działalności gospodarczej za „równoważoną środowiskowo” zgodnie z technicznymi kryteriami kwalifikacji zawartymi w załączniku I do rozporządzenia delegowanego skutkowałoby tym, że działalność ta automatycznie spełnia kryteria określone w załączniku II do tego rozporządzenia. Takiego automatyzmu nie można dopuścić choćby z tego powodu, że techniczne kryteria kwalifikacji zawarte w załącznikach I i II do rozporządzenia delegowanego są różne, jak wynika z porównania rozpatrywanych przepisów, a mianowicie pkt 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 i 4.24 załączników I i II do rozporządzenia delegowanego, dotyczących działalności leśnej związanej z bioenergią.
- 427 Wreszcie, skarżące nie kwestionują faktu, że kryteria przyjęte w załącznikach I i II do rozporządzenia delegowanego odnoszą się do tej samej działalności gospodarczej, ponieważ „nie było możliwe uwzględnienie całej gospodarki w ramach adaptacji do zmian klimatu w tym akcie delegowanym, zważywszy na terminy przewidziane na przyjęcie tego aktu” (zob. pkt 412 powyżej).
- 428 W tym względzie z jednej strony skarżące nie kwestionują faktu, że niektóre rodzaje działalności gospodarczej, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia delegowanego, mogą być objęte zakresem stosowania załącznika II do tego rozporządzenia.
- 429 Z drugiej strony, jak wskazano w pkt 407 powyżej, w przypadku gdy Komisja ma stworzyć przepisy, które wpisują się w kompleksowy system gospodarczy, może ona działać etapowo i postępować stosownie do uzyskanego doświadczenia, pod warunkiem że jej wybór jest oparty na obiektywnych kryteriach odpowiednich do celów przyświecających danym uregulowaniom. W niniejszej sprawie, jak wskazano w pkt 408 powyżej, Komisja była uprawniona do postępowania etapowo w odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w związku z gospodarką o obiegu zamkniętym. Tak właśnie uczyniła w przypadku technicznych kryteriów kwalifikacji w zakresie adaptacji do zmian klimatu.
- 430 W drugiej kolejności należy zauważyć, że argument skarżących dotyczący zmniejszenia „najważniejszych” ryzyk związanych z klimatem (zob. pkt 415 powyżej) jest niedopuszczalny, ponieważ, po pierwsze, nie został on podniesiony w pkt 106 i 107 ani w pkt 333–337 wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, a po drugie, skarżące odnoszą się do niektórych technicznych kryteriów kwalifikacji przyjętych w samym rozporządzeniu delegowanym, ale nie w zaskarżonej decyzji.

- 431 W każdym wypadku argument ten jest bezzasadny. Zdaniem skarżących „skupienie się” na rozwiązaniach, „które zmniejszają najważniejsze [...] ryzyka fizyczne związane z klimatem”, nie jest wystarczające, aby techniczne kryteria kwalifikacji określone w pkt 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 i 4.24 załącznika II do rozporządzenia delegowanego były zgodne z art. 11 ust. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 432 Jednakże skarżące nie tylko nie kwestionują tej podnoszonej nieadekwatności w świetle przesłanek materialnych zawartych w art. 11 ust. 1 i 3 rozporządzenia w sprawie taksonomii, ale także nie wyjaśniają powodów, dla których rozwiązania „zmniejszają[ce] najważniejsze [...] ryzyka fizyczne związane z klimatem” (pkt 1 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w adaptację do zmian klimatu”, zawartej w pkt 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 i 4.24 załącznika II do rozporządzenia delegowanego) nie wnoszą istotnego wkładu w adaptację do zmian klimatu, jak wymaga tego art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taksonomii.
- 433 W trzeciej kolejności należy stwierdzić, że argumenty skarżących wymienione w pkt 416 powyżej są bezzasadne. Wbrew temu, co twierdzą skarżące, nie wykazano, że techniczne kryteria kwalifikacji w zakresie adaptacji do zmian klimatu naruszają przewidziany w art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii obowiązek zbadania i zidentyfikowania ryzyk wynikających z rozwiązań w zakresie tej adaptacji mogących mieć wpływ na ludzi, przyrodę lub aktywa. Skarżące nie wskazały konkretnych dowodów, które mogłyby podważyć tezę przedstawioną przez Komisję w odpowiedzi na skargę, zgodnie z którą wspomniane techniczne kryteria kwalifikacji należy interpretować nie w oderwaniu od innych kryteriów, lecz w ich świetle, tak że kryteria te, rozpatrywane łącznie, zapewniają istotny wkład w adaptację do zmian klimatu, jak tego wymaga art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii. Argumenty skarżących są selektywne i nie uwzględniają wszystkich parametrów zawartych we wspomnianych technicznych kryteriach kwalifikacji.
- 434 Część druga zarzutu jedenastego jest również bezzasadna. Twierdzenie skarżących, zgodnie z którym Komisja nie przedstawiła w zaskarżonej decyzji „żadnego argumentu wyjaśniającego, w jaki sposób techniczne kryteria kwalifikacji w zakresie adaptacji mogą zapewnić wniesienie przez działalność leśną związaną z bioenergią istotnego wkładu w adaptację do zmian klimatu”, nie pozwala pozbawić wiarygodności ocen Komisji zawartych w pkt 1.2 (s. 63–65) załącznika III do zaskarżonej decyzji.
- 435 Skarżące kwestionują zdolność rozpatrywanych technicznych kryteriów kwalifikacji do zapewnienia, by działalność leśna związana z bioenergią wносиła istotny wkład w adaptację do zmian klimatu. Należy jednak zauważyć, że w szczególności parametry określone w lit. a)–e) tabel technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanych „Istotny wkład w adaptację do zmian klimatu”, zawartych w pkt 4.7 załącznika II do rozporządzenia delegowanego, pozwalają ustalić, w jakich okolicznościach, z jakich powodów i w jaki sposób rozwiązania w zakresie adaptacji do zmian klimatu zaproponowane w odniesieniu do działalności leśnej związanej z bioenergią – a tym samym same te rodzaje działalności gospodarczej – mogą wnieść istotny wkład w adaptację do zmian klimatu. W świetle tego znanego skarżącym kontekstu Komisja nie musiała przedstawiać takiego wyjaśnienia w zaskarżonej decyzji. Nawet przy założeniu, że skarżące uważają, iż elementy wymienione w pkt 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 i 4.24 załącznika II do rozporządzenia delegowanego również nie pozwalają wyjaśnić, w jaki sposób rozwiązania w zakresie adaptacji zaproponowane dla działalności leśnej związanej z bioenergią – a tym samym same te rodzaje działalności gospodarczej – mogą wnieść istotny wkład w adaptację do

zmian klimatu, takie zastrzeżenie nie może w żadnym wypadku zostać skutecznie podniesione w ramach niniejszego postępowania, ponieważ powinno ono być zostać przedstawione Komisji we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej.

- 436 Z powyższego wynika, że argumenty wymienione w pkt 413–417 powyżej należy oddalić, a tym samym – oddalić zarzut jedenasty w całości.

W przedmiocie zarzutu dwunastego, dotyczącego naruszeń prawa i błędów w ocenie przy stosowaniu porozumienia paryskiego i UNFCCC

- 437 W zarzucie dwunastym skarżące kwestionują zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim Komisja oddaliła ich argumenty przedstawione we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, zgodnie z którymi rozporządzenie delegowane narusza art. 2 Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i art. 2 ust. 1 porozumienia paryskiego.

- 438 Zdaniem skarżących w pkt 4.3 załącznika III (s. 94–96) do zaskarżonej decyzji Komisja niesłusznie zakwestionowała z jednej strony argument skarżących, zgodnie z którym techniczne kryteria kwalifikacji w zakresie adaptacji do zmian klimatu są nieodpowiednie w świetle porozumienia paryskiego, a z drugiej strony stwierdziła, że w każdym wypadku „charakter i ogólna logika porozumienia paryskiego i UNFCCC są takie, że nie pozwalają na badanie ważności rozporządzenia delegowanego w świetle tych instrumentów prawa międzynarodowego”.

- 439 Komisja kwestionuje powyższe argumenty.

- 440 Zarzut dwunasty jest bezzasadny.

- 441 Biorąc pod uwagę, że wszystkie argumenty podniesione przez skarżące na poparcie przedmiotowego zarzutu opierają się na założeniu, zgodnie z którym skarżące mogą się powoływać na UNFCCC, a w szczególności na jej art. 2, oraz na porozumienie paryskie, a w szczególności na jego art. 2 ust. 1, zarówno w ramach wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej mającej na celu stwierdzenie niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego, jak i w ramach zakwestionowania zgodności z prawem zaskarżonej decyzji w niniejszym postępowaniu, Sąd zbada najpierw, czy – jak twierdzą skarżące – wspomniane postanowienia mają taką bezpośrednią skuteczność.

- 442 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 216 ust. 2 TFUE umowy międzynarodowe zawarte przez Unię wiążą jej instytucje i w rezultacie mają pierwszeństwo przed aktami Unii (zob. wyrok z dnia 13 stycznia 2015 r., Rada i in./Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 443 Jednakże skutki w porządku prawnym Unii postanowień umowy zawartej przez Unię z państwami trzecimi nie mogą zostać określone w oderwaniu od międzynarodowych źródeł tych postanowień. Zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego instytucje Unii właściwe do negocjowania i zawarcia takiej umowy mogą uzgodnić z zainteresowanymi państwami trzecimi skutki wywoływane przez postanowienia tej umowy w porządkach wewnętrznych umawiających się stron. Jeśli kwestia ta nie zostanie wyraźnie uregulowana w tej umowie, to do właściwych sądów Unii należy jej rozstrzygnięcie na tej samej podstawie co wszystkich innych zagadnień wykładni dotyczących zastosowania danej umowy w Unii, w szczególności w świetle ducha, struktury lub

treści tej umowy (zob. podobnie wyrok z dnia 13 stycznia 2015 r., Rada i in./Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 444 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że postanowienia umowy międzynarodowej, której stroną jest Unia, mogą zostać powołane na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności prawa wtórnego Unii lub zarzutu opartego na niezgodności z prawem takiego aktu wyłącznie pod warunkiem, po pierwsze, że nie sprzeciwiają się temu charakter i struktura tej umowy, a po drugie, że treść tych postanowień jest bezwarunkowa i dostatecznie jasna (zob. wyrok z dnia 13 stycznia 2015 r., Rada i in./Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo). Jedynie w przypadku łącznego spełniania tych dwóch warunków można powoływać się przed sądem Unii na te postanowienia jako na kryterium oceny zgodności z prawem aktu Unii (wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 37).
- 445 Wbrew temu, co twierdzą zasadniczo skarżące, te warunki możliwości powołania się na postanowienia umowy międzynarodowej zawartej przez Unię mają zastosowanie nie tylko wtedy, gdy owe postanowienia zostały powołane na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności aktu prawa wtórnego Unii, lecz również w ramach wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia Aarhus. Z motywów 19 i 21 rozporządzenia Aarhus wynika bowiem, że wewnętrzna procedura odwoławcza na podstawie tego rozporządzenia ma na celu „zapewnieni[e] odpowiednich i skutecznych środków odwoławczych, w tym postępowań odwoławczych przed Trybunałem Sprawiedliwości [Unii Europejskiej] zgodnie z odpowiednimi postanowieniami traktatu” oraz że możliwość wniesienia skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z odpowiednimi postanowieniami traktatu zachodzi wtedy, gdy wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej był nieskuteczny. Tak więc wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej złożony na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia Aarhus stanowi uprzedni etap postępowania, który w stosownym przypadku może stanowić podstawę późniejszej skargi do sądu Unii zgodnie z art. 12 tego rozporządzenia. Ponadto, jak przypomniano w pkt 30 powyżej, zakres kontroli sądowej decyzji oddalającej wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej nie różni się od zakresu kontroli sądowej aktu administracyjnego, który był przedmiotem owego wniosku, gdyby akt ten miał być przedmiotem skargi do sądu. W tych okolicznościach nic nie uzasadnia niestosowania – w ramach wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej opartego na art. 10 ust. 1 rozporządzenia Aarhus – tych samych warunków możliwości powołania się na postanowienia umowy międzynarodowej zawartej przez Unię co warunki, które obowiązują w ramach skargi wniesionej do sądu Unii.
- 446 W niniejszej sprawie w odniesieniu do art. 2 ust. 1 porozumienia paryskiego należy przypomnieć, że Trybunał orzekł już, iż postanowienie to nie wydaje się, z punktu widzenia jego treści, bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne, aby można było się na nie powołać bezpośrednio w celu zakwestionowania zgodności z prawem aktu prawa wtórnego Unii [wyrok z dnia 4 października 2024 r., Litwa i in./Parlament i Rada (Pakiet mobilności), od C-541/20 do C-555/20, EU:C:2024:818, pkt 1037–1040]. To samo stwierdzenie odnosi się do art. 2 UNFCCC. Należy bowiem zauważyć, że postanowienie to ogranicza się do ustanowienia celów i zasad ogólnych, nie określając jednak dokładnego środka ani przynajmniej konkretnego parametru pozwalającego zapewnić, że cele te zostaną osiągnięte.

- 447 Jeden z warunków przypomnianych w pkt 444 nie został spełniony, z czego wynika, że wbrew temu, co twierdzą skarżące, te postanowienia UNFCCC i porozumienia paryskiego nie mają bezpośredniej skuteczności, w związku z czym co do zasady skarżące nie mogą się na nie powołać w celu podważenia w ramach niniejszego postępowania zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, czy też – na etapie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej – rozporządzenia delegowanego.
- 448 Jednakże, jak słusznie podnoszą skarżące, Trybunał przyznał, że w sytuacji gdy Unia zamierzała wykonać konkretne zobowiązanie podjęte w związku z porozumieniami zawartymi w ramach Światowej Organizacji Handlu (zwanymi dalej „porozumieniami WTO”) lub gdy dany akt prawa Unii zawiera wyraźne odesłanie do konkretnych postanowień tych porozumień, do Trybunału należy dokonanie kontroli zgodności z prawem odnośnego aktu i aktów przyjętych w celu jego stosowania w świetle postanowień tych porozumień (zob. wyrok z dnia 13 stycznia 2015 r., Rada i in./Vereniging Milieudéfense i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo). Trybunał wyjaśnił jednak, że te dwa wyjątki były uzasadnione wyłącznie szczególnymi okolicznościami porozumień prowadzącymi do ich zastosowania (wyroki z dnia 13 stycznia 2015 r.: Rada i in./Vereniging Milieudéfense i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, pkt 57; Rada i Komisja/Stichting Natuur en Milieu i Pesticide Action Network Europe, C-404/12 P i C-405/12 P, EU:C:2015:5, pkt 49).
- 449 W odniesieniu do tego pierwszego wyjątku Trybunał orzekł już w istocie, że dla wykazania woli prawodawcy Unii, aby wdrożyć do prawa Unii szczególne zobowiązanie przyjęte w ramach porozumień WTO, nie wystarczy, że z motywów danego aktu Unii wynika w sposób ogólny, iż akt ten został przyjęty z uwzględnieniem zobowiązań międzynarodowych Unii. Konieczne jest natomiast, aby z zaskarżonego szczególnego przepisu Unii można było wywnioskować, że ma on na celu wdrożenie do prawa Unii szczególnego zobowiązania wynikającego z porozumień WTO (zob. wyrok z dnia 28 września 2023 r., Changmao Biochemical Engineering/Komisja, C-123/21 P, EU:C:2023:708, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 450 Tymczasem w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że skarżące nie wskazują konkretnego przepisu rozporządzenia delegowanego – aktu, którego zgodność z prawem zakwestionowały w ramach wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej – mającego konkretnie na celu wdrożenie do porządku prawnego Unii szczególnego obowiązku wynikającego z art. 2 UNFCCC lub z art. 2 ust. 1 porozumienia paryskiego.
- 451 Jak wynika z pkt 446 powyżej, te postanowienia UNFCCC i porozumienia paryskiego ograniczają się do ustanowienia celów i ogólnych zasad, nie określając jednak konkretnych środków. W zakresie, w jakim UNFCCC stanowi w art. 3 ust. 3, że „[s]trony powinny podjąć środki zapobiegawcze dla przewidzenia, zapobieżenia lub zminimalizowania przyczyn zmian klimatu i złagodzenia ich negatywnych skutków”, a także mając na uwadze, że art. 2 ust. 1 lit. c) porozumienia paryskiego przewiduje, iż ma ono na celu „intensyfikacj[ę] globalnej odpowiedzi na zagrożenie związane ze zmianami klimatu, w kontekście zrównoważonego rozwoju i wysiłków na rzecz likwidacji ubóstwa, między innymi poprzez [...] zapewnienie spójności przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmiany klimatu”, należy stwierdzić, że UNFCCC i porozumienie paryskie pozostawiają szeroki zakres uznania stronom, w tym Unii, przy określaniu szczegółowych zasad ich wdrażania.

- 452 Chociaż bowiem UNFCCC formułuje cele związane z zapobieganiem przyczynom zmian klimatu i ze zminimalizowaniem tych przyczyn, a porozumienie paryskie określa cele związane z zachęcaniem do zapewnienia spójności przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmiany klimatu, żadne z tych porozumień nie odnosi się do obowiązku dotyczącego „taksonomii” niektórych rodzajów działalności gospodarczej, takich jak te, o których mowa w rozporządzeniu w sprawie taksonomii lub w rozporządzeniu delegowanym.
- 453 W świetle tego szerokiego zakresu uznania pozostawionego przez UNFCCC i porozumienie paryskie w odniesieniu do określenia szczegółowych zasad ich wdrażania nie można uznać, że Komisja, przyjmując rozporządzenie delegowane, zamierzała wdrożyć szczególne zobowiązania wynikające z art. 2 UNFCCC lub z art. 2 ust. 1 porozumienia paryskiego (zob. analogicznie wyroki z dnia 13 stycznia 2015 r.: Rada i in./Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, pkt 59, 60; Rada i Komisja/Stichting Natuur en Milieu i Pesticide Action Network Europe, C-404/12 P i C-405/12 P, EU:C:2015:5, pkt 51, 52).
- 454 Co się tyczy drugiego wyjątku, z orzecznictwa wynika, że zakłada on zasadniczo, iż przepis prawa Unii, w odniesieniu do którego podnoszona jest niezgodność z umową międzynarodową wiążącą Unię, odsyła bezpośrednio i wyraźnie do konkretnych postanowień odnośnej umowy międzynarodowej (zob. podobnie wyroki z dnia 13 stycznia 2015 r.: Rada i in./Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, pkt 58; Rada i Komisja/Stichting Natuur en Milieu i Pesticide Action Network Europe, C-404/12 P i C-405/12 P, EU:C:2015:5, pkt 50).
- 455 Tymczasem, jak wskazano w pkt 450 powyżej, należy stwierdzić, że skarżące nie wskazują ani we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, ani w ramach niniejszego postępowania konkretnego przepisu prawa Unii, który kwestionują, a mianowicie konkretnego przepisu rozporządzenia delegowanego, który odsyłałby bezpośrednio i wyraźnie do art. 2 UNFCCC lub do art. 2 ust. 1 porozumienia paryskiego.
- 456 Ponadto należy zauważyć, że rozporządzenie w sprawie taksonomii również nie zawiera odniesień do UNFCCC. Podobnie, o ile prawdą jest, że w rozporządzeniu tym jest wielokrotnie mowa o porozumieniu paryskim (zob. motywy 3, 11, 24, art. 2 pkt 5 i art. 10 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia), o tyle jedynie jego motyw 3 zawiera wyraźne odesłanie do konkretnego postanowienia tego porozumienia, a mianowicie do art. 2 ust. 1 lit. c) wspomnianego porozumienia. Tymczasem wspomniany motyw nie stanowi części normatywnej rozporządzenia w sprawie taksonomii i w konsekwencji nie ma sam w sobie wiążącego charakteru. W każdym wypadku to nie ten motyw skarżące uważają za sprzeczny z konkretnym postanowieniem rozpatrywanej umowy międzynarodowej.
- 457 Wynika z tego, że żaden z dwóch wyjątków przypomnianych w pkt 448 powyżej nie ma zastosowania w niniejszym przypadku.
- 458 W zakresie, w jakim skarżące powołują się na orzecznictwo, zgodnie z którym okoliczność, iż umowa międzynarodowa zawiera postanowienia pozbawione bezpośredniej skuteczności, co oznacza, że nie tworzą one praw, na które jednostki mogą się powoływać bezpośrednio przed sądem, nie stanowi przeszkody dla dokonania przez sąd kontroli poszanowania zobowiązań ciążących na Unii jako stronie tej umowy, Komisja słusznie twierdzi zasadniczo, że orzeczenie sądowe, na które powołują się skarżące w tym względzie (wyrok z dnia 9 października 2001 r.,

Niderlandy/Parlament i Rada, C-377/98, EU:C:2001:523, pkt 54), stanowiło odosobniony przypadek (zob. podobnie opinia rzecznika generalnego N. Jääskinena w sprawach połączonych Rada i in./Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2014:310, pkt 67) i nie znalazło potwierdzenia w późniejszym orzecznictwie sądu Unii. Pomimo wyraźnego wezwania do podążenia za wspomnianym orzeczeniem (opinia rzecznika generalnego N. Jääskinena w sprawach połączonych Rada i in./Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2014:310, pkt 10) sąd Unii potwierdził raczej, w szczególności w wyrokach przytoczonych w pkt 442–444 powyżej, utrwalone orzecznictwo przytoczone w tych punktach powyżej, z którego w niniejszej sprawie wynika, że skarżące nie mogą powoływać się na art. 2 UNFCCC ani na art. 2 ust. 1 porozumienia paryskiego, i to ani w ramach niniejszego postępowania, ani na etapie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej rozporządzenia delegowanego.

459 Tak więc Komisja słusznie uznała w zaskarżonej decyzji, że zgodności z prawem rozporządzenia delegowanego nie można badać w świetle tych przepisów prawa międzynarodowego.

460 W każdym wypadku należy stwierdzić, że zarzut dwunasty opiera się na założeniu, zgodnie z którym odpowiedź Komisji na zastrzeżenia skarżących sformułowane we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w stosunku do technicznych kryteriów kwalifikacji w zakresie łagodzenia zmian klimatu dotyczących działalności leśnej związanej z bioenergią, o których to kryteriach jest mowa w części pierwszej zarzutu siódmego, jest błędna. Tymczasem, jak już wskazano powyżej, w swojej argumentacji przedstawionej w ramach części pierwszej zarzutu siódmego skarżące nie wykazały istnienia naruszeń prawa lub oczywistych błędów w ocenie obarczających odpowiedź Komisji na ich zastrzeżenia sformułowane we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w stosunku do technicznych kryteriów kwalifikacji w zakresie łagodzenia zmian klimatu dotyczących działalności leśnej związanej z bioenergią.

461 W świetle całości powyższych okoliczności należy oddalić zarzut dwunasty, podobnie jak należy oddalić w całości rozpatrywaną tu skargę.

W przedmiocie kosztów

462 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć je ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez tę instytucję.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV i pozostałe skarżące, których nazwy wymieniono w załączniku, zostają obciążone kosztami postępowania.

Costeira

Kancheva

Öberg

Zilgalvis

Tichy-Fisslberger

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 18 marca 2026 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	2
Żądania stron	3
Co do prawa	3
Rozważania wstępne w przedmiocie rozporządzenia w sprawie taksonomii i rozporządzenia delegowanego	3
Rozważania wstępne w przedmiocie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej i zakresu kontroli sprawowanej przez Sąd	8
W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w związku z odpowiedzią Komisji na sformułowane przez skarżące zastrzeżenia co do technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu, czy działalność w zakresie gospodarki leśnej wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu	9
W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w związku z zawartymi w zaskarżonej decyzji ocenami dotyczącymi zastosowania wartości odniesienia „w kontekście status quo” w ramach technicznych kryteriów kwalifikacji służących określeniu, czy działalność w zakresie gospodarki leśnej wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu	9
W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, opartej na istnieniu błędów dotyczących odpowiedzi Komisji na zastrzeżenia skarżących, zgodnie z którymi techniczne kryteria kwalifikacji powinny być ilościowe oraz nie zostały oparte na jednoznacznych dowodach naukowych i na zasadzie ostrożności	19
W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniach prawa i oczywistych błędach w ocenie dotyczących odpowiedzi Komisji na zastrzeżenie skarżących co do zwolnienia z analizy korzyści dla klimatu, przewidzianego dla gospodarstw leśnych o powierzchni poniżej 13 ha w ramach kryteriów dotyczących istotnego wkładu w łagodzenie zmian klimat	20
W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszeń prawa lub oczywistych błędów w ocenie w związku z art. 10 ust. 1 lit. f) i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii w odniesieniu do odpowiedzi Komisji, zgodnie z którą zwolnienie gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha przewidziane w pkt 2.4 załącznika I do rozporządzenia delegowanego ma na celu „ograniczenie obciążenia administracyjnego spoczywającego na małych gospodarstwach leśnych i drobnych właścicielach lasów”	21
W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, opartej na naruszeniach prawa lub oczywistych błędach w ocenie w związku z art. 10 ust. 1 lit. f) i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia w sprawie taksonomii w odniesieniu do odpowiedzi Komisji, zgodnie z którą zasadniczo zwolnienie gospodarstw o powierzchni poniżej 13 ha przewidziane w pkt 2.4 tabeli technicznych kryteriów kwalifikacji, zatytułowanej „Istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu”, zawartej w załączniku I do rozporządzenia delegowanego, jest uzasadnione w świetle ogółu wymogów, jakie muszą spełnić drobni posiadacze lasów	23

W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia prawa polegającego na dokonaniu przez Komisję błędnej wykładni kompetencji przyznanej jej w art. 10 ust. 3 lit. a) rozporządzenia w sprawie taksonomii	27
W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego istnienia błędów obarczających odpowiedź udzieloną przez Komisję na zastrzeżenia skarżących co do technicznych kryteriów kwalifikacji pozwalających ustalić, czy dana działalność nie wyrządza poważnych szkód w zakresie adaptacji do zmian klimatu	28
W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego oczywistych błędów w ocenie obciążających odpowiedź Komisji na zastrzeżenie skarżących co do kryteriów pozwalających na ustalenie, kiedy dana działalność nie wyrządza poważnej szkody w przejściu na gospodarkę o obiegu zamkniętym	30
W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszeń prawa dotyczących odpowiedzi Komisji na zastrzeżenie skarżących odnoszące się do kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód w ramach łagodzenia zmian klimatu	35
W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie obarczających odpowiedź Komisji na zastrzeżenie skarżących co do kryteriów pozwalających na ustalenie, czy dana działalność nie wyrządza poważnej szkody ochronie i odbudowie bioróżnorodności i ekosystemów	40
W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez Komisję, gdy stwierdziła ona w zaskarżonej decyzji, że techniczne kryteria kwalifikacji dotyczące działalności leśnej związanej z bioenergią są odpowiednie do ustalenia, czy dana działalność wnosi istotny wkład w łagodzenie zmian klimatu	47
W przedmiocie części pierwszej zarzutu siódmego, dotyczącej naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie ze względu na to, że Komisja uznała, iż kryteria „zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych” są odpowiednie do zapewnienia, by działalność leśna związana z bioenergią wnosiła wkład w łagodzenie zmian klimatu	47
W przedmiocie części drugiej zarzutu siódmego, dotyczącej oczywistego błędu w ocenie obarczającego odrzucenie przez Komisję argumentów skarżących, zgodnie z którymi kryteria zrównoważonego rozwoju zawarte w dyrektywie RED II i kryteria LULUCF są nieodpowiednie do oceny wkładu działalności leśnej związanej z bioenergią w łagodzenie zmian klimatu	52
W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego oczywistych błędów w ocenie w związku z odpowiedzią Komisji na zastrzeżenia skarżących co do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód odnoszących się do działalności leśnej związanej z bioenergią	53
W przedmiocie części pierwszej zarzutu ósmego, dotyczącej istnienia błędów w wykładni zasady ostrożności	54
W przedmiocie części drugiej zarzutu ósmego, dotyczącej naruszeń prawa popełnionych przez Komisję z tego względu, że przypisała ona nieproporcjonalne znaczenie wymogowi spójności polityk ustanowionemu w art. 19 ust. 1 lit. d) rozporządzenia w sprawie taksonomii	56
W przedmiocie części trzeciej zarzutu ósmego, dotyczącej istnienia błędów w wykładni art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia w sprawie taksonomii	58

W przedmiocie zarzutu dziewiątego, opartego na oczywistych błędach w ocenie wynikających z nieuwzględnienia jednoznacznych dowodów naukowych oraz z nieprzestrzegania zasady ostrożności	59
W przedmiocie zarzutu dziesiątego, dotyczącego oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do odpowiedzi Komisji na zastrzeżenie skarżących co do kryteriów dotyczących nieczynienia poważnych szkód ustanowionych dla działalności leśnej związanej z bioenergią w świetle zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli oraz ochrony i odbudowy bioróżnorodności i ekosystemów	62
W przedmiocie części pierwszej zarzutu dziesiątego, dotyczącej niewystarczającej odpowiedzi Komisji na zastrzeżenia dotyczące braku odpowiednich kryteriów mających na celu zapobieganie poważnym szkodom względem bioróżnorodności i ekosystemów	63
W przedmiocie części drugiej zarzutu dziesiątego, dotyczącej błędów w odpowiedzi Komisji na zastrzeżenia co do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w celu zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli	68
W przedmiocie części trzeciej zarzutu dziesiątego, opartej na błędach odnoszących się do technicznych kryteriów kwalifikacji dotyczących nieczynienia poważnych szkód w ramach gospodarki o obiegu zamkniętym	72
W przedmiocie zarzutu jedenastego, dotyczącego naruszeń prawa i błędów w ocenie w związku z odpowiedzią Komisji na zastrzeżenie skarżących co do technicznych kryteriów kwalifikacji w zakresie adaptacji do zmian klimatu	75
W przedmiocie zarzutu dwunastego, dotyczącego naruszeń prawa i błędów w ocenie przy stosowaniu porozumienia paryskiego i UNFCCC	80
W przedmiocie kosztów	84
Załącznik – skarżące	